

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Quart període

Sèrie P - Número 43

Dimecres, 9 d'abril de 1997

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 30

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa concordant

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa

Interpellació

al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE, pel que fa als programes de garantia social

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional

Interpellació

al Consell Executiu sobre la modernització de les explotacions agràries

Preguntes

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català dels serveis socials i de la xarxa de responsabilitat pública

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts.

- **Modificació de l'ordre del dia**

El president proposa una modificació de l'ordre del dia consistent a posposar el primer punt per a una altra sessió plenària, la qual és aprovada per assentiment. 2814
- **1. Interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia** (Tram. 300-00184/05) (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:08)

Formulació: Sr. Tugues i Boliart (M). 2814

Resposta: consellera de Justícia. 2816

Rèplica: Sr. Tugues i Boliart (M). 2817

Contrarèplica: consellera de Justícia. 2818
- **2. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa con-cordant** (Tram. 300-00164/05) (Punt tercer de l'ordre del dia.) (10:36)

Formulació: Sr. Ariza Irigoyen (P). 2819

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 2821

Rèplica: Sr. Ariza Irigoyen (P). 2822

Contrarèplica: conseller de Sanitat i Seguretat Social. 2823
- **3. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa** (Tram. 300-00135/05) (Punt quart de l'ordre del dia.) (11:04)

Formulació: Sr. Sans i Pairutó (S). 2823

Resposta: conseller d'Ensenyament. 2825

El president reprèn la direcció del debat.

Rèplica: Sr. Sans i Pairutó (S). 2826

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament. 2827
- **4. Interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea** (Tram. 300-00152/05) (Punt cinquè de l'ordre del dia.) (11:36)

Formulació: Sr. Terradellas i Redon (S). 2828

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 2829

Rèplica: Sr. Terradellas i Redon (S). 2831

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. 2831
- **5. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE, pel que fa als programes de garantia social** (Tram. 300-00105/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (12:05)

Formulació: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 2832

Resposta: conseller d'Ensenyament. 2834

Rèplica: Sr. Bargalló i Valls (ERC). 2835

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament. 2836
- **6. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional** (Tram. 300-00142/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (12:33)

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.

Formulació: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 2836

Resposta: conseller d'Ensenyament. 2838

El president reprèn la direcció del debat.

Rèplica: Sra. Tolosana i Cidón (IC-EV). 2839

Contrarèplica: conseller d'Ensenyament. 2840
- **7. Interpellació al Consell Executiu sobre la modernització de les explotacions agràries** (Tram. 300-00175/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (13:00)

<i>Formulació:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	2841
<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	2842
<i>Rèplica:</i> Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).	2843
<i>Contrarèplica:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	2844

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

8. Preguntes (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (16:37)

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre. 2845

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç del desplegament de la policia catalana (Tram. 317-00237/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2845
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2845
<i>Repregunta:</i> Sr. Tugues i Boliart (M).	2845
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2846

Pregunta al president de la Generalitat sobre la reforma de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya (Tram. 317-00245/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	2846
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2846
<i>Repregunta:</i> Sr. Curto i Casadó (P).	2847
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2847
<i>El Sr. Carod-Rovira (ERC), el Sr. Curto i Casadó (P), el Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) i el president de la Generalitat intervenen per una qüestió d'ordre.</i>	2848

Pregunta al president de la Generalitat sobre un possible avançament de les properes eleccions al Parlament de Catalunya (Tram. 317-00240/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	2848
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2848
<i>Repregunta:</i> Sr. Carod-Rovira (ERC).	2849
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2849

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius que han provocat les declaracions públiques respecte a un possible avançament de les eleccions al Parlament de Catalunya (Tram. 317-00249/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	2849
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2850
<i>Repregunta:</i> Sr. Ribó i Massó (IC-EV).	2850
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2850

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'actual situació d'estabilitat governamental com a conseqüència dels acords entre el Partit Popular i Convergència i Unió (Tram. 317-00243/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	2851
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2851
<i>Repregunta:</i> Sr. Joaquim Nadal i Farreras (S).	2851
<i>Segona resposta:</i> president de la Generalitat.	2851

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució de l'ocupació a Catalunya (Tram. 317-00251/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	2852
<i>Resposta:</i> president de la Generalitat.	2852
<i>El Sr. Hinojosa i Lucena (CiU) intervé per agraïments.</i>	2853

Pregunta al Consell Executiu sobre a quins nivells de renda afectarà l'aplicació del Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació dels serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya (Tram. 310-00279/05)

<i>Formulació:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	2853
<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	2853

—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús del llenguatge labial o el de signes per a la millor integració de les persones amb disminució d'oïda (Tram. 310-00280/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Hinojosa i Lucena (CiU).	2854
	<i>Resposta:</i> conseller de Benestar Social.	2854
—	Pregunta al Consell Executiu sobre els resultats de l'aplicació del Pla de tecnificació esportiva a Catalunya (Tram. 310-00286/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Vilaseca i Guasch (CiU).	2855
	<i>Resposta:</i> conseller de Cultura.	2855
	<i>Repregunta:</i> Sr. Vilaseca i Guasch (CiU).	2855
	<i>Segona resposta:</i> conseller de Cultura.	2855
—	Pregunta al Consell Executiu sobre l'elaboració d'un pla d'actuació per paliar la situació actual del sector perquer a Catalunya (Tram. 310-00214/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Sans i Pairutó (S).	2856
	<i>Resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	2856
	<i>Repregunta:</i> Sr. Sans i Pairutó (S).	2856
	<i>Segona resposta:</i> conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	2856
—	Preguntes al Consell Executiu sobre els procediments emprats per a conèixer l'estat de l'opinió pública sobre la situació política general (Tram. 310-00226/05) i sobre les enquestes dutes a terme o previstes en l'àmbit dels departaments o les entitats autònomes (Tram. 310-00227/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Sala i Griso (S).	2857
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	2857
	<i>Repregunta:</i> Sr. Sala i Griso (S).	2858
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	2858
—	Preguntes al Consell Executiu sobre el contracte laboral del secretari general de l'empresa Aigües Ter - Llobregat (Tram. 310-00230/05) i sobre la possibilitat que el sou del secretari general de l'empresa Aigües Ter - Llobregat superi la retribució prevista per a un càrrec anàleg en els pressupostos de la Generalitat per al 1996 (Tram. 310-00231/05)	
	<i>El president n'anuncia la retirada.</i>	2858
—	Pregunta al Consell Executiu sobre la no-admissió de la petició d'alta de la web oficial del programa <i>Sense títol 2</i> de TV3 al servidor d'informació d'Internet promogut per la Generalitat (Tram. 310-00233/05)	
	<i>Formulació:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	2858
	<i>Resposta:</i> conseller de la Presidència.	2859
	<i>Repregunta:</i> Sr. Portabella i Calvete (ERC).	2859
	<i>Segona resposta:</i> conseller de la Presidència.	2859
—	9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació dels serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya (Tram. 302-00080/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (17:53)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Lora i Lillo (IC-EV).	2859
	<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
	<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2860
	<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	2861
	<i>El president reprèn la direcció del debat.</i>	
	<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	2862
	<i>Posició del G. Socialista:</i> Sra. Geli i Fàbrega.	2862
	<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Hinojosa i Lucena.	2863
	<i>Votació (18:20):</i> rebutjada per 44 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.	2863
—	10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya (Tram. 302-00081/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (18:20)	
	<i>Presentació:</i> Sr. Ganyet i Solé (S).	2864

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 i 2)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Gavín i Valls.	2865
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Tugues i Boliart.	2867
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Ausàs i Coll.	2868
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Gimeno i Sanz.	2869
<i>El Sr. Gavín i Valls (CiU) intervé per allusions.</i>	2870
<i>El Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV) intervé per contradiccions.</i>	2870
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Fabregat i Vidal.	2870
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Ganyet i Solé (S).	2872
<i>Votació dels punts 1 i 3 (19:19):</i> aprovats per unanimitat.	2872
<i>Votació del punt 2 (19:20:02):</i> rebutjat per 46 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.	2872
<i>Votació del punt 4 (19:20:38):</i> rebutjat per 42 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.	2872

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa (Tram. 302-00082/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (19:20)

<i>Presentació:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	2872
<i>El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.</i>	
— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 a 6)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Jané i Bel.	2874
<i>El president reprèn la direcció del debat.</i>	
— Esmena del G. P. Popular (núm. 1)	
<i>Torn a favor:</i> Sr. Francàs i Porti.	2875
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2876
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Bargalló i Valls.	2876
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sra. Tolosana i Cidón.	2877
<i>Posició del grup presentant:</i> Sr. Cadevall i Soler (S).	2877
<i>Votació dels punts 1, 2, 3, 4 i 7 (20:02):</i> aprovats per unanimitat.	2879
<i>Votació dels punts 5 i 6 (20:03):</i> rebutjats per 44 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.	2879

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català dels serveis socials i de la xarxa de responsabilitat pública (Tram. 302-00083/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (20:04)

<i>Presentació:</i> Sra. Barenys i Martorell (S).	2879
<i>Posició del G. Mixt:</i> Sr. Bosch i Garcia.	2880
<i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Benach i Pascual.	2880
<i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Lora i Lillo.	2881
<i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Bonet i Palau.	2881
<i>Posició del G. P. de Convergència i Unió:</i> Sr. Codina i Castillo.	2881
<i>Votació (20:29):</i> rebutjada per 35 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.	2883

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 30

La sessió s'obre a les deu del matí i sis minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient.

ORDRE DEL DIA

1. Interpellació al Consell Executiu sobre la política penitenciària. Tram. 300-00035/05. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

2. Interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia. Tram. 300-00184/05. Sr. Benet Tugues i Boliart, del Grup Mixt. Substanciació.

3. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa concordant. Tram. 300-00164/05. Sr. Julio Ariza i Irigoyen, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

4. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa. Tram. 300-00135/05. Sr. Martí Sans i Pairutó, juntament amb un altre diputat del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

5. Interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea. Tram. 300-00152/05. Sr. Daniel Terradellas i Redon, juntament amb tres altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

6. Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE, pel que fa als programes de garantia social. Tram. 300-00105/05. Sr. Josep Bargalló i Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

7. Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional. Tram. 300-00142/05. Sra. Carme Tolosana i Cidón, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre la modernització de les explotacions agràries. Tram. 300-00175/05. Sr. Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya. Tram. 302-00080/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya. Tram. 302-00081/05. Sr. Joan M. Ganyet i Solé, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament a Catalu-

nya i l'aplicació de la reforma educativa. Tram. 302-00082/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català de serveis socials i de la xarxa de responsabilitat pública. Tram. 302-00083/05. Sra. Rosa Barenys i Martorell, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

13. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha elaborat la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, així com el nom dels senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda seguidament, inclosa en el dossier de la sessió d'avui, per la qual cosa es prega que es dispensi de la seva lectura. Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es fa avinent que les esmentades preguntes seran substanciades a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

Modificació de l'ordre del dia

A més, aquesta Presidència proposa, amb el consens de les parts implicades, l'alteració de l'ordre del dia amb la posposició per a una altra sessió plenària del primer punt, que era la interpellació sobre política penitenciària. (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia

Si no hi ha cap objecció, començaríem, doncs, la sessió amb la segona interpellació, el punt segon de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre la democratització de la justícia, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula, per formular la interpellació, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Senyora consellera, he de confessar que els darrers dies han estat més de tres i més de quatre els diputats i diputades que m'han preguntat què carai volia en interpellar el Govern sobre la democratització de la justícia. Interpellar sobre la marxa o la situació de la justícia és lògic; interpellar per la democratització, sembla que no. Que no és democràtica, la justícia, potser? Que no són democràtics, els jutges? Que no són democràtiques, les lleis que apliquen? A aquestes preguntes podríem contestar d'una manera global dient que no es pot negar que les lleis aprovades per parlaments escollits democràticament, agradin més o menys, s'han de considerar democràtiques; que de jutges, com d'advoca-

cats, taxistes, metges o cuiners, n'hi deu haver de tota mena, i segurament en trobaríem de poc democràtics i, fins i tot, d'antidemocràtics. I, quant a si la justícia és democràtica o no, voldria fer una sèrie de consideracions que són les que motiven la present interpellació.

Va ser el filòsof i jurista francès Charles Louis de Secondat, baró de la Breda i de Montesquieu –Montesquieu a seques per als amics–, qui es plantejà la necessitat d'un control i delimitació dels diversos poders operants en un estat per garantir-los contra el poder mateix, i elaborar a partir d'aquí la doctrina de la independència i separació dels tres poders fonamentals de l'Estat: el legislatiu, l'executiu i el judicial. Doctrina que, amb les modulacions que cadascú ha cregut oportú adaptar-hi, ha estat introduïda en la praxi institucional dels països democràtics. I estem parlant d'un personatge que morí cinquanta anys abans de la Revolució Francesa i que té el mèrit indiscutible de veure com la seva teoria, dos-cents cinquanta anys més tard, amb tots els canvis socials, econòmics, culturals i polítics que hi ha hagut, no solament continua vigent, sinó que continua sent defensada més aferrissadament del que avui probablement el mateix Montesquieu faria.

Perquè, aturem-nos-hi un moment. Ens podem replantejar, podem qüestionar la teoria de la divisió de poders tal com és aplicada avui a l'Estat espanyol –i, per tant, també a Catalunya– sense cometre apostasia política o ser sacrílegs amb un dogma fonamental? Tan satisfets i segurs estem amb la nostra justícia que ens sorprèn la decisió de parlar-ne? Tan inqüestionable és? No és un poder de l'Estat a l'altura de l'executiu o del legislatiu, que, dit sigui de passada, són qüestionats pel dret i pel revés de manera constant i sovint despietada?

Vostès, senyores i senyors diputats, han de passar pel sedàs de la voluntat popular i presentar-se cada quan toqui a unes eleccions on tots els ciutadans podran decidir qui s'asseu en aquests escons i quin lloc ocupa cadascú. Per tant, afirmar que el poder legislatiu té una base democràtica, difícilment ho pot discutir ningú. Els qui seuen en el banc del davant tenen el recolzament de la majoria d'aquesta cambra, i, per tant, el poder executiu té també una base democràtica evident. Podem concloure, per tant, que els membres del poder legislatiu –diputades i diputats– i els membres de l'executiu ho són perquè els ciutadans ho volen; volen que siguin els que són i no d'altres.

Què passa amb la justícia?, què passa amb l'altre poder bàsic de l'estat de dret que està a la mateixa altura que els altres dos? Què cal per ser jutge? Per ser jutge cal aprovar una carrera, la de dret, la qual cosa suposa uns coneixements tècnics específics; cal aprovar unes oposicions difícils, denses, la qual cosa suposa una gran capacitat per memoritzar. Coneixements tècnics acreditats, memòria acreditada, i ja tenim un jutge. Un jutge, una persona que pot ser de dretes, o de centre, o d'esquerreres, o de res; que pot ser espanyolista, o catalanista, o de tot una mica; que pot ser molt treballador, o molt poc; que pot tenir molt sentit comú, o molt poc; que pot ser molt comprensiu amb les debilitats de la persona humana, o pot ser molt dur contra aquestes debilitats; que pot tenir vocació i ganes de comprendre i integrar-se en el país o en el territori on treballa i plantar-hi casa,

o tenir-hi una profunda animadversió i demanar immediatament el trasllat, i fins i tot ja hi ha qui parla –veus més sàvies, no jo–, qui distingeix entre jutges amb cervell i jutges *descerebraos*.

En definitiva, un jutge pot ser com tothom –ho dèiem abans–, amb les mateixes virtuts i defectes que un pintor, un botiguer, un arquitecte o un treballador del tèxtil. Però ell fa de jutge, ell decideix sobre la vida de les persones, sobre si un acusat de determinat delictes va a la presó o no, i quants mesos o anys hi va, sobre si una parella es pot separar o no, i en quines condicions, i qui té la guarda i custòdia dels fills, i quants diners ha de passar un dels cònjuges per pensió per aliments. I ell decideix sobre els béns de les persones, decideix si la propietat és d'un que la reclama o d'un altre que també la reclama; si tenim dret a reclamar per l'assegurança de l'accident de circulació o de l'accident laboral; si aquell acomiadament és procedent o no, etcètera, etcètera. I finalment, per la banda de dalt –per dir-ho gràficament–, serà un jutge o uns jutges els qui decidiran si la cessió del 30% de l'IRPF és possible o no és possible; no serà l'acord de dos governs escollits democràticament el que permetrà que Catalunya pugui disposar del 30% de l'IRPF: seran uns jutges els qui ho decidiran. I d'aquí sorgeix la pregunta: amb quin dret, amb quina legitimitat...?, amb legitimitat democràtica, què han decidit aquí els ciutadans?, com han participat en l'elecció d'uns jutges que han de decidir la viabilitat del 30%, o que –esperem que no– poden decidir en el futur si la propera llei d'ús de les llengües oficials a Catalunya, votada –posem per cas– per unanimitat d'aquesta cambra, és aplicable o no?

Gent que tenen tan poder per baix i per dalt, gent que pot decidir tant en la vida personal, familiar i econòmica de les persones, que pot condicionar la vida política d'un país d'una manera substancial, qui els dóna tant poder? En qualsevol cas, el poble, el conjunt de ciutadanes i ciutadans, hi pot dir alguna cosa? Poden dir alguna cosa a banda de sorprendre's quan un jutge que exercia al País Valencià –posem per cas– organitzava de tant en tant «redades» generalitzades de prostitutes, emparant-se en la tipificació com a delictes en un codi rovellat i a punt de ser modificat, quan socialment l'exercici de la prostitució estava plenament assumit i fins i tot la premsa més seriosa posava a disposició del lector centenars d'ofertes sexuals, actuant per tant, el jutge, contra la lògica social generalitzada? És un exemple, però quantes sentències podria posar damunt de la taula un estudi minuciós del tema que demostressin l'allunyament entre alguns jutges i el conjunt de la societat?

I això no ho podem intentar resoldre? Espero que, com a mínim, ho puguem plantejar sense que ningú s'escandalitzi i que el fet que els ciutadans puguin participar de manera directa en l'elecció d'algunes institucions del poder judicial, de la mateixa manera que participen en l'elecció del poder legislatiu i del poder executiu, es pugui reclamar sense més problemes. Si no ens espanta que els ciutadans directament, amb la Llei del jurat, puguin impartir justícia, tampoc ens hauria d'espantar que participin en l'elecció dels que en són els principals actors.

Òbviament, en aquests moments jo no els diré qui s'ha d'escollir, com i quan, ni demano a la consellera que m'ho expliqui. El que sí que demano, a ella i a tots vostès, és que hi pensem, que hi anem pensant; que pensem de quina manera podem fer participar el conjunt dels ciutadans en l'elecció d'unes persones que tindran molt poder sobre tots nosaltres. Pensin que democratitzar és fer participar el poble, i, per tant, no és gens agosarat afirmar que la justícia és manifestament democratitzable.

Hi ha altres mesures –aquestes molt més a l'abast d'aquesta cambra– que ens podem plantejar i que des de la nostra perspectiva ajudarien a atansar la justícia al poble a partir de tres constatacions: primera, ni totes les lleis que apliquen els tribunals de justícia, les vota el Parlament català; en segon lloc, ni els qui apliquen les lleis, els jutges, són tots catalans, ni per tant fem justícia en català; ni –tercera– els tribunals catalans són competents en última instància per decidir sobre tots els assumptes civils, penals o administratius que es dirimeixen a Catalunya. Per tant, tenim encara molt camí a córrer. Aquest Parlament ha de tenir voluntat sobirana, voluntat de decidir sobre tots aquells assumptes que afecten els ciutadans, i els ciutadans han de poder ser atesos per jutges que parlin o, com a mínim, entenguin la seva llengua, coneguin el dret del país i estiguin perfectament imbricats en el seu teixit social, per tal d'evitar actuacions o resolucions estrambòtiques com les que esmentava abans. I, finalment, des de Catalunya, s'han de poder tancar tots els expedients, siguin de la mena que siguin. Això no ho farem ni en quatre dies ni en quatre anys, però ens ho hem de començar a plantejar.

Fa unes setmanes hi va haver un debat al Senat espanyol on es qüestionà l'actual marc institucional i l'encaix de Catalunya dins de l'Estat. Plantejem-nos també, dins d'aquesta anàlisi global, la situació de la justícia. Fins ara aquest Parlament i els partits en general s'han preocupat molt –i amb raó– d'augmentar el sostre competencial, o també –amb raó– de millorar el sistema de finançament, però ningú no qüestiona la situació de la justícia. Doncs, bé, qüestionem-la per millorar-la, per apropar-la als ciutadans i, en definitiva, per democratitzar-la.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per contestar la interpellació, la consellera de Justícia, senyora Núria Gispert.

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies. Molt honorable president, senyors i senyores diputades, com ha dit el diputat interpellant, avui no tractem les competències en matèria d'Administració de justícia a Catalunya ni les competències de la justícia en general, sinó que elucubrem, des d'un punt de vista constructiu, sobre la democratització de la justícia.

La democratització de la justícia pot ser analitzada des de diferents punts de vista. Un punt de vista és que pot ser entesa des de les formes de legitimitat democràtica del poder judicial i de la designació dels seus integrants, dels jutges. També es pot entendre com l'establiment de mecanismes de participació dels ciutadans en l'Administració de justícia, mecanismes de participació que el referent més recent és el de la institució del Jurat, la seva implantació. I, finalment, pot ser considerada des del punt de vista de l'apropament de la justícia als ciutadans, de tal manera que aquells òrgans que han d'enjudiciar-los siguin al més pròxims possibles i tinguin el necessari arrelament en el territori en què viuen –aquest tercer aspecte és el que el diputat interpellant ha esmentat en la darrera part de la seva interpellació– i intentar arribar a un sostre competencial dels tribunals superiors de justícia i, concretament, del de Catalunya, de manera que els jutges i els magistrats cada vegada estiguin més arrelats a la terra, i tots els assumptes que arribin al Tribunal Superior puguin acabar en aquesta darrera instància.

Actualment, és un principi democràtic indiscutible que tant el poder legislatiu com el poder executiu han de tenir en el seu origen la representativitat directa o indirecta de la voluntat del poble, expressada periòdicament mitjançant eleccions, tal com hem comentat abans. Es tractaria, doncs, d'una legitimitat d'origen, que no es podria substituir per cap altra. En canvi, la legitimitat opera en l'àmbit del poder judicial de forma diferent. Es podria dir que la legitimació d'origen del poder judicial prové de la mateixa Constitució, aprovada pel poble com a poder constituent, però aquesta no seria una descripció prou exacta.

Cal trobar altres formes de legitimació, no ja en l'origen, sinó, més aviat, en l'exercici de la funció jurisdiccional. El Tribunal Constitucional ha declarat que la legitimitat de la funció jurisdiccional té el seu suport essencial en el caràcter vinculant que té la Llei, segons l'article 117.1 de la Constitució. Aquesta idea permet afirmar que els jutges legitimats inicialment per la Constitució mantenen la seva legitimitat en tant que compleixin les lleis, interpretant-les d'acord amb la mateixa Constitució. La legitimitat –així entesa– serà democràtica si la Constitució i el sistema polític també ho són. En conseqüència, encara que la legitimitat democràtica no sigui d'origen, en la mesura que està prevista a la Constitució, no podem parlar d'un dèficit democràtic del poder judicial, sinó, com a molt, d'una certa dificultat quant al control extern sobre el manteniment de la seva legitimitat democràtica, que no pot ser exercit amb un caràcter fiscalitzador pel poder executiu o el legislatiu, atès que això afectaria inevitablement la independència judicial, que és inherent a l'Estat de dret. Un control extern d'especial importància és el que s'exerceix en el cas de l'Estat espanyol pel Tribunal Constitucional, mitjançant el recurs d'empara contra les resolucions judicials.

El sistema de designació dels jutges en els sistemes democràtics ha oscil·lat sempre entre les exigències de l'origen popular del poder i els condicionaments de la tecnificació de la funció de jutjar. En l'actualitat, són

molt pocs els països on s'utilitza el sistema d'elecció popular; el cas més conegut és el dels Estats Units.

El poder judicial, en el nostre país, no ha de veure's pressionat en l'exercici de la seva funció, sempre que sigui legítim, és a dir, sempre que se subjecti a la Llei. La no-subjecció a la Llei ha de ser corregida mitjançant els controls corresponents, recursos jurisdiccionals, inspeccions, sancions disciplinàries, denúncies d'irregularitats, etcètera.

Es pot concloure en aquest capítol que la preservació de la independència dels jutges i l'assegurament de la seva competència tècnica han de ser prioritaris davant la seva hipotètica elecció popular o designació per l'Executiu. Com és prou sabut, el nostre ordenament jurídic segueix el sistema d'ingrés a la carrera judicial i provisió de places mitjançant oposició o concurs. La competència en aquestes matèries, la té atribuïda el Consell General del Poder Judicial, que és l'òrgan d'autogovern del poder judicial, i se n'exclou la participació de l'Executiu. La democratització no hauria de tendir, necessàriament, cap al canvi radical del sistema vigent, sinó, principalment, a l'enfortiment dels mecanismes d'assegurament de la legitimació en l'exercici de la funció jurisdiccional.

Una altra forma d'analitzar la democratització de la justícia és mitjançant l'establiment de mecanismes de participació dels ciutadans en l'Administració de justícia. Aquestes formes de participació tenen el seu marc general de referència en una evolució dels principis democràtics, en virtut de la qual no n'hi hauria prou d'actuar amb el consentiment dels governants, sinó també amb el seu concurs. L'article 9.2 de la Constitució recull aquesta tendència en forma de principi constitucional, en preveure que els poders públics han de facilitar la participació de tots els ciutadans en la vida política, econòmica, cultural i social.

Una primera forma de participació és la possibilitat que té qualsevol ciutadà de personar-se en un procés judicial en el qual s'enjudicien qüestions que tenen un interès públic i exercir l'acció popular per tal d'impulsar l'actuació jurisdiccional. Aquest és el cas dels processos penals. Però potser la forma més important de participació és la que s'articula a través de la institució del Jurat; en aquest cas no es tracta solament d'un dret, sinó també d'una obligació de participar en l'Administració de justícia, i no es tracta ja d'impulsar la funció de jutjar, sinó pròpiament d'exercir-la; el tribunal del Jurat forma part, encara que sigui circumstancialment, del poder judicial.

La reimplantació de la institució del Jurat és una fita important en el procés de democratització de l'Administració de justícia a l'Estat espanyol; es va fer en compliment de l'article 125 de la Constitució, el qual preveu la participació directa del ciutadà en l'Administració de justícia i en la seva funció essencial, la de jutjar.

També la democratització de la justícia pot ser considerada des del punt de vista de l'apropament de la justícia als ciutadans. Democratitzar la justícia suposa apropar-la, la qual cosa no s'ha d'entendre exclusivament des d'un punt de vista geogràfic, sinó també des del

punt de vista de la capacitat dels òrgans judicials de conèixer la realitat social del territori on exerceixen les seves funcions. En conseqüència, és convenient potenciar les instàncies judicials més properes als ciutadans i procurar que els seus titulars tinguin el màxim arrelament possible al territori en el qual actuen. La justícia de pau és la més propera que existeix, no solament pel caràcter reduït de la delimitació en la qual els seus òrgans tenen jurisdicció, sinó també per les circumstàncies que concorren en les persones que en són titulars.

D'altra banda, cal que els ciutadans sentin com a pròpies les instàncies processals de Catalunya, que se'ls garanteixi que els jutges tinguin un coneixement profund del dret propi de Catalunya i també que puguin utilitzar amb normalitat la llengua pròpia i que siguin atesos en aquesta mateixa llengua, la qual cosa exigeix que els titulars dels òrgans jurisdiccionals tinguin el màxim arrelament possible en el país.

L'apropament de la justícia al ciutadà suposa també que l'òrgan que conegui dels recursos de cassació tingui la seva seu al mateix territori on s'han dictat les normes que els òrgans judicials estan cridats a aplicar. L'existència d'un tribunal superior de justícia que sigui la màxima autoritat en les matèries relacionades amb el dret propi del país és, doncs, un element important vers la democratització de la justícia.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya diu que «el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és l'òrgan judicial en què culminarà l'organització judicial de Catalunya i davant del qual s'esgotaran les successives instàncies processals, sense perjudici de la jurisdicció que correspon al Tribunal Suprem». És voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya potenciar, dins el marc constitucional i estatutari, les competències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, especialment en matèria civil i contenciosa administrativa, i és en aquest sentit que en les propostes que sobre el Llibre blanc s'estan preparant des del Departament de Justícia, per considerar-les amb el Consell General del Poder Judicial, està en estudi la possibilitat d'ampliació d'aquestes competències.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Tugues, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, efectivament estem elucubrant positivament, i em sembla que és bo que, de tant en tant, aquest Parlament, doncs, baixi o pugi, deixant la política diària, la política concreta, i passi una mica a parlar sobre temes més filosòfics, més de concepte, per intentar també avançar. En aquest sentit, jo li vull agrair l'anàlisi seriosa i rigorosa que ha fet vostè del que pot abastar el concepte de democratitzar la justícia.

Quan es parla de l'estructuració de la justícia com a poder, hi ha bàsicament dues concepcions, i difícilment en trobarem cap altra –estic parlant per dalt, estic parlant del Tribunal Suprem, del Tribunal Constitucional–, que és que aquests organismes que decideixen molt, fins i tot políticament, siguin escollits pel poder legislatiu, o –l'altra possibilitat– que sigui una elecció corporativa o endogàmica. I aquest és un debat que s'està plantejant avui, que és un debat viu, i que té un problema, i és que només aquest segon, aquesta segona opció de justícia, és a dir, d'elecció endogàmica o corporativa, és equivalent a independència del poder judicial. Perquè de moment es creu, es conceptua que tot allò que ve definit pel poder legislatiu, pel poder executiu, doncs, ja depèn d'aquests altres poders; i aquest crec que és un greu error que hauríem d'intentar superar. Però hi ha una altra qüestió, que és la democràcia de la justícia per la base, pels jutges, pels que apliquen la justícia d'una manera directa i diària sobre els ciutadans, a la qual vostè també ha fet referència. I vostè ha parlat de legitimació; òbviament, els jutges estan legitimats, òbviament que estan legitimats, bàsicament, doncs, perquè ho diu la Constitució.

Però, fixi's, imagini's que la Constitució digués que el legislatiu –en el cas de Catalunya, el Parlament de Catalunya– estaria compost per 135 persones que haguessin guanyat unes oposicions, 135 llicenciats en dret, en ciències polítiques, en el que vostè vulgui i que, un cop acreditats uns determinats coneixements tècnics, doncs, fan unes oposicions a veure qui en sap més, de fer de diputat. També estarien legitimats, si ho digués la Constitució, però seria..., tindria base democràtica, aquest Parlament? Doncs, òbviament, no tindria base democràtica, perquè el poble no participaria de manera directa en l'elecció dels seus representants.

Doncs el mateix podem dir de la justícia. La justícia..., avui els jutges estan plenament legitimats per fer el que fan, però no tenen base democràtica. I cap aquí anava la meua interpellació. Parlem-ne, anem-ho madurant, i, òbviament, això no és una qüestió que decidirem ni avui, ni demà, ni en quatre dies, ni en quatre anys, però em sembla que és bo que n'anem parlat. I, d'exemples, n'hi ha, no anirem a inventar res, en qualsevol cas; vostè mateix n'ha citat. Hi ha exemples en els quals determinats operadors judicials, del món de la justícia, són escollits pels ciutadans.

I hi ha finalment una última qüestió, que és la que vostè ha mencionat i que també celebro que aquí coincidim: jutges arrelats a la terra, jutges que coneguin la llengua del país, que coneguin el dret del país, però que, a més a més, coneguin el tarannà i la sensibilitat del poble en el qual treballen i en el qual apliquen justícia. Per tant, en aquest aspecte coincidim, com coincidim també en l'aspecte a què vostè fa referència: que el Tribunal Superior ha de ser, hem d'intentar que sigui, darrera instància. Si primer hem d'anar en matèria civil i matèria de contencions, en tot el que sigui fer passes endavant, tingui per cert la consellera que comptarà amb la nostra col·laboració.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia

Moltes gràcies, molt honorable president; senyores i senyors diputats... Senyor diputat, ha parlat de dos temes concrets: l'elecció dels jutges i l'arrelament d'aquests jutges i magistrats al nostre país, a Catalunya. En aquest sentit, és prou sabut que el nostre ordenament jurídic segueix, per al nomenament dels jutges..., el sistema d'ingrés a la carrera judicial és a través d'oposició o concurs, i que les competències en aquesta matèria provenen del Consell General del Poder Judicial.

La democratització de la justícia, en aquest sentit, en l'aspecte del nomenament dels jutges, no hauria de tenir necessàriament cap a un canvi radical del sistema vigent, sinó, principalment, a l'enfortiment dels mecanismes d'assegurament de la legitimació en l'exercici de la funció jurisdiccional. Així, per exemple, la informació per part dels membres del poder judicial als representants de la voluntat popular podria ser-ne una forma. El desenvolupament de la possibilitat que el poder executiu pugui instar, amb caràcter vinculant, actuacions inspectores realitzades pels òrgans de govern dels jutjats i tribunals són també formes possibles d'assegurar per vies externes la legitimitat en l'exercici de la funció. Però és sobretot l'aprofundiment en els mecanismes de control intern el que ha de permetre assegurar aquesta legitimitat i, en conseqüència, garantir un exercici democràtic de la funció jurisdiccional. Amb tot, tenim alguns exemples de determinades formes d'elecció de jutges i magistrats que no són exactament com el que són en les vies generals. La designació, per exemple, dels jutges de pau a proposta de la corporació municipal o bé d'alguns magistrats del Tribunal Superior de Justícia a proposta dels parlaments autonòmics són ja formes d'elecció indirecta que s'apropen més a aquest procés de democratització de la justícia.

El segon aspecte: els treballs que s'estan realitzant des del Departament de Justícia sobre la necessitat de defensar l'esgotament de les instàncies processals dins del territori de Catalunya. L'establiment d'un veritable sistema autonòmic, d'una real autonomia política, no administrativa, suposa una nova forma d'articulació del poder estatal. L'avenç cap a la plena modernització i democratització del poder judicial passaria inevitablement per la seva acomodació al procés autonòmic. El Tribunal Superior de Justícia hauria de ser un veritable tribunal de cassació en totes aquelles matèries la legislació de les quals correspon a la Generalitat. El principi a què respon el recurs de cassació és perfectament compatible amb els que informen les autonomies, ja que es pot articular una cassació limitada a un determinat àmbit territorial si existeix una legislació pròpia. L'existència d'un dret propi, la necessitat de desenvolupament i d'adaptació requereix una jurisprudència específica que emani d'un òrgan radicat i vinculat al territori autònom, que per la seva immediatesa haurà de

conèixer millor la realitat social a la qual han d'atendre les seves resolucions.

El precedent més immediat del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya és el Tribunal de Cassació. L'Estatut d'autonomia de la Segona República preveia la creació d'un tribunal de cassació com un òrgan articulat en l'estructura general del poder judicial de l'Estat, però, alhora, com un òrgan propi de Catalunya, part integrant del seu quadre institucional. Les diferències més importants entre un tribunal i l'altre no es troben tant en la seva naturalesa i en les seves competències, sinó en la capacitat organitzativa i legislativa. És per això que el Govern de la Generalitat, i en concret el Departament de Justícia, considera que cal potenciar dins el marc constitucional i estatutari les competències del Tribunal Superior de Justícia en matèria civil i contenciosa administrativa.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpелlació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa concordant

Passem al tercer punt de l'ordre del dia. És la interpелlació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal i normativa concordant, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per exposar la interpелlació, el diputat senyor Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, «en definitiva, quan es produeix un avortament és el resultat del fracàs d'un conjunt de mesures d'educació sanitària importants. Per tant, nosaltres hauríem de procurar incidir perquè aquest nombre cada cop fos menor.» Coincido plenament con estas palabras pronunciadas por el conseller de la Presidencia, honorable Xavier Trias, el 25 de mayo de 1989, en esta misma cámara, y que acabo de reproducir. Un aborto es, efectivamente, el resultado de un fracaso, de un fracaso social y también de un fracaso político. Un aborto es una mujer que sufre y un ser humano que muere.

En Catalunya en el año 95 hemos tenido 11.362 fracasos, y tanto fracaso no podía quedar ajeno a las inquietudes políticas de este Parlamento. Once mil fracasos que son también seres humanos a los que no les hemos dado la oportunidad de nacer. Son muchas mujeres que ya han pasado por un trance de angustia y sufrimiento. Una buena política sólo puede ser aquella que busque compatibilizar dos objetivos inexcusables: la vida de uno y la salud de otro. Completamente de acuerdo, por tanto, con don Xavier Trias: «Haurien de procurar incidir perquè aquest nombre cada cop fos menor.» Hasta

1987 no disponemos de datos, y es precisamente en este año cuando se empiezan a cuantificar las cifras de abortos voluntarios practicados en Catalunya. En este primer año, según los datos facilitados por su Departament, se practican 194 abortos. A partir de este momento, las cifras se disparan, y en el 90 se contabilizan ya 7.849, hasta llegar por fin al 95, que es el último año del cual disponemos de datos, en el que se practicaron 11.362, como acabo de decir.

Ante la frialdad de estos datos y la progresión que estas cifras denotan, se hace preciso determinar a qué supuestos se acogieron estas mujeres para frustrar voluntariamente su maternidad en el último año señalado. El supuesto eugenésico supuso un 2,2% del total; el tercer supuesto, el supuesto criminológico, que hace referencia a caso de violación, tuvo un único caso, y fue el primer supuesto, aquél que ampara la práctica del aborto en caso de grave peligro para la vida o la salud física o psíquica de la embarazada, al que obviamente se han acogido 11.106, los 11.106 casos restantes, lo cual supone el 97,7% de los abortos practicados en Catalunya. De estos once mil abortos –11.106 abortos–, prácticamente la totalidad aluden al etéreo concepto de grave peligro para la salud psíquica de la embarazada.

Creemos, señor conseller, que la Conselleria de Sanitat no ha procurado incidir, o al menos no ha incidido suficientemente, desde nuestro punto de vista, para que el número de abortos en nuestro país sea cada día menor. Le diré más: en un reportaje publicado recientemente en el diario *Le Monde* y titulado «Interrupción voluntaria del embarazo, el camino de Barcelona» se describe el peregrinaje al que recurren numerosas jóvenes francesas para venir a abortar a clínicas privadas catalanas. Por un precio aproximado de 65.000 pesetas y en apenas unas horas, pueden estas personas volver a sus hogares –eso sí, con un peso menos. Aducen, para tan insólita visita a nuestra ciudad, la mayor comodidad para abortar, la posibilidad en un estadio más avanzado de la gestación, así como la inexistencia aparente de formalidades para solventar tan penoso trámite.

Este incipiente turismo pone en evidencia una situación que no por conocida resulta menos lamentable, cual es la práctica ausencia de controles de legalidad en cuanto a la aplicación del espíritu de la ley. Y hace, por tanto, que la actualidad de la interpелación que hoy presentamos sea, si cabe, más acuciante. ¿Quién hubiera dicho, hace tan sólo unos años, que acabaríamos convirtiéndonos en centro de peregrinación para jóvenes del país de la libertad y de la igualdad que buscarían en nuestra casa un lugar sin barreras donde practicar el aborto? ¿Quién hubiera dicho que cuando ustedes hablan de «un país de qualitat» incluían, en este concepto, convertimos en un paraíso para esta cuestión?

Pero esta situación insólita nos demuestra que algo está fallando en los controles que el Govern de la Generalitat debe ejercitar en virtud de la delegación de competencias que tiene atribuida. El derecho a la vida constituye la proyección de un valor superior del ordenamiento jurídico constitucional y viene caracterizado como un derecho fundamental, esencial y troncal en cuanto que es el supuesto ontológico sin el que los res-

tantes derechos no tienen existencia posible. Así, nuestro Tribunal Constitucional alude al artículo 15 de la Constitución, según el cual todos tienen derecho a la vida, delimita el alcance de este derecho afirmando que la vida humana es un devenir, un proceso que comienza con la gestación y en el curso de la cual una realidad biológica va tomando corpórea y sensitivamente configuración humana.

Entiendo que el Parlament de Catalunya no es el foro para discutir sobre el fondo de la Ley, sino, en todo caso, sobre el grado de aplicación de la misma de acuerdo con el ámbito competencial que tiene el Govern de la Generalitat. Lo que ocurre es que tampoco podemos disociar lo que es la exigencia en la aplicación de la Ley de lo que constituye el hecho en sí del aborto, su trasfondo ético, sus implicaciones morales y el grado de protección que hemos de otorgar al valor de la vida humana. La ley no puede ser para nosotros un asunto meramente formal, como pretende el positivismo jurídico. La ley debe interpretar y definir lo justo más allá de un criterio meramente decisionista. La regla de la mayoría no puede aplicarse a definir la distancia entre la tierra y la luna, ni puede, obviamente, legitimar que un hombre mate a otro.

El Real decreto 2049/86 dice textualmente que es «deber de la Generalitat garantizar que la realización del aborto se lleve a cabo dentro de los límites previstos por el legislador y en las condiciones médicas adecuadas para la salvaguarda del derecho a la vida y a la salud de la mujer». Seguramente la vida humana que se elimina desconocerá si el entorno en el que se la elimina goza de una atmósfera estéril aséptica, o vayan a saber sus señorías qué, pero sin duda –pero sin duda– la salud de la madre exige que esas condiciones sean las óptimas. En algunos países también se han realizado estudios sobre la incidencia del aborto en lo que a las consecuencias psicológicas para la madre se refiere. Es lo que técnicamente se llama SPA, síndrome post abortivo. Me parece ésta una cuestión central, puesto que en no pocas ocasiones la madre que decide abortar se convierte también en una víctima de su propia decisión. Muchas mujeres acusan a médicos y asesores de que no les hayan informado debidamente sobre las posibles consecuencias psíquicas derivadas del aborto. No en vano un 76% de estas mujeres no repite nunca la experiencia. No es baladí recordar aquí la afirmación del doctor Willke, cuando decía: «Es más fácil sacar un hijo del útero de su madre que sacarlo de su pensamiento.»

Según datos estadísticos facilitados por la Conselleria de Sanitat en el 95, de la totalidad de abortos practicados, un 98% se practicaron en centros sanitarios privados. Y en este contexto técnicamente lucrativo, quien ofrece un servicio rara vez advierte al cliente de las deficiencias o los efectos negativos de este servicio. En este sentido se hace precisa la elaboración de un estudio sobre síndrome postabortivo en lo que al ámbito de la sanidad catalana se refiere. Y con respecto al primer deber del Govern antes enunciado, de garantizar que la realización se lleve a cabo dentro de los límites previstos por el legislador, la Conselleria de Sanitat en la práctica no ejerce el control de la legalidad de los abor-

tos que se practican hoy día en Catalunya. Y, por tanto, nos situamos en un plano de mayor gravedad si cabe, cual es el incumplimiento de la Constitución, de la jurisprudencia constitucional y, obviamente, del espíritu de la ley. Con ello no resulta aventurado señalar que la libertad para abortar llega a ser *de facto* total, la protección del *nasciturus* una pura entelequia y la aplicación teleológica de la Ley del aborto una farsa.

Resulta cuanto menos curioso sacar a colación las palabras del portavoz socialista en el Congreso de los Diputados cuando se debatía el Proyecto de ley en el año 85. Se preguntaba el señor Sáenz de Cosculluela entonces: «¿Cuál es la primera circunstancia de despenalización?» Y él mismo se respondía: «Cuando el aborto es necesario para conjurar, para eliminar un grave peligro para la vida o salud de la embarazada. Debo corregir a su señoría» –continuaba el señor Cosculluela–, «grave peligro para la salud o la vida de la embarazada; no peligro tan sólo, grave peligro.» Pues bien, ni peligro, ni grave peligro, ni nada de nada; en la práctica estamos dando la espalda al espíritu de la Ley, de una ley que no es una ley de plazos en su primer supuesto y que, por tanto, nos obliga especialmente a velar por la veracidad de ese invocado «grave peligro». Piensen sus señorías que en virtud de este primer supuesto una mujer puede perfectamente abortar un día antes del parto. Y permítanme que ante esta hipótesis apele, no a su sensiblería, sino a su sensibilidad y a su razón.

¿Qué es lo que puede hacer la Generalitat? El nuevo Código penal expresamente habla de un dictamen emitido con anterioridad a la intervención por un médico de la especialidad correspondiente distinto de aquél por quien o bajo cuya dirección practique el aborto. En los términos en que se desarrolla el requisito del dictamen, que no deja de ser un intercambio coloquial de impresiones o un interrogatorio dirigido en el mejor de los casos, nos encontramos con una mera formalidad en forma de cuestionario rutinario y ciclostilado que pretende investir de legalidad lo que no es más que un prolegómeno burlesco a la puesta en escena del acto final. Por tanto, se impone una exigencia legal y moral al Govern de la Generalitat para que ponga en práctica mayores controles en lo que a la emisión del dictamen previo se refiere, garantizando su veracidad, así como que en los datos que éste contemple reflejen, de forma fidedigna e inequívoca, que nos encontramos ante circunstancias cuya gravedad no admite discusión. Y esto se puede hacer si existe voluntad política por parte de este Govern para hacerla. Y debiera haber voluntad política para hacerlo si atendemos al menos al inicio de mi intervención, en la que recordaba las palabras del hoy conseller de la Presidència.

Para acabar, señor presidente, quisiera apelar a la buena voluntad de los presentes para decirles que éste no es un tema que haya de estar sujeto a la obtención de ningún tipo de rendimiento ni político ni electoral. Éste es un tema grave, un tema que afecta, como he dicho, a la conciencia individual y a la conciencia colectiva de nuestro país, pero por encima de todo ello quiero decirles a sus señorías que es un tema que atañe a algo mucho más importante: afecta a seres vivos, afecta a un ser

vivo, a un ser humano que a los diecisiete días ya tiene sus propias células sanguíneas, a un ser humano que a los cuarenta y dos días ya tiene el esqueleto completamente formado, una mujer o un hombre que, a las ocho semanas, tiene la totalidad de sus órganos funcionando, incluidas sus funciones cerebrales. Un ser humano tan vivo que, para que no siga viviendo, hay que matarlo; un ser humano que ayer, como hoy, como mañana, reclama nuestra especial protección, ni mayor ni menor que la que a nosotros nos ha sido dada.

Gracias, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller de Sanitat, senyor Eduard Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Eduard Rius i Pey)

Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, senyor Julio Ariza, en primer lloc voldria posar de manifest davant d'aquesta cambra que no és la meua voluntat entrar en un debat sobre si l'avortament sí o l'avortament no. El cert és que a l'Estat espanyol existeix una regulació de l'any 1985 sobre la pràctica de la interrupció voluntària de l'embaràs, i només en base a aquesta regulació i a la nostra responsabilitat com a Govern plantejaré avui la meua exposició.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma de l'article 417 bis del Codi penal, contempla la pràctica de l'avortament –sempre que sigui feta per un metge, o sota la seva direcció, en centres o establiments sanitaris públics o privats, acreditats a aquest efecte, i previ el consentiment exprés de la dona embarassada i les comprovacions adients en cada cas– en els supòsits de: risc per a la vida o la salut física o psíquica de l'embarassada; delictes de violació, i presumpció que el fetus naixerà amb greus tares físiques o psíquiques. I és d'acord amb aquesta Llei i amb les disposicions d'àmbit estatal aprovades posteriorment en relació amb aquesta pràctica sanitària, que a Catalunya es varen promulgar dues ordres adreçades a garantir la correcta aplicació d'aquesta pràctica assistencial: l'Ordre del 1 d'agost de 1985, avui derogada, sobre la pràctica de l'avortament en centres o establiments sanitaris a Catalunya, que va establir els requisits exigits als centres sanitaris per poder realitzar pràctiques d'avortament en els supòsits als quals es refereix l'esmentada Llei, i l'Ordre del 17 de novembre de 1992, per la qual es regula l'acreditació dels centres i establiments sanitaris on es realitzin pràctiques d'avortament en els supòsits a què es refereix la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol, de reforma del Codi penal, que va actualitzar aquests requisits per tal d'ajustar-los a les necessitats que havien sorgit en la pràctica d'aquesta intervenció.

D'acord amb aquesta Ordre, i pel que fa als centres hospitalaris, es contempla que podran realitzar interrupcions voluntàries de l'embaràs aquells centres que compleixin els criteris d'acreditació que estableix l'Ordre corresponent del Departament de Sanitat i Seguretat Social, del 10 de juliol de 1991. A banda dels centres hospitalaris, en aquests moments, a Catalunya hi ha nou centres extrahospitalaris privats acreditats per dur a terme la interrupció voluntària de l'embaràs.

També haig de dir-li que el Reial decret –que vostè coneix– 2409/1986, del 21 de novembre, diu en el seu article novè que els professionals sanitaris «hauran d'informar les sol·licitants sobre les conseqüències mèdiques, psicològiques i socials de la prossecució de l'embaràs o de la interrupció d'aquest, de l'existència de mesures d'assistència social i d'orientació familiar que la poden ajudar».

Per últim, es va publicar l'Ordre del 10 de desembre de 1986, per la qual es disposa el procediment de recollida de dades relatives a les interrupcions voluntàries de l'embaràs dutes a terme de conformitat amb la Llei orgànica 9/1985, del 5 de juliol. Aquesta Ordre va fixar l'obligació de notificar al Departament de Sanitat qualsevol interrupció voluntària de l'embaràs realitzada en l'àmbit de Catalunya pel centre o establiment sanitari acreditat que la dugui a terme. A la mateixa Ordre es va establir un sistema de recollida de dades relatives a les interrupcions voluntàries de l'embaràs per tal de disposar d'una font d'informació sistemàtica sobre la referida pràctica en l'àmbit de Catalunya, per tal d'adequar l'oferta de serveis, millorar l'atenció a la dona embarassada que faci ús d'aquest dret i facilitar la recerca sobre els factors associats que permetin l'adopció de mesures preventives. Tota aquesta informació és tramesa puntualment al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut i es publica periòdicament en el *Butlletí Epidemiològic de Catalunya*, que vostè ja coneix.

D'acord amb l'anàlisi de les dades del registre d'interrupcions voluntàries de l'embaràs, tots els centres extrahospitalaris i hospitalaris públics i privats que realitzen interrupcions voluntàries de l'embaràs s'adeqüen a la normativa vigent, tant pel que fa als supòsits en què es practiquen interrupcions voluntàries de l'embaràs, com també al límit de setmanes de gestació que la Llei estableix per a cadascun dels supòsits i que és de dotze setmanes en el cas de violació, de vint-i-dues setmanes en el cas de tares del fetus i sense límit establert en el cas de perill per a la dona embarassada. Malgrat que la Llei no estableix, com vostè ha esmentat, un límit per a aquest darrer supòsit, li haig de dir que no s'ha rebut cap notificació d'interrupció voluntària de l'embaràs motivada per un perill de la dona embarassada que excedeixi el límit de les vint-i-dues setmanes de gestació.

També voldria afegir-li que es duen a terme inspeccions periòdiques, per part dels serveis de la Generalitat de Catalunya, en tots aquests centres acreditats que realitzen interrupcions voluntàries de l'embaràs, a fi de comprovar que es compleixin, precisament, aquests requisits legals quant a instal·lacions, seguretat i dotació d'equipament i de personal. L'any 1995 es van realitzar cinc inspeccions, dels nou que hi ha, en els centres

acreditats per a la pràctica d'una interrupció voluntària de l'embaràs. Com a resultat d'aquestes activitats d'inspecció –i, per tant, estem exercint la nostra responsabilitat com a Govern–, he d'assenyalar que l'any 1996 es va resoldre revocar l'acreditació per a la pràctica legal de la interrupció de l'embaràs a dos centres sanitaris extrahospitalaris privats, atès que no complien alguns dels requisits necessaris per mantenir la seva acreditació. A un d'ells se li va atorgar novament l'acreditació per a la pràctica legal de la interrupció voluntària de l'embaràs en haver adequat les condicions del centre als requisits fixats per la normativa vigent i, pel que fa a l'altre centre, en aquests moments continua tancat.

Per tant, el que jo li haig de dir és que, segons tota la informació que tenim, segons les inspeccions que realitzem, tots els casos d'interrupció voluntària de l'embaràs practicats a Catalunya s'adeqüen als mandats legals en aquesta matèria i compleixen la normativa que està establerta, i, per tant, en aquest sentit, creiem que el Govern de la Generalitat exerceix la seva responsabilitat d'una manera correcta.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor conseller. Per fer un torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ariza.

El Sr. Ariza Irigoyen

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller, la veritat és que no podemos estar satisfechos con la respuesta que usted nos da y con la explicación que usted nos ha hecho. No podemos estar satisfechos porque lo que usted dice seguramente es riguroso y es exacto, pero es poco relevante para el fondo de la cuestión, senyor conseller. El fondo de la cuestión es que en el año 85 o en el año 87 había cuatro mil abortos y hoy se practican más de once mil en Cataluña; el fondo de la cuestión es que nosotros le estamos planteando una opción no violenta, una opción en positivo, una opción por la vida, que es la opción que nosotros pensamos que debe defenderse con una política adecuada desde el Govern de la Generalitat. Si esa opción fuera la que ustedes están practicando y la que ustedes están ejerciendo, obviamente las cifras de abortos que tenemos en Cataluña no serían las que son, y obviamente no nos estaríamos convirtiendo en la meca de los abortos para las mujeres francesas en este momento.

Usted dice que realizan inspecciones, que cumplen la legalidad; asómese usted como yo, si es tan amable, a Internet un día, pulse «Aborto», y tendrá información de alguna clínica de Barcelona que se oferta por Internet hasta las veinticuatro semanas para practicar abortos, senyor conseller, por Internet. Le invito también que vaya a la línea de metro Diagonal, por ejemplo, en la línea azul, y que lea un anuncio que está allí, público, que dice: «¿Necesitas abortar? Clínica X. La diferencia». Hasta tal punto, senyor conseller, la cuestión del aborto está sujeta a un criterio de absoluta y total discrecionalidad que las clínicas que practican abortos en nuestro país se disputan la clientela poten-

cial estableciendo eslóganes que apelan a la bondad de sus servicios. Decir que tal clínica u otra representa una diferencia –se supone que mejor con respecto a las otras– es tanto como decir: «Venga usted aquí, venga a mí, que es mucho mejor.» ¿Venga usted a qué, senyor conseller? Venga a abortar. Pero, ¿usted puede abortar? Sí, claro que puede. Yo le recomiendo, senyor conseller, que haga llamar a alguien a alguna de estas clínicas, en cualquier momento, que explique que está embarazada, y pregunte. Verá usted que la respuesta es muy simple: «Traiga usted un camisón y 65.000 pesetas, y del resto no se preocupe.»

Es obvio que la Ley es una ley que admite un montón de posibilidades y un montón de supuestos, pero también es obvio, senyor conseller –y ésa es la doctrina interpretada por el Tribunal Constitucional–, que esos supuestos están planteados de forma absolutamente restrictiva, y no podemos permitir que el espíritu de la Ley quede absolutamente en entredicho en la aplicación que hacen en virtud de las competencias que tiene la Generalitat en nuestra comunidad. Le estamos pidiendo, senyor conseller, simple y llanamente, que apliquen ustedes ese espíritu y la letra de la legislación vigente y que desarrollen una normativa autonómica en función de las competencias que tienen a la vista del 149.1 de la Constitución, del 17.1 del Estatut d'autonomia de Catalunya, del artículo 1 de la Ley de sanidad del Estado, del artículo 1 de la Ley de ordenación sanitaria de Cataluña, y obviamente mantengan el espíritu que tenían cuando emitieron la Orden del 11 de noviembre del 92, sobre acreditación de centros que pueden realizar abortos.

Resulta evidente para nosotros, senyor conseller, que esta Orden es totalmente insuficiente para regular esta delicadísima materia, y nos resulta cuanto menos chocante que, tratándose de un gobierno sustentado por un partido nacionalista que permanentemente reivindica competencias –y de forma justa–, no haya utilizado ni aprobado en esta cuestión reglamentación alguna.

Tampoco vamos a obviar nuestra preocupación por el enorme riesgo para la salud que padecen muchas mujeres, especialmente porque, ante la ausencia de veraces y rigurosos dictámenes médicos sobre la salud psíquica de la madre, soslayan las debidas garantías médicas que pueden asegurar que no se produzcan graves depresiones una vez se les haya practicado el aborto.

Reclamamos, pues, mucha más información de los riesgos implícitos del post aborto. A la vista de estas consideraciones, senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, creemos imprescindible aprobar una regulación sobre el dictamen del médico especialista que garantice el derecho de la mujer a una información veraz y profunda sobre su situación física o psíquica pre y post aborto. Exigimos el control del cumplimiento, por parte de las clínicas privadas que realizan abortos, de la letra y del espíritu de la Ley vigente. Nos planteamos también la necesidad de distinguir explícita y sistemáticamente los riesgos físicos de los psíquicos a efectos clínicos y estadísticos. Nos parecería muy adecuado que el dictamen del perito fuera el de un psiquiatra especialista no adscrito al centro donde se practica el aborto, como personal estatutario de la salud

pública; un dictamen en dos fases que garantizara plenament la libertad de la embarazada, y que descartase que una decisión tan grave fuera fruto exclusivo de un acotado momento de ansiedad o de angustia, situación, ésta, que, en la actualidad, y siendo que no median prácticamente ni minutos entre el dictamen del perito, que se realiza a veces en un minuto y medio o dos minutos, y la práctica del aborto..., creemos que se produce con más que excesiva frecuencia una situación absolutamente mejorable.

Nos reservamos, pues, señor conseller, la presentación de todas estas iniciativas para la moción subsiguiente a esta interpelación.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pot contestar la rèplica, si ho desitja, el senyor conseller. Té la paraula l'honorable senyor Rius.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. Com ja li he dit anteriorment, crec que el fons de la qüestió és un altre que el que es planteja avui aquí, i jo no hi entraré. Nosaltres també estem fent actuacions dirigides al que vostè ha anomenat «prevenció» d'aquestes situacions, i les estem fent dintre del que és el nostre Programa d'atenció a la dona. Aquest és un programa sanitari creat el 1990 i que engloba tot un conjunt de serveis de suport a l'atenció primària en els aspectes relatius a la planificació familiar, a l'educació maternal, a l'embaràs, al part, al puerperi i a la resta d'estats fisiològics i malalties relacionades. Aquests serveis del Programa d'atenció a la dona es duen a terme amb la participació de diferents professionals i els mateixos equips d'atenció primària –llevadores, tocoginecòlegs, facultatius, i altres professionals dels serveis de planificació familiar–, i, en determinats aspectes –atenció al part, seguiment dels embarassos de risc, etcètera–, el servei d'obstetrícia i ginecologia de l'hospital de referència.

Per nosaltres, el que ha representat el desplegament d'aquest Programa ha estat la reordenació de tots els dispositius en l'àmbit de l'atenció primària que desenvolupen activitats relacionades amb el Programa, incloent les activitats pròpies dels centres de planificació familiar. El 31 de desembre de 1996, s'havien aprovat vint-i-nou programes sanitaris d'atenció a la dona, la qual cosa suposa una cobertura, en aquest moment, d'un 60% a tots els sectors sanitaris, i la nostra voluntat és continuar estenent d'una manera progressiva aquest Programa a tot el territori de Catalunya. El desenvolupament del Programa comporta incloure ofertes de serveis dirigides a tots els àmbits d'atenció que es descriuen en l'esmentat Decret. Molts programes tenen una àmplia cobertura, i s'han iniciat, per exemple, subprogrames de puerperi domiciliari i d'atenció a la menopausa. I també aquest Programa comporta, doncs, una estreta coordinació entre els diferents recursos sanitaris d'atenció a la dona de cada territori i entre els

diferents nivells assistencials per tal de garantir la continuïtat assistencial.

Això és el que fem en el que vostè ha esmentat també en la seva primera intervenció, de cara a la prevenció d'aquestes situacions, i en el que insisteixo –no hi tornaré– és en el que li he dit: nosaltres estem controlant en aquest moment aquesta activitat; en tots els casos es compleix la normativa vigent, en tots els casos hi ha un certificat mèdic de la situació d'aquesta dona, i, per tant, hi ha un compromís d'un facultatiu que en cada cas que es produeixi una interrupció voluntària de l'embaràs s'està dintre de la legislació vigent.

D'altra banda, vostè ha parlat d'un fracàs humà, ha parlat d'un fracàs polític i d'un fracàs social, i, en tot cas, bé, suposo que aquest fracàs no ens afecta per les franceses que vénen aquí a Barcelona i que, per tant, deu ser el fracàs d'una política determinada, d'una política del senyor Chirac o d'una política d'algun altre responsable; si vénen aquí, doncs, no sé per què serà, però, en tot cas, si vostè deia que era d'un fracàs, doncs, deu ser probablement per això. Nosaltres estem fent el que creiem que és el que hem de fer, i si vostè creu que s'han de fer altres coses, doncs, probablement després vostè ja les proposarà. Però en aquest sentit, i de cara a preveure aquestes situacions, la xarxa assistencial de Catalunya avui està preparada, ho fa, i creiem que nosaltres estem complint amb la legislació vigent.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de promoció educativa, que presenta el Grup Socialista. Per formular-la, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, el motiu pel qual el Grup Socialista presenta aquesta interpellació és perquè parlem de promoció educativa, una àrea, un departament important, com tots, en el desplegament de la LOGSE, i també perquè hi han problemes que en aquests moments, malgrat que s'arrosseguen des de fa temps, no solament no estan solucionats, sinó que creiem que no se'ls veu vies de solució.

Els socialistes presentem aquesta interpellació des del convenciment profund que a Catalunya, i tenint en compte la seva llarga tradició pedagògica, l'escola és i ha de ser cada dia més de qualitat, i, dintre aquesta escola de qualitat, l'escola pública ha d'anar al capdavant, per raons òbvies, des de la nostra perspectiva, perquè, quan l'escola pública és capdavantera, quan l'escola pública té mitjans i funciona, tota la societat té garan-

tida una bona educació, sobretot aquells que per raons diverses estan en els nivells més baixos d'aquesta societat.

L'actual Decret de menjador, senyor conseller, malgrat que està d'acord amb la normativa, no acaba de garantir, al nostre entendre, tots aquests aspectes que nosaltres diem. Vostès, senyores diputades, senyors diputats, i el senyor conseller sobretot, saben molt bé que la realitat urbanística de Catalunya o la realitat dels nostres pobles fa que els nuclis del poble estiguin allà on estan, i moltes vegades tenen zones disseminades a distàncies considerables. (*Remor de veus.*) D'acord amb la normativa, els alumnes que pertanyen al municipi no tenen dret al pagament del menjador i del transport escolar, però es donen molts casos que aquests alumnes estan més lluny de l'escola que els rep que no pas alguns de municipis veïns, alguns casos escandalosos en què els municipis...

El vicepresident primer

Un moment, si us plau. Senyores diputades, senyors diputats, prego silenci. (*Pausa.*) Pot continuar, senyor diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

...alguns casos escandalosos en què els municipis veïns tenen zones disseminades a quatre quilòmetres, i els del costat, els dels municipis..., els municipis tenen zones disseminades de quatre quilòmetres, i al costat estan a cinc-cents metres.

En tot cas, això ha provocat un desajustament en l'aplicació de la LOGSE pel que fa a transport i menjador; ha creat o ha provocat situacions d'una certa injustícia; ha creat malestar, i crea problemes que almenys en aquesta primera intervenció no detallaré, però que són realment «frapants». És cert que vostès han incrementat el traspàs de diners als consells comarcals amb 2.000 milions de pessetes, per al compliment del que exigia la normativa, i es queden els 400 milions per a ajuts individuals, tal com tenien l'any passat, i que ja l'any passat havia estat reduïda un 7,3%, aquesta partida.

Ha portat malestar a una part dels usuaris, als pares, a la comunitat escolar. Ha portat malestar als consells comarcals i als ajuntaments, perquè els ajuntaments es troben o ens trobem que hem de fer una feina substitutòria que no ens tocaria, que és pagar el transport en el nostre municipi; a l'Ajuntament del qual jo sóc regidor ho estem fent, molt gustosament, però els mitjans són escassos i convé que cada u assumeixi les seves responsabilitats.

Però és que és més: hi ha consells comarcals, el Consell Comarcal de la Garrotxa, que va fer, en una junta de portaveus, va explicitar el seu desacord amb el Decret; i deien: «Manifestem el desacord d'aquest Consell Comarcal amb les disposicions del Decret tal, tal, del 14 de maig, que regula el servei escolar de menjador als centres docents públics, en el sentit que no preveu la gratuïtat d'aquest servei per a aquells alumnes que, disposant el mateix municipi de recursos suficients, per raó de distància geogràfica han de fer ús obligatòria-

ment del servei de transport i menjador.» Demanaven al Departament que modifiqués o que reformés el Decret. En aquest Decret, en aquesta resolució, s'hi va apuntar un ajuntament veí, l'Ajuntament de la Vall d'en Bas. A veure, les repetides queixes dels pares, que alguns varen venir aquí al Parlament, tenim la sensació que no es varen valorar prou; no dic que no fossin ateses, però no es va detectar el senyal d'alarma, el llum vermell que s'encenia en aquest tema, i no es varen prendre resolucions: es va ser passiu.

Davant d'aquesta passivitat, un altre ajuntament, juntament amb alguns pares, el de Torroella de Montgrí, va presentar un recurs contra el Decret de menjadors, i ara resulta que fa pocs dies, senyor conseller, el fiscal li dona la raó. «El fiscal» –premsa del dia 29 de març– «sosté que el Decret sobre menjadors escolars és anti-constitucional; la normativa podria vulnerar el dret constitucional a la igualtat.» En tot cas és un reforçament a la proposta, a la teoria dels pares.

El Grup Socialista, en tot el tema de l'aplicació de la reforma, hem estat d'una responsabilitat total, tal com pertocava: vam donar suport al Mapa escolar, hem donat suport a tot el que feia falta, i últimament, degut al desgavell que s'estava produint, vàrem fer, el nostre president va fer un toc d'atenció dient que s'havien de reconduir algunes coses, s'havia de ser més actiu i s'havia de ser més eficaç. Escolti'm, la LOGSE –petits desajustaments a part– és una gran llei; és una llei que s'ha fet per modernitzar el país, perquè tinguem un país cada vegada més competitiu i perquè tothom tingui més possibilitat d'accedir a la igualtat d'oportunitats a partir d'una formació adequada. Si em permet, jo compararia la LOGSE amb un bon vehicle, un bon vehicle que ofereix garanties per arribar a destí, que s'arribarà en condicions de fer coses perquè pel camí s'haurà millorat, s'hauran guanyat possibilitats de qualitat de vida, però que és un vehicle, com a bo, que és car, és car. I, si tenim un vehicle car però després resulta que perquè en el catàleg diu que gasta tant i resulta que gasta una mica més, què hem de fer? Treure llast pel camí, deixar gent, per no portar tanta càrrega? I, si deixem gent –si deixem gent–, sempre seran els més febles, els més pobres, els de menys recursos i els de menys possibilitats, i això ni vostès ni nosaltres no ho volem; això, segur.

Després de mig any de queixes i silencis, l'Administració ha provocat o ha fet que hi hagués una situació de frustració en aquest tema, i quan passen aquestes situacions..., potser exagerada, però hi ha una situació o una sensació de frustració. Sensació de frustració que, senyor conseller, es reflecteix en amenaces de dimissions d'associacions de pares d'alumnes, en aquest cas de la Garrotxa, que estudien dimitir en bloc. I, entre altres coses, diuen: «Des del mes d'octubre de l'any passat, les APA de les escoles públiques de la Garrotxa denuncien problemes», i que no se les té prou en compte. I han pensat que l'últim recurs que els queda potser és el de dimitir. I vostè diu unes paraules, em sembla, correctes; diu... «Va qualificar de legítima la protesta dels pares»; diu: «però nosaltres estem complint la normativa». Recentment, el delegat d'Ensenyament de Girona, el senyor Àngel Guirado, reconeix que

l'aplicació del Decret dels menjadors escolars provoca injustícies i que s'haurà de fer, s'haurà d'intentar millorar aquesta situació.

Senyor conseller, de les catorze allegacions que al Mapa del 95 es varen presentar sobre temes de transport i menjador escolar, només una va ser contestada; algunes, en aquell llibre, estan, diuen, per contestar, i les altres, contestades negativament. Per tant, és un problema que tenim damunt la taula, que se li han de buscar solucions, i ràpides, que els diners... Vostès ens desestimen una proposició no de llei dels socialistes dient que 2.000 milions era el que costaria això –més o menys; estic parlant de memòria en aquests moments–; escolti'm: 0,5% del seu pressupost.

I molt ràpidament, perquè se m'acaba el temps, senyor conseller, què passarà amb els alumnes que no aconseguixin el graduat de l'ESO? Previsions oficials: 12% de fracàs; previsions reals –sembla–, entre el 30 i el 40%, almenys inicialment. Com estan els programes de garantia social? S'estan coordinant els diferents departaments per donar resposta als programes de garantia social perquè aquests alumnes que no tinguin èxit a l'ESO puguin aconseguir almenys un nivell mínim per anar a treballar o reinserir-se més tard a la formació professional de grau mitjà? I per últim, programes escola - treball: com està això, senyor conseller? El pressupost ha disminuït d'un 35%, 37%: 546 milions de pessetes...

El vicepresident primer

Se li ha acabat el temps, senyor diputat.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, acabo, senyor president.

El vicepresident primer

D'acord.

El Sr. Sans i Pairutó

Es tracta de definir quines actuacions es faran per millorar les pràctiques i fomentar la inserció laboral.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller. En tot cas, en el temps de rèplica diré algunes coses que no puc dir en aquests moments.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Per contestar la interpellació formulada, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Xavier Hernández i Moreno)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Martí Sans, bé, en relació amb la política de promoció educativa, que és el motiu de la vostra interpellació, que vostè ha defensat aquí, el Govern de la Generalitat de Catalunya, mitjançant el Departament d'Ensenyament, està fent tot allò que la Llei diu,

i més que allò que la Llei diu; segurament no tant com voldríem tots, però, en tot cas, molt més enllà d'allò que la Llei diu i estableix amb caràcter obligatori.

El senyor diputat sap que promoció educativa no és parlar només de menjadors i de transports –encara que parlarem de menjadors i de transports–, i el senyor diputat sap i les senyores diputades i els senyors diputats d'aquesta cambra coneixen també la política que s'està duent a terme en matèria de tractar de salvaguardar la igualtat d'oportunitats en el món educatiu mitjançant l'educació a distància; mitjançant els programes d'alternança escola - treball; mitjançant l'impuls, al qual el senyor diputat ha fet referència al final de la seva intervenció, als plans de transició al treball; mitjançant la planificació de la cooperació exterior, i sobretot mitjançant totes les actuacions encaminades a afavorir la igualtat d'oportunitats educatives en relació amb adaptacions curriculars, centres especials, etcètera.

El senyor diputat sap, perquè és una llei que va néixer d'un govern socialista i que es va aprovar amb el nostre suport –la qual cosa significa també que Convergència i Unió som sensibles al món de l'educació i a la comunitat educativa–, que en aquesta Llei, en l'article 65, s'estableix d'una forma clara l'obligació de l'Administració educativa en relació a procurar servei de menjador gratuït i servei de transport gratuït a aquells alumnes que dins de l'ensenyament obligatori s'hagin de desplaçar de forma forçosa, perquè no hi ha oferta en el seu municipi, cap a un altre municipi.

I sap el senyor diputat –ho ha dit, ho ha reconegut– que en tots els casos, absolutament en tots els casos, en el cent per cent dels casos, la Generalitat de Catalunya, mitjançant el Departament d'Ensenyament i en col·laboració –molt estimada i molt apreciada– dels consells comarcals, duu a terme aquest servei per a tothom que hi té dret, des de la perspectiva i des de l'obligació que la Llei marca.

Com el senyor diputat ha reconegut, es varen publicar, es varen aprovar dos decrets, del mes de maig de l'any passat, que regulen el transport escolar a Catalunya i que regulen el menjador escolar a Catalunya. I és molt fàcil llegir el text d'aquests decrets per veure que van més enllà de l'obligació estrictament legal. Torno a repetir que la LOGSE, que és la Llei que estableix les funcions i les obligacions en matèria educativa –i ara per ara estem parlant de matèria educativa–, estableix només aquesta obligació quan hi ha un canvi de municipi. I el senyor diputat sap i les senyores diputades saben i els senyors diputats saben que aquests dos decrets que regulen el transport escolar i el menjador escolar van molt més enllà i que preveuen per part del Departament d'Ensenyament, preveuen mecanismes d'ajut, complet o parcial, per raons socioeconòmiques, per raons geogràfiques, per raó de determinades circumstàncies i condicions especials.

No només complim la Llei, sinó que complim també les resolucions d'aquest Parlament. Aquest Parlament va aprovar una resolució, si no ho recordo malament –no voldria equivocar-me–, el mes de juny, el dia 29 de juny de 1995, una proposició no de llei, presentada

conjuntament pel Grup Socialista i pel Grup de Convergència i Unió, en la qual es diu, en un paràgraf concret, lletra j, «oferta gratuïta»..., s'insta el Govern que doni «oferta gratuïta dels serveis de transport i menjador escolars als alumnes que s'hagin de desplaçar fora del seu municipi per a ésser escolaritzats en les etapes d'educació primària i educació secundària obligatòria». I això que ha aprovat aquest Parlament també es compleix al cent per cent.

Mirem les xifres. Pràcticament, senyor diputat, senyores diputades i senyors diputats, no hi ha cap alumne a Catalunya que fora de l'educació secundària obligatòria, és a dir, en la primària, s'hagi de desplaçar –n'hi ha algun cas, però no hi entraré perquè les xifres són minúscules. Si estem dintre de l'obligatòria, l'obligatòria amb caràcter general no és més que el primer d'ESO; en aquest curs, l'únic ensenyament secundari obligatori és el primer d'ESO. Aproximadament, en els centres públics de Catalunya cursen el primer d'ESO 37.000 alumnes, aproximadament –parlo de memòria, sense buscar específicament les dades.

Doncs bé, quina és la realitat? Mirin les senyores diputades, mirin els senyors diputats: es dona transport obligatori totalment gratuït a 21.181 alumnes, i es dona transport gratuït sense tenir l'obligació legal del Departament de fer-ho des d'un punt de vista de la LOGSE a 16.538, la suma de tot els quals és 37.600 i escaig. Significa que, en tot cas, estem anant més enllà no només de l'obligació de la Llei, sinó també sortint-nos del que són els ensenyaments obligatoris, per prestar també aquest servei, allà on podem i en la mesura que podem, a alumnes que, sense estar inclosos en l'article 65 de la Llei, tampoc estan cursant nivells obligatoris.

Si parlem –aquestes xifres són de menjador escolar; per al transport obligatori, 21.181– de menjador, el menjador escolar obligatori es dona a 20.890 alumnes, i el no obligatori a 22.892, amb un total, per tant, superior a 43.000 alumnes, molt per sobre dels 37.000 que cursen estudis de secundària obligatòria a Catalunya a l'escola pública. Per tant, també aquí anem més enllà no només de les previsions d'obligació de la Llei i de la resolució aprovada per aquest Parlament, sinó també més enllà dels nivells obligatoris.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Una altra cosa que es podria dir és que és gairebé l'Administració educativa la que aporta recursos per superar aquestes dificultats, que són estrictament o bé d'ordre geogràfic dintre d'un mateix municipi, o bé d'ordre socioeconòmic, i que, fent abstracció d'alguns casos notables però excepcionals, l'aportació dels municipis... –que també tenen responsabilitat, segons la Llei corresponent, en matèria de serveis socials–, aporten ben poca cosa –ben poca cosa. I, si no, vull xifres globals de Catalunya en aquest sentit –ben poca cosa. I no ho critico, perquè, com vós heu dit, tenen també les seves dificultats econòmiques, però també el Govern de la Generalitat té les seves dificultats econòmiques, i fa més que ningú.

I recordo també al senyor diputat que el Govern de la Generalitat no té transferida la competència en matèria de beques i ajuts, que és l'instrument que preveu la Llei

per donar solució a les dificultats i a les desigualtats socioeconòmiques dels estudiants, i que aquesta transferència ha estat demandada, i reiteradament demandada, per part del Govern, i fins ara..., va ser negada pel Govern socialista, i fins ara –i esperem que no sigui per molt de temps– ha estat negada pel Govern popular. I que, per tant, sense tenir la transferència en matèria de beques, que és l'instrument per fer aquesta política, el Govern de la Generalitat està fent més que ningú des del punt de vista de donar solució a les dificultats i a les diferències socioeconòmiques, que plantegen una dificultat afegida des d'un punt de vista de l'accés a l'educació.

És cert, senyor diputat, que no donem solució a tots els casos, i és cert que, per tant, caldria –penso jo–, des d'una perspectiva global, des d'una perspectiva de serveis socials, veure conjuntament, les entitats municipals i el mateix Govern, tractar de cobrir al màxim possible i diferenciar molt bé les situacions individuals, perquè en el cas de menjador es tracta d'ajuts de tipus social preferentment, i en el cas de transport escolar torno a dir al senyor diputat que nosaltres transportem de forma gratuïta ben bé prop de vint-i-un mil alumnes, dintre d'un àmbit municipal –i estem parlant de transport dintre del municipi–, per anar a l'escola, per anar al treball o per anar al metge, que segons la Llei corresponent és també, en la seva planificació i gestió, competència dels municipis.

Per tant, queda molt per fer, però queda molt per fer, senyor diputat, per part de tothom, i qui més ha fet fins ara és la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Martí Sans, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Sans i Pairutó

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats... Senyor conseller, vostè diu: «Fem el que la Llei marca» –només faltaria!, només faltaria!–, «i en alguns casos anem més enllà.» Molt bé. Però aquest anar més enllà en alguns casos..., potser no es va més enllà sempre en la direcció adequada. Per exemple, si anar més enllà representa, en alguns casos, subvencionar el transport i el menjador a les escoles privades, no és una bona direcció –no és una bona direcció–, perquè no és aquest el camí –estic parlant d'escoles privades–, quan a l'escola pública, doncs, estem parlant aquí de mancances importants.

Vostè ha parlat d'igualtat d'oportunitats, i nosaltres també, i, per tant... Igualtat d'oportunitats vol dir que tothom, en un ensenyament que és obligatori i gratuït, tingui el mateix tractament i les mateixes oportunitats. I quan vostès assumeixen..., i ho assumeixen perquè diuen que això s'ha de corregir; perquè, és clar, vostè m'ha dit: «Escolti, nosaltres hem fet el que hem fet, i més.» Escolti, el que està fet, ben fet està, senyor conseller, no hi ha cap problema aquí. Però, és clar, vostès reconeixen que això no funciona, que això s'ha de can-

viar, i de cara a l'any vinent, en boca d'un delegat territorial, d'un delegat d'Ensenyament, es diu que això s'ha de millorar, s'ha de canviar i que s'hi han de trobar solucions.

Una mica, la meua pregunta, senyor conseller, és que si aquesta opció, si aquest plantejament s'hagués fet inicialment, potser –i tant de bo– aquesta interpretació no hauria tingut tant de sentit; tant de bo, però no es va fer inicialment: s'ha fet a base de pressió, a base de malestar i a base –repeteix– de crear frustració, i això no és bo. Perquè en l'aplicació de la LOGSE, sobretot en els seus inicis, convé que, com menys espines surtin, millor, perquè és una Llei complexa, que té un període inicial, que és normal que surtin algunes coses, però que des de l'Administració s'ha de fer tot el possible per això llimar-ho amb la màxima efectivitat i diligència.

Escolti'm, els ajuntaments, en aquest tema, senyor conseller... Vostè diu que fa més que els ajuntaments. Tot-hom es queixa del que li passa a casa seva. Els ajuntaments estan fent esforços importants en aquest tema; no tinc xifres globals de Catalunya, però els dic que el meu Ajuntament es gasta prop de deu milions de pessetes l'any per transport intermunicipal per a alumnes que van a les escoles de la ciutat.

Senyor conseller, no hem..., vostè ha dit que hi havia moltes més coses que el transport i el menjador. Jo hi estic totalment d'acord, senyor conseller, i miri si ens preocupem el Grup Socialista –i vostè ho sap– que varem presentar, vam fer una pregunta sobre els programes de garantia social, en la qual demanàvem quina valoració feia el Departament d'Ensenyament respecte als mòduls de garantia social ja implantats en alguns IES; quina és la previsió del Departament d'Ensenyament per als propers cursos, del 96-97 al 98-99; quina valoració feia el Departament d'Ensenyament dels anomenats «pretallers» que finança el Departament de Benestar Social, i quines eren o quines són les previsions i programes específics perquè la reforma educativa garanteixi als alumnes de dotze a setze anys que necessiten suport més diferencial... Senyor conseller, la resposta..., vostès varen respondre... *(Pausa.)* La resposta és ambigua, no aclareix res, dona la sensació que es troben amb la pregunta i a veure què diem: «El Departament d'Ensenyament valora molt positivament els mòduls de garantia social que de forma experimental s'han implantat en alguns IES. Pel que fa a la generalització dels esmentats programes per als propers cursos, s'hauran de ponderar les disponibilitats pressupostàries i esperar el desenvolupament de la corresponent normativa bàsica. La valoració dels pretallers finançats pel Departament de Benestar Social per als joves de catorze a setze anys també és positiva. I en relació amb la darrera qüestió, la LOGSE preveu a cada centre educatiu secundari uns programes específics amb crèdits personalitzats i orientació psicopedagògica per a alumnes que necessitin més suport.»

Senyor conseller, tot això que diu està bé, però a nosaltres, que volíem saber com tenien planificats els programes de garantia social, com estaven planificades les solucions per a aquells alumnes que no aprovaran el graduat d'ESO, això no ens ho han contestat. I continu-

em pensant que és una qüestió importantíssima, perquè, si tota aquesta gent que seran objectes, possibles futurs usuaris de programes de garantia social..., si això no es colla bé, senyor conseller –i vostè ho sap tan bé com jo–, si això no es colla bé, tindrem gent que seran candidats a la marginació i a la desesperació.

I això, des d'una conselleria i des del Parlament de Catalunya, aquí s'hi ha de lluitar, hi ha de lluitar tot-hom, s'han de fer esforços, s'han de posar els recursos necessaris i s'ha d'evitar al màxim possible que aquestes situacions que jo preveig que, si no es fan les coses prou bé, ens poden passar no arribin, perquè ni vostès, ni nosaltres, ni ningú desitja això, ni per als ciutadans del nostre país ni per al mateix país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats... Senyor diputat, heu començat la vostra intervenció en aquesta segona part parlant de les escoles privades. Mireu, jo no he fet la LOGSE. La LOGSE no parla d'escoles públiques i privades a l'article 65; diu simplement que, quan per raó de no existir una oferta en el municipi en l'ensenyament obligatori un alumne s'hagi de desplaçar a un altre, tindrà dret a transport gratuït i a menjador gratuït. Això diu la Llei –això diu la Llei–, i, la interpretació que en fa el Decret corresponent, la fa des d'aquesta perspectiva, que és que els alumnes de la privada obligats a desplaçar-se a un altre municipi perquè no hi ha oferta en el seu municipi de cap mena –no hi ha oferta de cap mena–, per fer ús del transport escolar, el fan de les rutes ja establertes. Per tant, no es crea ni s'ha creat en cap lloc un transport escolar específic per a la privada, sinó que el transport... Almenys que jo en tingui notícia, senyor diputat –i ho dic amb aquesta franquesa–, almenys que jo en tingui notícia, eh?

I, en segon lloc, en relació amb el tema de menjador obligatori, el que es fa és un ajut en base a les previsions que preveu el Decret, i sempre dintre del municipi de referència que estableix el Departament mateix. Vull dir, amb aquests criteris restrictius, i dintre d'una interpretació de la Llei, s'ha procurat donar una solució a aquesta situació, partint del fet –ho torno a dir– que la Llei no estableix cap tipus de diferència, i en el mateix Decret i en la lletra del Decret tenen vostès, els senyors diputats, quin és el tractament que es fa d'aquest tema. Ho torno a dir: només utilitzant els serveis públics ja existents només cap al municipi de referència que el Departament amb caràcter general ha determinat, no pas cap a altres.

Dit això, dit això, senyor diputat, l'article 63.1 de la LOGSE diu: «Els poders públics» –i ho subratllo: els poders públics– «desenvoluparan les accions de caràcter compensatori en relació amb les persones, grups i àmbits territorials que es trobin en situacions desfavorables».

rables i proveiran els recursos econòmics per a fer-ho.» La Generalitat, mitjançant el Departament d'Ensenyament, està aportant una quantitat important de recursos. Li he llegit les xifres, al senyor diputat; en alguns casos –el cas de menjador–, superen, aquests tipus d'ajuts, aquells que són obligatoris. Caldrà potser treballar conjuntament per integrar esforços i que tots els poders públics puguem, des d'aquesta integració, millorar una situació, la qual, òbviament, tots tenim interès a millorar, però torno a dir que qui més fa, ara per ara, és la Generalitat de Catalunya, mitjançant el Departament d'Ensenyament.

I, mireu, l'article 66.1, que va relacionat amb l'anterior, diu que, per tal de garantir la igualtat de tots els ciutadans en l'exercici del dret a l'educació, s'arbitraran beques i ajuts –que és del que estem parlant, de beques i d'ajuts– que compensaran les condicions socioeconòmiques desfavorables dels alumnes i s'atorgaran, a més a més, en funció de la capacitat i el rendiment escolar. I torno a repetir al senyor diputat que aquestes beques, reiteradament demanades pel Govern de la Generalitat, no han estat mai transferides, i el que fa les convocatòries, el que determina quins són els conceptes objectes d'ajut o no, el que determina el procediment i el que, en definitiva, resol aquest tipus d'expedients i aquest tipus de sol·licituds és el Govern central. I torno a repetir, senyor diputat, que ni abans ni ara, fins ara, la Generalitat de Catalunya ha aconseguit aquesta transferència. Per tant, sense tenir-la, i sense tenir-ne els recursos, està fent, amb dificultats –pot ser no arribarà a tot–, més que ningú.

Jo li proposo, senyor diputat, proposo a les senyores diputades i diputats d'aquesta cambra..., com sempre, és interès del Departament d'Ensenyament, més que entrar en picabaralles –que tampoc vull dir que això fos la intenció del senyor diputat–, entrar en un diàleg continuat per trobar solució a decisions i situacions que són difícils i que en tot cas van més enllà de l'exigència estricta de la Llei, de la LOGSE, que en tot cas estem complint.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre els fons estructurals de la Unió Europea, presentada pel Grup Socialista. Per formular l'exposició de la interpellació, té la paraula el diputat senyor Daniel Terradellas.

El Sr. Terradellas i Redon

Molt honorable president, senyores i senyors diputats, presento en nom del Grup Socialista una interpellació al Consell Executiu per optimitzar, mitjançant la cooperació institucional del Govern de la Generalitat i els

ens locals de Catalunya, per optimitzar –dic– uns importants recursos econòmics de la Unió Europea, perquè tots som partidaris d'un major pes de la Unió Europea per poder aportar els valors multiculturals de prosperitat i de progrés, que pot fer que, tots junts, Europa aconsegueixi jugar un rol positiu en aquest sentit.

Però la Unió Europea –ho saben prou bé les senyores i senyors diputats– no serà forta sense que s'eliminin les diferències estructurals que hi ha entre els diversos països i regions, perquè es bàsic que s'aconsegueixi la major igualtat d'oportunitats entre els ciutadans d'un o altre lloc de la Unió. Per tant, és lògic que des dels inicis de la Comunitat Econòmica Europea s'habilitessin mecanismes de correcció de les desigualtats territorials a través d'uns importants recursos econòmics destinats a corregir els dèficits estructurals dintre la Unió Europea. Per això es varen crear els Feder –fons estructurals de desenvolupament regional–, els FEOGA –fons estructurals d'orientació i garantia agrícola– i el Fons social europeu; més tard es va crear l'IFOP –instrument de finançament d'orientació pesquera.

Espanya i Catalunya, senyores i senyors diputats, han participat d'aquests fons de forma important. Les dades de l'any 95 ens diuen que varen aportar cap a 90.000 milions de pessetes, dels quals a Catalunya en varen venir..., 46.000 que varen anar directament a la Generalitat, 9.300 als ens locals, 28.000 a actuacions de l'Estat a Catalunya i 5.000 al sector privat. I són, senyores i senyors diputats, subvencions que van bàsicament a cofinançar projectes i, per tant, que generen recursos econòmics de, en molts casos, el 50% més.

Catalunya, bé ho saben prou bé vostès, per raons d'índex d'atur, de nivell de vida i d'altres paràmetres comunitaris, no participa d'aquest paquet gran dels recursos destinats a les zones més deprimides de la Unió Europea, que són les anomenades d'objectiu 1, però sí que ens beneficiem, i molt, de les àrees elegibles per l'objectiu 2 i pel 5.b. Per l'objectiu 2, que és de declivi industrial, d'acord amb el Reglament comunitari 2081/97, afecta cap a quatre-cents setanta municipis de les comarques de Barcelona, Tarragona i Girona, on hi viuen aproximadament uns quatre milions d'habitants; a la zona d'objectiu 5.b, àrees de declivi rural, afecta tres-cents setanta-dos municipis de les comarques gironines, de Lleida i de Tarragona, on hi viuen cap a mig milió d'habitants. Les previsions dels recursos dels fons estructurals per al període 94-99 a Catalunya pugen a 1.823 milions d'ecus, que són aproximadament –no arriba– 300.000 milions de pessetes, que provenen bàsicament de les actuacions destinades a intervenir en els desequilibris de les zones elegibles de l'objectiu 2 i del 5.b, i també de les iniciatives comunitàries i del Fons social europeu, a través de programes de formació i inserció laboral.

Aquestes xifres, senyores i senyors diputats, justifiquen la importància del tema que ens ocupa i fan necessària la cooperació institucional per optimitzar aquests recursos europeus, perquè afecten les diverses administracions: la comunitària, que és la dinamitzadora; els estats, que són els interlocutors davant de la Unió Europea; les comunitats autònomes –i per tant la Generalitat, que

gestiona bona part d'aquests fons provinents dels FEOGA, Fons social europeu, Feder i l'IFOP-, i els ens locals, que en són receptors –menys del que convindria, però en són receptors– d'una bona part –14.600 milions de pessetes per als Feder objectiu 2 del període 97-99 i 4.500 milions de pessetes per als Feder objectiu 5.b del període 94-99.

És aquí, senyores i senyors diputats, on falla l'engranatge de cooperació entre el Govern de la Generalitat i els ens locals, perquè no s'avança suficientment en la participació de les entitats representatives dels ens locals, del món local, en els àmbits de programació i de gestió dels fons estructurals destinats als ens locals de Catalunya. De fet, és veritat, hi influeixen diversos departaments de la Generalitat: Treball, pel Fons social europeu; el DARP, sobretot per l'IFOP, pel Fons social europeu, i també amb el Feder, que va a les zones d'objectiu 5.b, i Governació, pel que fa a l'objectiu 2 –abans Economia i Finances ho coordinava bastant tot; ara sembla que té un paper més tutelar i res més.

El Feder, que és el paquet més gros, permet actuar amb uns 18.000 milions de pessetes en projectes presentats arreu de Catalunya per cofinançar actuacions municipals destinades als respectius objectius comunitaris de la lluita contra el declivi industrial i la recessió rural en el trienni 97-99. M'agradaria, senyores i senyors diputats, remarcar això: els fons estructurals no són una repartidora d'ecus, sinó que van destinats a fomentar actuacions que generin activitats econòmiques, industrials, de desenvolupament rural i de millora del benestar de la gent que hi viu; per tant, no són plans d'obres i serveis que haurien d'arribar al conjunt de municipis. Per tant, cal que des de la Generalitat, a través del Consell Executiu, s'aboni la participació dels ens representants dels ajuntaments de Catalunya en els processos de selecció d'aquests 434 projectes presentats per a l'objectiu 2 del trienni 97-99, atès que implica 228 ajuntaments, 17 consells comarcals, 2 diputacions i 8 altres organismes. Les sollicituds han arribat a 51.000 milions de pessetes, i només n'hi ha 14.500 per repartir; per tant, la tria és difícil, i cal que Governació afini més, com al nostre entendre ho va fer el Departament d'Agricultura en la tramitació del 5.b del quinquenni 94-99, destinat a les zones rurals, on en aquests moments ja hi ha un alt índex de desviació entre les actuacions aprovades inicialment i les que avui es poden confirmar. La raó d'aquesta desviació posa en evidència que ni els mecanismes de convocatòria, ni de selecció, ni de gestió són els adequats per optimitzar aquests recursos europeus, i bona falta fan al món rural.

Tampoc és un mirall la gestió del Fons social europeu, sobretot pel que fa als cursos de formació, que tant se n'ha parlat també en aquest Parlament, i també en la funció dels ens locals de Catalunya com a agents de dinamisme econòmic. A les àrees d'objectiu 2, la col·laboració entre la Direcció General d'Administració Local, la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis de Catalunya ha millorat el que s'ha descrit anteriorment, perquè hi han hagut contactes i mecanismes de relació que n'estic segur que hauran aportat propostes positives en la metodologia dels criteris de selecció a l'hora de presentar aquests projectes.

Però evidentment, senyores i senyors diputats, això no és suficient, i hem d'avançar decididament a fer plenes les indicacions de la Carta europea sobre l'autonomia local i el que preveu la Llei municipal i de règim local de Catalunya. I és per tot això que presentem la següent interpellació: quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu per garantir la participació de la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis de Catalunya en els àmbits de selecció i gestió dels recursos dels Fons estructurals de la Unió Europea a Catalunya?

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta a la interpellació, té la paraula el conseller d'Agricultura, l'honorable senyor Francesc Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Senyor president, senyores i senyors diputats... Bé, no faré més..., no repetiré les dades que vostè ha donat, senyor Terradellas, que per altra banda, doncs, s'ajusten amb exactitud a la realitat dels programes –potser hi ha alguna petita diferència, més aviat tendent a l'alça que no a la baixa, però en tot cas això que surten guanyant els municipis. Jo sí que he de dir-li que, com que la pregunta anava adreçada a mi, amb tota sinceritat alguns dels temes que vostè m'ha plantejat no em sento capacitat per respondre-li; en tot cas, sí que li respondré amb exactitud tots els que són del meu àmbit competencial, i deixaré pendent algun tema, que personalment crec que després puc contestar-li, però que ara aquí a la tribuna, doncs, no tinc la informació adequada respecte al compliment que es pugui donar a l'objectiu 2, perquè, doncs, com li dic, no en tinc aquest coneixement. La pregunta anava adreçada a mi, i, com que de fet el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca és el que gestiona, doncs, els diners de l'objectiu 5.b i els projectes Leader, li donaré resposta en aquest tema.

Jo estic totalment d'acord amb vostè que hem de fer un esforç per optimitzar els recursos que ens vénen de la Unió Europea –en aquest cas, els recursos estructurals– amb les diferents administracions. Vostè mateix, en la seva intervenció, ha dit que havien millorat molt, aquestes relacions –exactament ho ha dit en el tema de l'objectiu 2; a l'objectiu 5.b no n'ha parlat, i jo crec que també deu ser així, i fins i tot jo agraeixo molt, doncs, una editorial que em va dedicar la Federació de Municipis de Catalunya en què remarcava la sintonia que hi havia en aquest sentit amb el Departament d'Agricultura.

Sí fer notar davant de tots els senyors diputats que, aquests objectius, jo crec que en aquest moment s'estan complint d'una manera molt important, igual com es van complir l'anterior vegada. Jo vull recordar-los que l'anterior vegada Catalunya no solament va cobrir els recursos que estaven destinats a l'àmbit territorial de Catalunya, sinó que posteriorment el Ministeri va ofe-

rir que cobríssim una part de recursos de diferents altres comunitats autònomes que no els havien cobert i que l'Estat no volia deixar palès davant de la Comunitat que no era capaç de donar compliment a tots els recursos pressupostaris, a la utilització de tots els recursos pressupostaris, i se'ns van oferir. Aquesta vegada jo crec que anem en el mateix camí, almenys a Catalunya, quant a la realització –no puc opinar respecte a la resta de comunitats autònomes–; el meu desig com a conseller és que tothom, doncs, sigui capaç de portar-la a terme, independentment de l'interès que pot representar que, si no hi ha compliment per part d'algú, puguin venir alguns fons aquí a casa nostra.

Jo crec que pel que respecta a la participació del món municipalista en els dos programes, l'objectiu 5.b i el Leader –vostè, d'alguna manera, m'ha dit que s'havia millorat i que era menys del que convindria–, jo aquí tinc la relació de totes les reunions que s'han anat fent, i bé, amb el nostre Departament, doncs, han estat nombroses i extenses, a part que vull recordar que hi ha creada una comissió de seguiment en la qual, precisament, hi són la Federació i l'Associació de Municipis de Catalunya, i que són els que van aprovar globalment tot el programa i els que en fan el seguiment, i també haig de dir que són els que són consultats quan hi ha d'haver modificacions importants.

Després vostè ha dit que hi havia un alt índex de desviació. És cert i no és cert –és cert i no és cert. S'ha de recordar que en els moments de la convocatòria, segurament donat també perquè nosaltres estàvem –quan dic «nosaltres» em refereixo als grups municipals– en període d'eleccions; la veritat és que va ser..., no diré amb precipitació, però sí que va ser en un curt espai de temps que es van haver d'elaborar els programes. Uns programes que, per altra banda, ens vam veure sorpresos agradablement, perquè vull recordar que l'anterior participació en l'objectiu 5.b, per exemple, eren 3.700 milions de pessetes, en l'anterior quinquenni; en aquest quinquenni van passar pràcticament a 25.000 milions de pessetes, i en els projectes Leader eren dos projectes Leader i aquesta vegada van ser deu, però això va generar, doncs, una dinàmica de plantejar projectes per cobrir la totalitat, que en alguns casos –i sense cap mala voluntat, crec, per part de cap mena d'administració–, en tot cas sí que requerien una certa dosi d'improvisació per dir què era el que es volia preveure en aquest quinquenni, i que posteriorment, doncs, algunes d'aquestes obres han estat modificades.

De totes maneres, almenys pel que respecta a l'objectiu 5.b, als Leader no hi ha hagut modificació: s'estan complint amb absoluta regularitat. Els Leader estan complint, doncs, els programes presentats, probablement perquè van ser uns programes molt més elaborats i perquè són deu programes enfront dels cinc-cents i escaig del projecte 5.b; no hi ha hagut modificació. En el projecte 5.b sí que hi ha un seguit de modificacions, però en tot cas afectarien –i no deixa de ser important– al voltant d'un vint per cent de les obres afectades, però jo crec que totes elles vénen justificades. De totes maneres, sí que nosaltres entenem que en aquest moment que hem superat amb escreix ja el cinquanta per cent del temps, cal tenir, doncs, uns criteris de reprogra-

mació per a aquest període 98-99, que és l'acabament. Dir-li també que tot i tenir aquests criteris, que jo, en tot cas, puc llegir-li..., no sé si és del seu interès, però puc llegir-li els criteris que més o menys s'han pactat, i haig de dir que s'han pactat amb les organitzacions de caràcter municipal; dir-li que el que preveiem a Catalunya és una alta realització –una alta realització per no dir-li una total realització– del programa –amb algun canvi, això sí que és possible, però la totalitat.

De totes maneres, i sé que és una preocupació per a alguns dels senyors diputats –no sé si per al que ha fet la interpellació–, en aquest moment s'especula molt amb la possibilitat d'utilització de romanents que puguin quedar, bé perquè l'obra ha tingut baixes, bé perquè no es pugui..., perquè l'ajuntament no l'hagi realitzat. Nosaltres, amb tota sinceritat, creiem que aquestes expectatives són minses, perquè els ajuntaments, probablement donat que altres línies no han estat tan dotades i aquesta és una línia, doncs, que és molt eficaç..., primer, per les finalitats dels ajuntaments, de realitzar obres en el seu territori, obres o bé activitats de dinamització en el seu territori, i segon, perquè el finançament, doncs, és molt àgil, creiem que no n'hi haurà massa, però, en tot cas, jo sí que explico els criteris. Els criteris pactats, en aquest cas amb les associacions municipalistes, i a la vegada també parlats amb les organitzacions professionals agràries a través de la taula de concertació, serien obres que generin..., no ho sé, triaríem les obres que generin activitat econòmica al seu entorn, accions que complementin inversions privades de la iniciativa dels Leader, i, en tot cas, sí que no s'acceptaria –que és una tendència que tenen molts ajuntaments–, no s'acceptarà camins ni accessos, entre altres coses perquè la possible destinació de recursos destinats..., vostè sap que aquests objectius porten uns tants per cents que van destinats a diferents activitats; ja s'han cobert pel mateix..., comunico a la cambra que no s'acceptarà cap modificació en el futur de camins ni d'accessos, i també reiterar el criteri que en la zona 5.b no poden incloure edificis d'ajuntaments o de consells comarcals ni res que correspongui a educació, sanitat o benestar social. Sí que en canvi nosaltres podríem contemplar noves electrificacions, portada d'aigua a nuclis de població..., perquè en aquest apartat de serveis sí que la Comunitat encara ens permetria incloure-hi algunes d'aquestes obres.

A part d'aquesta prioritització quant a destinació dels recursos, sí que marcaríem uns criteris de prioritització dins de la mateixa comarca. El primer criteri seria: municipis que no han estat seleccionats la primera vegada; segon, lligat amb l'anterior: municipis que realitzin accions complementàries de projectes en la línia d'iniciativa Leader-2; municipis que ja tenen l'obra acabada i pagada, i municipis que han demanat pròrroga; municipis també que tenien obra aprovada però que no ha pogut ser realitzada, sempre que minvi el pressupost i canviï el projecte, i en cas de romanents no distribuïts, aquests podrien ser assignats a altres comarques per distribuir-los segons mesures i amb els criteris anteriors.

Bé, veig que se m'ha esgotat el temps, i, en tot cas, en la contesta a la darrera pregunta intentaria, doncs, veure

si m'he deixat alguna cosa per contestar i, si és del seu interès, de puntualitzar-la.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Terradellas, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Terradellas i Redon

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, cregui'm que li agraïxo moltíssim la resposta que em dona. De totes maneres, el diputat que ha fet la interpellació al Consell Executiu sobre el conjunt de fons estructurals ha tingut una resposta parcial, només, del tema. Vostè m'ha fet una resposta àmplia i interessant sobre el Feder de l'objectiu 5.b, que si jo l'hagués hagut de fer potser hauríem parlat de fons estructurals del Departament d'Agricultura i hauríem parlat, per exemple, del Fons social europeu, o del FEOGA –que n'hauré de parlar en altres ocasions–, però em sento, senyor conseller, parcialment contestat, perquè la part grossa són dels Feder d'objectiu 2 i el Fons social europeu.

Perquè del que es tracta, senyores i senyors diputats, hi insisteixo, és d'intentar optimitzar –i, d'això, vostè tampoc me n'ha dit res– sobre la proposta de col·laboració, d'una manera fefaent, de la participació dels representants dels ens locals de Catalunya en els àmbits de selecció, tramitació i gestió dels fons estructurals. I per què ho fem, això? No només perquè ho diu el reglament Feder i per la cooperació institucional que emmarca, de la Carta europea d'autonomia local –l'article 3.1 i el 4.6–, sinó perquè aquest mateix Parlament de Catalunya ho ha reclamat en diverses ocasions, la Federació de Municipis ho ha reclamat en diverses ocasions i la Llei municipal de Catalunya també diu que els ens locals, els òrgans que els presenten, han de participar, sempre que sigui possible, en la gestió i la planificació de les actuacions que fa la Generalitat. Per tant, hi ha reglamentació per a poder-ho fer. El que fa falta és voluntat política. I això és el que jo discuteixo si pot fer-ho o ho fa el Consell Executiu. Però jo diria que hi ha una absoluta necessitat: amb els recursos econòmics de què he parlat, les magnituds dels recursos econòmics, a mi em sembla que fan absolutament necessari trencar aquesta situació, jo diria tèrbola, d'informació, sobretot de cara als petits municipis, del que és la complexitat dels accessos als fons de la Unió Europea. I, per tant, els agents municipalistes hi poden donar un cop de mà molt important. Perquè no es tracta, senyor conseller –i vostè em sembla que també ho apuntava–, que s'hagi d'anar a arrebregar subvencions europees: del que es tracta és de crear les bases perquè es presentin projectes de dinamització econòmica.

Vostè em comentava la comissió de seguiment del fons 5.b. Miri, primer de tot, senyor conseller, la carta de la Federació de Municipis, cregui'm, emmarqui-la, perquè o canvien les coses o difícilment en tindrà cap, d'aquest to, d'uns anys enrere. Ho dic perquè n'hi ha

una altra –que, si ho vol, després li donaré– en què la Federació de Municipis reclama al conseller de Governació que passi a Comissió de Govern Local tot el que és la gestió i la selecció dels fons estructurals de la Unió Europea, perquè, sincerament, s'ha avançat molt –és veritat, vostè ho diu– sobre el primer 5.b, però no és que sigui un model de funcionament. El que ha avançat ja bastant més és l'objectiu 2. Els canvis de programació hi són, i una de les justificacions és la que vostè apuntava de la urgència de participar en un pla quinquennal de l'any 94. Ara bé, la convocatòria creava expectatives: documentació de vostès deia que hi hauria 25.000 milions per a Catalunya; es va vehicular a través dels consells comarcals sense massa criteris, i la comissió de seguiment, senyor conseller, sincerament, si la comissió de cooperació que hi ha d'haver ha de ser que un representant de la Federació de Municipis i de l'Associació de Municipis participi en una reunió anual, en un lloc determinat del país, una vegada l'any, en un matí, enmig de representants de tots els consells comarcals de Catalunya, em sembla que aquest no és el procediment, de veritat. La Federació i l'Associació de Municipis tenen ganes de participar-hi d'una manera molt més activa, i no parlem dels subcomitès d'àmbit local. Per això, senyores i senyors diputats, aquesta és la feina que creiem que s'hauria de fer amb la col·laboració dels ens locals, amb fons social europeu, amb els Feder.

Demanem, per tant –i així anirà el sentit de la Moció–, que es creï un àmbit de comissió estable, de comissió reglamentada de participació dels ens representatius del món local de Catalunya per al que són els programes de selecció..., ara ja no de selecció, però sí en els programes de seguiment dels fons estructurals de Catalunya. I en el cas concret del 5.b, en les propostes de replantejament de cara a aquesta segona etapa 97-99, el senyor conseller sap que des de la Federació de Municipis –és ben recent– li han fet saber unes propostes de suggeriments de cara a aquest nou plantejament dels projectes, que a mi em sembla que val la pena que es digui que, si vol intentar negociar, no es pot dir en aquests moments, em sembla, senyor conseller, que s'hi està d'acord o que hi ha pacte, perquè encara no existeix.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Terradellas, jo abans m'he deixat de dir-li una cosa: quan vostè parlava de la participació dels municipis, i deia «menys del que convindria», jo vull recordar-li que, de l'objectiu 5.b, la part grossa i important –i vostè mateix ha dit la xifra– correspon als municipis; vull dir que no solament són els 9.000 milions que els municipis tramiten i gestionen directament, sinó que, l'altre gruix, més de 18.000 milions –ho ha citat vostè, no ho cita aquest conseller–, també correspon als ajunta-

ments. En tot cas, vostè pot diferir o no diferir del mecanisme, si hauria de ser directe o no directe, però en tot cas sí que recordar que, de l'objectiu 5.b, el 90%, si no més, va destinat als municipis.

Jo he estat molt d'acord amb la seva intervenció, i a més la trobo molt positiva. Sí que hi ha una cosa amb què m'haig de mostrar en absolut desacord. Amb dues coses. Primer, ha dit que la informació és tèrbola; en absolut: si hi ha una cosa que és pública, clara, transparent i explicada són els programes, tots els programes, tant de l'objectiu 2 com de l'objectiu 5.b. Vostès en tenen coneixement i ho saben amb total... I una altra, ha dit: «una reunió l'any». Miri, jo, senzillament, per no allargar-me, però li diré que l'any 95..., no tinc la data exacta, però es va fer una reunió amb la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis per explicar-los les perspectives que teníem de l'objectiu; que una vegada ja conegut, exactament el 15 de desembre, es va tenir una reunió bilateral amb la Federació de Municipis per a la preparació del comitè de seguiment; que el dia 19 del mateix mes se'n va tenir una amb la Federació i l'Associació de Municipis; que el dia 21 del mateix mes –perquè es va separar, diguéssim, l'aprovació del que és la zona de muntanya i zona desfavorida– n'hi va haver una per a la zona de muntanya; que el dia 23 n'hi va haver una per a la zona desfavorida, i després li puc anar explicant les que s'han anat fent de seguiment, bé globalment, bé particularment. Per exemple, el 21 del VI, el 21 de juny de l'any passat, doncs, es va fer una comissió de seguiment exclusivament amb la Federació de Municipis, etcètera; podríem anar citant-les-hi. O sigui que això d'una reunió anyal no és absolutament cert.

Després li he de dir una cosa: a mi m'ha reportat fins i tot un certs problemes que a la comissió de seguiment –i a més perquè ho preveu la normativa– només hi siguin vostès; per exemple, les organitzacions professionals agràries no hi són presents. Jo he rebut fortíssimes pressions en aquest sentit, però, clar, primer, doncs, la normativa diu el que és, i la comissió de seguiment està integrada..., únicament hi ha els organismes..., o sigui, els corresponents departaments de la Generalitat de Catalunya, però és que els únics representats en aquesta comissió són la Federació de Municipis i l'Associació de Municipis de Catalunya. I, escolti, els hem tingut absolutament en compte tots els suggeriments.

Jo els agraeixo la carta que em van fer; vostè diu que en un futur potser no n'hi haurà una altra. Amb tota sinceritat, i sense pecar d'immodèstia, jo crec que estic respectant el mateix esperit que va generar la primera; no sé si després, doncs, la seva valoració és la mateixa o no la mateixa, però sí que vostès tenen coneixement total i absolut de totes les inversions, es publica en tots els municipis, saben els tipus d'obres que són, el finançament que té cada obra, quina és la participació municipal, quina és la participació estatal, quina és la participació de la Comunitat, quina és la participació de la Generalitat de Catalunya. Pel mateix, sí que vull dir-li –i vull deixar-ho clar davant de que, amb l'esperit constructiu que vostè menciona en la seva intervenció, jo crec que és bo que anem estrictament..., o sigui, al més plegats possible, primer, per aconseguir el

màxim de fons possible, i segon, per gestionar-los adequadament.

Ara, sí que refuso totalment dues afirmacions. Una, que la informació és tèrbola, perquè en absolut..., jo crec que és d'una transparència total. I segona, que la relació, en aquest cas, ja que pertoca al meu Departament, diu: «és d'una a l'any». No, no, en absolut, escolti, li'n puc donar el calendari, i vostè veurà que les reunions sovintegen. I aquest és l'esperit i la voluntat que continuarem aplicant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE, pel que fa als programes de garantia social

Passem al sisè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE, pel que fa als programes de garantia social, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, entre els dubtes que encara hi ha en la societat catalana i en la comunitat educativa pel que fa al desplegament de la LOGSE, un lloc important l'ocupen els programes de garantia social. Com vostè sap molt bé, senyor conseller, la LOGSE, en el seu article 23.2, especifica que per als alumnes que no assoleixen els objectius de l'educació secundària obligatòria s'organitzaran programes específics de garantia social, que els defineix com de formació bàsica i professional que permeti a aquests alumnes d'incorporar-se a la vida activa laboral i social, o que permeti que puguin prosseguir els seus estudis en ensenyaments reglats i, especialment, diu, «en la formació professional específica de grau mitjà». En l'article següent diu que l'Administració ha de donar una oferta suficient d'aquests programes, que és el mateix que diu el Decret 75/92, de 9 de març, del Departament d'Ensenyament.

A partir d'aquí, el Departament d'Ensenyament ha publicat diverses ordres, curs per curs, començant pel curs 93-94, per donar permís amb caràcter experimental a programes de garantia social en alguns centres. El primer any, per al 93-94, foren disset els centres públics i disset els centres amb entitats col·laboradores arreu del país, i vostès mateixos, en aquesta Ordre, parlaven d'actuacions formatives no reglades com a components dels programes de garantia social, i parlaven dels àmbits d'aquests programes com a formació bàsica entre un 10 i un 30%, formació professionalitzadora entre un 50 i un 70, formació i orientació laboral entre un 10 i un 15, i parlaven de la tutoria i la formació complementària, amb una durada total entre sis-cents i sis-cents

cinquanta hores per a aquests cursos. Molts d'aquests cursos que oferien i han anat oferint aquests programes del curs 93-94 fins ara eren, de fet, la translació de programes del Pla de transició escola - treball a la garantia social.

Posteriorment, en el Decret 332/94, de 4 de novembre, d'ordenació general dels ensenyaments de formació professional específica a Catalunya, vam poder veure com en aquest Decret no es contemplaven els programes de garantia social, tot i que l'article 23.2 de la LOGSE deia que un dels camins dels programes de garantia social era assolir que alumnes que no haguessin obtingut el graduat d'escolarització secundària poguessin accedir a la formació professional específica.

En tot cas –en tot cas–, aquest buit en el Decret..., en primer lloc li diria que, després de l'experiència d'aquests cursos en què han aplicat de forma experimental alguns programes de garantia social, trobem a faltar una avaluació d'aquestes experiències, com ha funcionat l'experimentació en els programes de garantia social, què se n'ha extret, d'aquesta experimentació, què és vàlid de l'experimentació, què no ho és.

L'any 96, disset programes d'aquests van fer-se en col·laboració amb diversos municipis, amb la participació de 661 alumnes, dels quals un 75% es va inserir en el món laboral i un 10% va retornar al sistema educatiu. Les dades són –jo les hi qualificaria, i no em costa gens de fer-ho– molt positives: que, d'aquests alumnes que no van obtenir el graduat, un 75% aconseguí d'inserir-se en el món laboral i un 10% retorni al sistema educatiu, és molt positiu.

La pregunta, però, és: aquest percentatge es podrà mantenir quan s'universalitzin els programes de garantia social? Aquests percentatges són així de positius perquè ens trobem davant d'uns experiments reduïts, als quals se'ls ha donat un suport tècnic i pressupostarí important? Preveu el Departament el manteniment d'aquests percentatges i d'aquest suport?

Les dades sobre fracàs escolar dels alumnes de secundària obligatòria, que és a qui van dirigits els programes de garantia social, són dades que les tenim parcials, perquè fins ara encara no s'han universalitzat a la finalització de la secundària obligatòria, però sí que podem oferir algunes dades. Per un cantó, a nivell oficial, es parla d'un 12% de fracàs escolar..., i em permetrà que utilitzi aquest concepte de «fracàs escolar», que no m'agrada, perquè segurament en un tant per cent molt alt és un fracàs del sistema, i no un fracàs de l'alumnat, com tot sovint es vol dir amb aquest concepte; però, en tot cas, l'utilitzaré perquè ens entenguem; la volia fer inicialment, aquesta precisió: parlem de fracàs de sistema, i no fracàs d'alumne. Dic que les previsions oficials són d'un 12% de fracàs escolar. Alguns especialistes en formació professional, com el responsable de mòduls professionals de l'Ajuntament de Barcelona, l'any 94, parlaven d'un 20%, i algunes dades que tenim, per exemple, del fracàs escolar entre els alumnes de quart d'ESO, el curs 95-96, a Manresa, en el qual, de cinc centres de secundària, d'un total de 908 alumnes avaluats, el 58,6% va aprovar el cicle i el 41,4 el va suspendre, amb un percentatge d'abandonament

del 9,8%... Només que d'aquests suspesos en repetís una quarta part –i si tenim en compte tant els suspesos com els que abandonen–, ens trobaríem amb un 40% de fracàs escolar, en aquesta experiència d'una població capital de comarca catalana en un curs en què es globalitza el quart d'ESO a tots els seus centres de secundària, deixant de banda els repetidors.

Per tant, podríem dir que en avaluacions positives, un 20%, en les més negatives, un 40%: aquest és el marge en què ens movem d'alumnes que no assoliran el graduat escolar; per tant, d'alumnes als quals s'han de dirigir els programes de garantia social. No és, conseqüentment, un problema petit, ni un problema minoritari, ni un problema –com a vegades s'ha volgut dir– tendent a grups socials de marginació o de grups territorials de desequilibri, sinó que és un problema genèric; estem parlant d'una ciutat com Manresa, que en aquest sentit pot ser arquetípica del que és el nostre país. El problema ha estat que aquests alumnes de Manresa han d'hagut d'inserir-se al món laboral sense una programació de garantia social i no han pogut retornar al sistema educatiu perquè no han tingut els mitjans que preveia aquell article de la LOGSE per a la seva integració de nou en el sistema educatiu. Aquí hi ha un endarreriment, doncs, de la programació de garantia social davant d'una realitat evident.

En aquest sentit, quines mesures preveu el Govern per pal·liar el fracàs escolar, és a dir, el fracàs del sistema escolar? Perquè hi ha una cosa que nosaltres tenim molt clara: els programes de garantia social són necessaris –i n'anirem parlant en el que ens resta d'aquesta intervenció i en la propera–, molt necessaris i molt importants; però tan important és preveure les mesures de correcció en el mateix sistema com aconseguir que aquestes xifres de fracàs disminueixin. De fet, els millors programes de garantia social haurien de ser els que es poguessin aplicar en el mateix transcurs dels *curricula* de l'educació obligatòria que permetés que al final d'aquests estudis no hi hagués aquestes xifres. I, per tant, per tenir una idea en aquest sentit, insisteixo, necessitaria saber quines mesures també preveu el Govern, el Departament, en aquest sentit.

Els programes de garantia social tenen el contingut curricular concret intern, però tenen també –tenen també– una altra vessant, que són les hores de pràctiques en empreses, en empreses necessàries per aconseguir inserció en el món laboral. Ens trobem, en aquest sentit, que les hores de pràctiques en empreses són tant dels programes de garantia social, com dels alumnes de mòduls professionals de segon i tercer grau, com dels contractes per a diplomats en pràctiques, per a diplomats, llicenciats i tècnics universitaris, com dels contractes d'aprenentatge. I, en aquest sentit, està previst algun servei de coordinació i assessorament entre empreses i centres de secundària sobre què són i com s'han de gestionar els contractes de pràctiques en empreses per a estudiants de mòduls professionals i de programes de garantia social? Qui coordinarà els programes de garantia social tant pel que fa a continguts com a pràctiques? El Departament d'Ensenyament? El Departament de Treball? Algun organisme creat, de coordinació entre el Departament d'Ensenyament i el

Departament de Treball? Algun organisme creat, de coordinació entre el Departament d'Ensenyament, el de Treball i entitats municipals?

Jo voldria ara anar a especificacions més concretes de continguts, de programació, d'abast de programació, però em sembla que he encetat algunes línies de discussió que el senyor conseller podrà respondre en el seu temps d'intervenció, i, en tot cas, en la rèplica ja podrem fer aquesta concreció que acabarà marcant la nostra interpellació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Ensenyament, senyor Hernández.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats... Senyor diputat, efectivament, teniu raó; de la vostra intervenció destacaria dues coses en les quals coincideixo plenament, i crec que hi coincidirà tothom, perquè és molt difícil discrepar-ne.

Una és allò que heu denominat –i que jo també coincideixo amb vós que no és una bona expressió– «fracàs escolar», i que, efectivament, en relació amb aquest tema, i tenint en compte el grau, encara, d'implantació de tota l'ESO, les xifres que tenim no són definitives. És cert que nosaltres mateixos, el Departament d'Ensenyament –amb un mitjà extern d'avaluació, perquè tingués una més gran aparença de neutralitat– va endegar un estudi, del qual jo vaig presentar fa uns mesos uns resultats provisionals, i que, per tant, tenen aquest caràcter de provisionalitat, i que anaven al 25%, més o menys. Però és cert, també –com vós heu dit– que en el cas de Manresa han estat uns altres –i en altres poblacions–, diferents. Per tant, coincideixo amb vós que aquest ha de ser el primer objectiu de la nostra atenció.

També coincideixo amb vós que el millor programa de garantia social –si interpreto bé les vostres paraules– és aquell que no fos necessari tal com està contemplat a la Llei, perquè, almenys en la intenció i si pogués ser a la pràctica, l'èxit del sistema –i dic, amb vós, no l'èxit de l'estudiant, sinó l'èxit del sistema– fos també en el cent per cent dels casos.

Jo vaig encarregar a la inspecció educativa i a la Direcció General d'Ordenació Educativa uns mesos després d'arribar al Departament, al voltant del mes d'octubre –i és una feina mínimament complicada la qual no vull urgir, perquè m'interessa més la qualitat del resultat que no pas la temporalització–, que duguessin a terme primer aquest nivell, conjuntament aquests dos òrgans, un estudi proposat, que després seria objecte de comentari en tota la comunitat educativa i, com és obvi, en aquest Parlament, d'un procés d'avaluació contínua del sistema, no només des d'un punt de vista de tenir dades de com evoluciona ja en la primària, sinó, fins i tot, que aquesta proposta comportés mecanismes –si em permet l'expressió el senyor diputat– de *feedback*, i per tant mecanismes d'implementació de mesures no necessà-

riament correctores sinó d'abast, complementàries, diversificadores, per tal de no trobar-nos amb una xifra de fracàs en el quart d'ESO, sinó començar a detectar la possibilitat de fracàs ja en el primer de primària, per dir un exemple.

I també demanava a aquests serveis del Departament que ho fessin d'una forma –si se'm permet l'expressió– discriminatòria, perquè des d'un punt de vista del fracàs escolar, que comporta un cert risc de fracàs a la vida, no tots els continguts del currículum, tendencialment, hipotèticament –almenys en el cap d'aquest conseller–, tenen el mateix valor, i que, per tant, dintre del currículum hi ha coneixements, hi ha continguts, hi ha habilitats que tenen un pes ponderat més important des d'un punt de vista de la possibilitat de continuar amb èxit els estudis posteriors, sigui dintre del sistema educatiu, sigui a la vida.

Per tant, sàpiga el senyor diputat que és una preocupació de la qual participo, i que, evidentment, haurem de treballar conjuntament amb el món educatiu, perquè és un problema tècnic important, de veure com evolucionarà el sistema i d'implementar mesures que puguin reduir al màxim possible això que anomenem «fracàs escolar». Amb el benentès que –com jo he dit també d'una forma gràfica en algunes ocasions– creiem ara per ara que els nuclis fonamentals, l'essència de la reforma és positiva i que, per tant, l'hem de defensar, no és objecte d'un dallò, però que al mateix temps, també, no importa i és convenient reflexionar sota aquest tipus d'aspectes.

Lligant-me més als programes de garantia social, el senyor diputat ho ha dit: ell ha dit al començament que hi ha dubtes; evidentment que hi ha dubtes, encara, i interrogants en diverses qüestions del món educatiu, perquè estem –no li ho deixo de dir al senyor diputat– ara en aquests moments amb un calendari que comporta la generalització del primer d'ESO, i parlant d'avançament, la generalització, per calendari, és el primer d'ESO. Per tant, encara ens queden interrogants a tots, que no signifiquen necessàriament dubtes entre determinats tipus d'aspectes que comporten..., o bé en el compliment d'un calendari que va per passes.

Dit això, fins ara l'experiència, encara que limitada i en línies generals, sense obviar algun buit que s'hagi pogut produir, en línies generals, adequada a la demanda d'aquest tipus de programes, ha estat positiva. Quins són, també, des d'un punt de vista hipotètic, i per tant són més exemple d'un consens amb la comunitat educativa i amb les forces polítiques, els criteris o els factors bàsics que haurien de tenir aquests programes? El primer..., com el diputat ha dit, la Llei estableix dues tipologies clarament diferents. Una són aquells programes que el que tenen com a finalitat essencial és recuperar el nivell de coneixements no assolits per l'alumne en l'educació secundària obligatòria perquè un cop assolits es pugui incorporar, en base a l'article 32 de la LOGSE, al sistema educatiu, i preferentment a la formació professional específica de grau mitjà, com el mateix diputat ha dit. Per tant, aquí estem parlant de continguts, de coneixements, que estan dintre, en general, dels *curricula* de l'ESO, però han estat superats per l'alumne. L'altra via que estableix la LOGSE són pro-

grames de garantia social clarament professionalitzadors, perquè d'una forma al més ràpida possible –al més ràpida possible– doni a aquest alumne les habilitats i els coneixements per adquirir les bases d'una professionalització i per poder-se inserir de forma ràpida a la vida activa i al món laboral.

Des d'aquesta perspectiva, sembla que hi podria haver un principi d'acord –i dic «sembla que hi podria haver un principi d'acord»– en algunes coses. Una primera és la flexibilitat d'aquests programes; una altra, la segona, la multiplicitat de models, vull dir, defugir un model únic, sinó ser capaços, des de la creativitat i la imaginació, de fer dues coses: una, aprofitar tots els recursos professionalitzadors que ja existeixen en el moment actual i que puguin servir per a aquesta finalitat essencial de professionalitzar i inserir en el món laboral; i una altra és ser capaços també de recrear-ne de nous. Sembla també que hi ha un principi d'acord que la solució no vindria –o com a mínim no vindria primordialment– en el sentit de fer dels programes de garantia social un nou curs acadèmic, repetidor, per dir-ho així, dels cursos que han motivat el fracàs escolar, i que des d'aquesta perspectiva el model, en principi, no negaria la possibilitat que en els centres de secundària es duguin a terme programes de garantia social, però que haurien de tenir en la seva conformació i en la seva realització característiques diferencials, organitzatives i de currículum, allò que podríem dir que és un curs normal.

Des d'aquesta perspectiva, per a aquest any, en aquesta fase encara d'experimentació –no estem en la generalització dels programes–, el Departament d'Ensenyament ha tingut unes sessions de treball molt profundes amb el Departament de Treball, per dues raons. Una l'ha apuntat el senyor diputat: perquè si la intenció és professionalitzadora i inseridora en el món laboral, és «de calaix» –si se'm permet l'expressió– la coordinació amb el Departament de Treball; una altra, perquè el Departament de Treball té no només una xarxa, sinó que té una forta experiència a posar cursos que tenen precisament aquesta finalitat: professionalitzar de forma ràpida i inserir en el món laboral. Des d'aquesta perspectiva, el que s'ha fet en principi –i aquí haurem d'anar aprofundint– és un lligam entre l'oferta de formació ocupacional, que –com sap molt bé el senyor diputat– va per a joves de setze a vint-i-cinc anys, amb els programes de garantia social, de manera que, sense deixar de banda els programes de transició al treball, sense deixar de banda totes les iniciatives que han dut a terme les entitats municipalistes, sense deixar de banda algunes iniciatives experimentals que es duen a terme en alguns centres de secundària, es posi a l'abast dels programes de garantia social tota l'oferta de formació ocupacional com una eina professionalitzadora, com una eina que persegueix la inserció laboral i com una eina, a més a més, normalitzadora, ja que en aquest programa de formació professional..., de formació ocupacional –perdó–, el jove de garantia social que s'incardina, no s'incardina –si em permet l'expressió– en un grup de fracassats, sinó que s'incardina en un grup més ampli que dona una nova forma de fer les coses i que, per tant, no només hauria d'oferir aquesta finalitat essencial de professionalització i laboralització, sinó també un entorn més normalitzador.

Disposo de xifres que després, amb molt de gust, li diré al senyor diputat en relació amb l'oferta d'aquest any, i ara ja deixo la meua intervenció per exigències del temps.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president. Com els deia, els programes de garantia social són un dels punts en què l'èxit de la reforma acabarà veient-se més clarament si ha estat positiu o si acabarà essent d'una manera que no arribi a aquesta qualificació. Ho dic perquè, sens dubte, uns dels perills de la nostra societat moderna és allò que nosaltres hem qualificat com a «cohesió social». El mateix Tractat de la unió de Maastricht, que no és un tractat que en molts punts, aquells punts més monetaristes o liberalitzadors, ens ompli d'entusiasme, té uns punts de voluntat social –sovint no són als que es dona més èmfasi–, i en aquests punts, podríem dir, de suport social en el Tractat de Maastricht es parla de facilitar la inserció social i professional, de la millora de la formació professional i de la cooperació en matèria de formació entre centres d'ensenyament i empreses. És en aquest nexa, per un cantó, d'aquesta Europa social que es vol construir i que és on més clarament nosaltres ens sentim identificats, i per altre cantó, de la reforma, on els programes de garantia social tenen importància i han de tenir aquest suport que nosaltres reclamàvem.

El maig del 95 es va signar un conveni marc de col·laboració entre el Departament d'Ensenyament, l'Ajuntament de Barcelona i l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona. En la seva clàusula dotzena es parlava d'acords tripartits per programes de garantia social entre el Departament d'Ensenyament, el Departament de Treball i l'Institut Municipal d'Educació de Barcelona. Aquest tipus d'acords que s'han de desenvolupar i s'han de posar a la pràctica, aquests tipus d'acords són per nosaltres molt importants a l'hora d'implementar els programes de garantia social, perquè a més del que vostè ha dit, en què coincidiríem que han de ser flexibles, han de tenir models múltiples i adequats, que han de lligar la formació ocupacional, han d'estar vinculats al territori, i per això jo comentava abans la necessitat dels organismes municipalistes en aquests acords, en aquesta vinculació dels programes en el territori.

El que la comunitat educativa ha anat dient fins ara dels programes de garantia social i jo li trasllado, tot i que vostè ho coneix perfectament, són aquests interrogants que vostè remarcava i que eren queixes de la comunitat educativa pel que entenia com una manca de planificació pel que fa als programes de garantia social. Per un cantó s'ha donat un fet, que jo crec que hauríem de sortir avui aquí amb el compromís que no es doni més, que és que a tota la demanda de programes de garantia social s'ha de donar oferta. Si ho vol dit d'una altra manera: en tots aquells municipis on es finalitzi l'ESO ha d'haver-hi, ja implementada, la programació de ga-

rantia social. És cert que estem en un moment d'experimentació, i és cert que hi ha parts del territori on encara falta algun curs o alguns cursos perquè s'acabi l'ESO. Però també és cert que en altres parts del territori ja s'ha acabat una generació amb l'ESO completa, i el que hem d'aconseguir és que a tot arreu on l'ESO es finalitzi hi hagi ja una implementació dels programes de garantia social. Ho hem de fer perquè hi ha un acord de la Comissió de Política Cultural en aquest sentit, i ho hem de fer perquè és la realitat. El que no ens podem permetre és que hi hagi grups d'alumnes que hagin ja finalitzat la seva escolarització obligatòria i que l'Administració no posi en mans d'aquests grups d'alumnes que no han aconseguit –que no han aconseguit– allò que marca la seva escolarització, que és el graduat..., i no els donem els camins per aconseguir la seva inserció en la vida laboral o la seva possibilitat de tornar al sistema educatiu. Això hauria de ser un altre fet que fins ara no s'ha donat i que hem d'aconseguir.

En síntesi, hem d'activar o reactivar els treballs i els programes de garantia social en col·laboració amb els departaments del Govern interessats –Ensenyament i Treball–, en col·laboració amb el territori, que vol dir els mateixos centres d'ensenyament però també els municipis; universalitzar els programes en el mateix moment que s'universalitzi la secundària obligatòria; no arribar mai al moment de no poder oferir programes a alumnes que acaben el quart d'ESO i no tenen graduat escolar, i sempre amb la voluntat –i sempre amb la voluntat– de cohesió social, sense oblidar, en cap moment, allò que hem dit abans i que vostè hi coincidiria, que el que hauríem d'acabar aconseguint és que no fossin necessaris. Però, mentre siguin necessaris –i malauradament sempre ho seran un tant per cent, sempre en un tant per cent ho seran–, el que hem de fer és clarificar la ubicació de l'oferta, la tipologia del professorat i aquesta multiplicat de models.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Serà una rèplica, si el senyor president m'ho permet, molt poc rèplica, perquè en línies generals estic molt d'acord –més enllà de petites qüestions semàntiques, que no és ara qüestió d'entrar-hi– amb la intervenció del senyor diputat.

Jo espero i confio, i ho dic ja des d'ara, és d'esperar que en aquesta interpellació es presenti per part del Grup al qual pertany el senyor diputat una moció subsegüent a aquesta interpellació, i ja manifesto el meu desig que no només entre Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup de Convergència i Unió, sinó que convidi des d'aquesta perspectiva tots els grups de la cambra a ser capaços de fer una aprovació conjunta que en marqui les guies i els criteris, sense perjudici que mai serà un

tema tancat i que, per tant, continuarem treballant en aquesta línia.

He de dir també que s'han mantingut converses –abans no ho he dit– amb el Departament de Benestar Social, perquè és evident que, dintre del que són les seves responsabilitats en tot el que és formació d'adults, té no només una competència, sinó també una voluntat en aquesta qüestió, ja que, com hem dit abans, una part de l'oferta dels programes de garantia social ha de ser programes més lligats a escolarització i a coneixements que no pas a una professionalització.

També per a informació de les senyores diputades i dels senyors diputats, aquest any es posarà a l'abast dels estudiants de Catalunya una oferta, aproximadament –a mi em donen les xifres exactes, però és segur que hi pot haver una petita variació–, segons les xifres de què dispo, de 5.922 places de programes de garantia social, que comporten un creixement important, com a conseqüència de l'avançament de l'ESO, i passem d'una oferta de 1.516 per al curs actual a aquesta de 5.900, aproximadament, el curs vinent, i passem de 105 grups a 423.

Jo coincideixo plenament amb el senyor diputat en la importància i manifesto des d'aquí la voluntat claríssima de la Conselleria no només de treballar en la línia que ell ha dit, sinó d'intentar fer-ho d'una forma consensuada, no només amb bona coordinació interdepartamental i municipalista, que és imprescindible, sinó, com és lògic, amb totes les forces sindicals, d'associacions de pares i polítiques que intervenen en el món educatiu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política educativa, especialment pel que fa referència a la formació professional, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada senyora Tolosana.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, m'agradaria començar aquesta intervenció fent una descripció del panorama educatiu, essencialment des d'un punt de vista quantitatiu, immediatament anterior a l'aplicació generalitzada de la reforma. Segons un estudi realitzat per un equip investigador de l'ICE de l'Autònoma, sobre prevenció del fra-

càs escolar i de la marginació dels joves en el període de transició de l'escola a la vida adulta i professional a Espanya, de cent nens i nenes a l'ensenyament obligatori, quan tenien catorze anys, ens trobàvem que ja n'havíem perdut catorze; quan en tenien quinze, ja se n'havien perdut trenta-un, i quan en tenien setze —aquí potser hi hauria alguna petita matisació—, se n'havien perdut quaranta-un. És a dir, aquest era el panorama a setze anys en l'actualitat, abans del nou sistema. A Catalunya la situació era una mica millor, però en definitiva acabaven, a setze anys, seixanta-quatre adolescents —nois, noies— en el sistema educatiu, i trenta-sis perduts ja per al sistema educatiu. El repte de la reforma no és petit: a setze anys tindrem, volem tenir cent alumnes, el 100%, en el sistema educatiu, i pretenem donar resposta a aquest 20% previsible que no reeixirà els objectius.

És ben segur que la situació que jo he descrit abans no era una situació ni acceptable ni correcta i que calia plantejar-se un canvi. Per nosaltres, i per la majoria dels grups d'aquesta cambra, la reforma n'era i n'és una bona resposta. L'aprovació de la LOGSE en va ser una mostra, d'aquesta posició, tot i que pel nostre Grup la manca d'una llei de finançament del sistema educatiu era una reserva important a l'hora de donar-li suport. Curiosament, quan l'únic grup que no va votar a favor per aquest motiu —segons van explicitar— ha tingut possibilitat d'esmenar aquesta mancança perquè ara governa, donant suport a la iniciativa popular que la sustentava, justament amb l'ajut del partit de la coalició del Govern, va rebutjar la presa en consideració d'una llei de finançament del sistema educatiu al Parlament espanyol.

Bé, la situació que abans esmentàvem requeria i requereix un canvi de mentalitat profund, d'entendre que els ensenyaments bàsics i obligatoris són una altra cosa que una carrera de competències a veure qui en sap més, sinó que és la dotació de recursos i de capacitats per desenvolupar-se a la vida, que és una cosa força diferent. Però també en aquest panorama de la reforma, la importància de l'FP per fer els canvis necessaris a la situació descrita —més enllà, evidentment, del que he dit abans i de l'allargament de l'escolaritat— es fa palesa en tots els textos i posicionaments dels partits, dels sindicats, de la patronal i de la resta de forces socials. Una prova n'és la inclusió de temes formatius en el pacte social i, des d'una altra òptica, la modificació, reclamada per tothom, de la Llei del Consell General de la Formació Professional de l'Estat, que s'ha debatut darreament, per tal d'incorporar-hi les comunitats autònomes. Cal recordar, malgrat això, que a Catalunya no tenim encara aquest imprescindible instrument per dissenyar, planificar, fer el seguiment i les modificacions periòdiques previsibles de l'FP en el marc d'un país plenament europeu.

Respecte al Tractat de Maastricht —n'ha fet un esment el diputat que m'ha precedit en l'anterior interpellació—, cal recordar que s'ocupa dels temes educatius molt breument, i sempre sota aquelles consideracions que es fan, de respecte a la singularitat i a l'especificitat cultural i al sistema educatiu com una eina d'identitat dels diferents pobles —en aquest cas dels Estats, parla—, però,

si en algun punt s'atura amb una certa minuciositat és, precisament, en el tema de l'FP, i en el seu article 127 ens parla que l'acció de la Comunitat s'encaminarà a facilitar l'adaptació a les transformacions industrials, a millorar la formació professional i permanent per facilitar la inserció, a facilitar l'accés a la formació professional i facilitar la mobilitat d'educadors i persones amb formació, a estimular la cooperació entre centres educatius i empreses.

I la LOGSE què ens diu de l'FP?, i quines són les mesures que es van adoptant per complir la seva aplicació? Doncs, en l'article 30, la LOGSE diu que la formació professional «comprenderà el conjunt d'ensenyaments que, dintre del sistema educatiu, i regulats per la llei, capacitin per al desenvolupament qualificat de les diferents professions. Inclourà també» —diu— «aquelles altres accions que, dirigides a la formació contínua de les empreses i a la inserció i reinserció laboral dels treballadors, es desenvolupin en la formació professional ocupacional, que es regularà per una normativa específica. Les administracions públiques garantirán la coordinació d'ambdues ofertes de formació professional.» I en el punt 3 ens diu: «En l'educació secundària obligatòria i en el batxillerat, tots els alumnes rebran una formació bàsica de caràcter professional» —entre altres coses, eh?, després ho detalla més.

Quins tres aspectes voldria destacar? La formació contínua, la coordinació entre la formació específica i ocupacional, i la formació professional de base. Pel que fa a la coordinació de la formació específica i de la formació contínua, he de dir que rebo amb satisfacció els comentaris, les explicacions que ens ha donat el conseller en resposta a l'anterior interpellació, que han començat aquestes converses, perquè el nostre panorama és absolutament de disgregació d'aquestes competències. La formació específica i, parcialment, els programes de garantia social són competència del Departament d'Ensenyament; la formació ocupacional, del Departament de Treball —no del tot, diguem-ne, eh?, amb alguna interferència. Ens fem una pregunta: aquesta formació ocupacional i la formació contínua necessària —que no té exactament com a objectiu la inserció laboral, té una dimensió diferent— formaran o no formaran part del concepte i planificació de la formació permanent de les persones adultes? És una pregunta que ens fem. Parlo ja del Departament de Treball, del Departament d'Ensenyament, del Departament de Benestar Social; diu el conseller que ja hi han converses. Me n'alegro molt. Però i la formació professional agrària, conseller? —ara aprofito que hi ha l'altre conseller. Tant la inicial com la permanent són responsabilitat del DARP: existeix, existirà un equip, una comissió, un nucli que coordini, planifiqui i faci pública l'acció d'aquests Departaments? I les entitats municipalistes, hi seran?

Pel que fa a la formació professional de base, recordem que sempre parlàvem, i parlem, de cicles de grau mitjà, de grau superior, i abans parlàvem de mòduls 3 i mòduls 2, que pressuposaven una formació professional prèvia, i, a més, aquesta formació prèvia, dita «formació professional de base», és imprescindible per donar el caire terminal i no propedèutic als estudis

d'ESO i als estudis de batxillerat, i el caire que té la formació específica; és a dir que és una peça fonamental perquè tingui sentit tot l'altre. Si en el model, d'una manera o altra, es pot deduir de les propostes –més o menys endolcides posteriorment– que s'han fet sobre distribució de cicles formatius que trenquen l'opció dels centres integrats d'ensenyament secundari, els IES, i fan que en un centre es faci majoritàriament o exclusivament batxillerat i ESO i en els altres formació professional, com es farà, la formació professional de base? I una pregunta: qui ho farà en els centres de batxillerat que fan primordialment batxillerat?

El tema de l'aprofitament de recursos humans no és menor: quina és la política del Departament pel que fa al professorat d'FP? I, si es fa, com es pot preveure, aquesta concentració?, entenent de debò que tots podem veure com a útil, o necessari, o interessant, conservar, per exemple, una Escola del Treball amb unes característiques específiques a Barcelona. No es tracta de voler models absolutament homogenis o uniformistes: hi estem fortament oposats, nosaltres; però què serà de l'equilibri territorial si es fa aquesta concentració? I la separació de centres exclusivament d'FP d'altres exclusivament de batxillerat no tornarà a reblar el clau del desprestigi social de la formació professional? Es concentraran de bell nou els alumnes dits «conflictius» en uns determinats centres? Això nosaltres pensem que és traïr l'esperit de la reforma. I tornant a les dades que deia abans, a la situació espanyola, dels alumnes d'FP1 que arribaven a FP2, hi havia una pèrdua del 53% –a Catalunya era una mica millor–, però aquesta concentració de conflictes no afavoria la recuperació dels alumnes, sinó que feia que, dels alumnes que es matriculaven a FP1 als que acabaven com a titulats d'FP2, se'n perdia un 30%.

Jo penso que aquests són motius de reflexió i preguntes que espero que el senyor conseller em respongui.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. Per respondre la interpellació, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Xavier Hernández.

El conseller d'Ensenyament

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Senyora diputada, començaré pel final de la vostra intervenció i intentaré donar-vos resposta, perquè heu fet una intervenció molt ordenada, molt profunda, i, si en algun cas no dono resposta, no serà per manca de voluntat –i, per tant, us prego que en la segona intervenció m'ho recordeu–, sinó, simplement, perquè són molts temes i molt profunds, en la vostra intervenció.

Heu començat dient, posant de manifest com el sistema educatiu anterior a la LOGSE –que era un sistema, en bona mesura, de selecció i de competència– deixava pel camí molta gent, i com, al vostre criteri –i al meu criteri, i al que té aquest Govern–, un sistema educatiu, en

els seus nivells bàsics i els nivells obligatoris per a les administracions, però de dret per a tothom, no pot entrar en un sistema de competència o de selecció, entre cometes, dels «millors» –aquí poso les cometes–, sinó que és un sistema que ha de tirar de cadascú per treure d'ell, com a persona, les màximes potencialitats de formació i desenvolupament. Coincideixo plenament amb aquesta tesi, i prego a la senyora diputada i als senyors diputats i senyores diputades presents en aquesta cambra que, en la mesura que participin d'aquest concepte, ens facin conjuntament a tots el favor de publicar-lo i fer-lo fort, perquè, com es veu aquests dies, des de posicions minoritàries però ben cridaneres, hi ha sectors en la nostra societat, hi ha sectors en el món educatiu que criden, i criden per tornar a un sistema de selecció dels «millors» –novament entre cometes. Estic d'acord totalment amb la presició i amb la filosofia que sobre aquesta qüestió fa la LOGSE i que ha remarcat la senyora diputada.

Ha parlat també que a aquesta Llei li manca, al seu criteri, una llei de finançament o, com a mínim, un mecanisme clar de finançament, i també hi he d'estar d'acord –ho vaig dir així en ocasió de la meua compareixença en la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament–, i tingui molt clar, senyora diputada, que el vot negatiu davant d'aquella presentació en el Parlament de Madrid per part del Grup de Convergència i Unió no va ser perquè hi estiguem en contra ni perquè no considerem vàlida i necessària una llei de finançament, sinó que, com la senyora diputada sap, hi havia aspectes, no lligats necessàriament a aquesta qüestió, que van impedir el vot positiu de Convergència i Unió. Però jo crec que seria necessari –i des d'aquesta perspectiva hem fet arribar la nostra veu al Grup Popular i al Govern de Madrid– que, efectivament, es tinguin en compte els costos d'implantació de la LOGSE, perquè, preveient-los, no hi hagi les tensions pressupostàries que ara hi ha i que no ens impedeixen tirar cap endavant, però que indubtablement no ens ho fan fàcil.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Parlava la senyora diputada de com des de la perspectiva de la LOGSE i, més enllà de la LOGSE, des de la mateixa realitat de les coses, d'allò que és la naturalesa de les coses, cal que hi hagi un cert nivell de coordinació i d'integrabilitat entre el sistema educatiu, d'una banda, treballadors per l'altra, empreses per l'altra. I jo crec que, a més a més, s'ha de fer també a altres nivells: entre aquells departaments que intervenen en aquest procés, com s'ha de fer també des de la integració dels mateixos nivells, és a dir, d'allò que és l'ensenyament de la formació professional reglada, del que és la formació ocupacional, d'allò que és la formació contínua o continuada, i aquí no només hi tenen a veure departaments ministerials o altres administracions, sinó també sindicats i empreses, en base a les responsabilitats assumides en la gestió d'aquesta formació.

Coincideixo que és totalment imprescindible establir mecanismes d'aquesta coordinació, i proposo també un debat i una reflexió per fer-ho que no sigui excessivament ràpida i simplista –i amb això no voldria qualificar pejorativament cap iniciativa, sinó simplement des

d'un punt de vista descriptiu—, que no sigui un òrgan que torna a fer que estiguem novament els mateixos, amb una duplicitat, gairebé, d'altres òrgans, com, possem per cas, el Consell Escolar de Catalunya. Jo crec que val la pena asseure'ns a reflexionar sobre aquesta qüestió i fer el que s'hagi de fer, com jo també he sentit en algunes ocasions en aquest mateix Parlament la necessitat, potser, de modificar l'organigrama del Departament per donar un més gran protagonisme orgànic a la formació professional. Sàpiga la senyora diputada que estic reflexionant sobre aquesta qüestió, perquè en principi em sembla una proposta molt digna de tenir en compte. Segurament després, a l'hora d'escriure la música, no ens serà tan fàcil fer-ho conjuntament, però sàpiga la senyora diputada que coincideixo plenament amb aquesta necessitat integrativa, perquè, si no existeix, d'alguna manera hem començat a fracassar.

I comentava la senyora diputada les seves pors —per dir-ho així, si em permet l'expressió—, les seves cauteles davant de determinat tipus de visió de la formació professional, que en tot cas li he d'assegurar que no és la visió del Departament. Ella deia en la seva intervenció que si es trenqués l'opció de la integració als instituts de secundària; si no tenim en compte una política del professorat; si trenquem o menystenim l'equilibri territorial; si no hi ha una espècie de..., hi ha una separació dràstica entre la formació professional i el batxillerat; si a més a més provoquem una concentració dels alumnes més «conflictius» —utilitzo la seva paraula— en uns únics centres, ho haurem fet malament, ho hauríem fet molt malament, senyora diputada. Tingui vostè almenys la paraula del conseller que això no és el que ens ronda pel cap. És cert que totes les polítiques d'aquest tipus de temes han de fugir de maximalismes, i que una política de dispersió màxima en el territori, si no tingués en compte certs aspectes en determinades famílies d'una relativa concentració, faria mal —posem per cas, pensem en les escoles d'hosteleria. Pot ser que tot-hom estigui d'acord a dir: «Cal una certa concentració», la qual cosa no impedeix una dispersió en el territori.

El que jo sí que voldria deixar de manifest és que aquests no són els propòsits del Govern de la Generalitat i que el propòsit del Govern de la Generalitat és no només que jo ara digués aquí determinats tipus de creences o de pensaments que no els puc dir després, sinó que, tenint en compte la transcendència d'això, cal treballar per un consens important en la definició dels criteris bàsics del model en la línia de la LOGSE i en la línia d'això que ha exposat la senyora diputada i que jo mateix ara intento explicar, per baixar després a un nivell més concret, que seria el mapa definitiu de l'FP. Tant en el que podríem dir la definició més concreta del model com en allò que podríem dir la concreció del mapa, cal no només tenir les idees molt clares, sinó cercar, i cercar amb profunditat, el consens.

Des del Departament, i almenys des de la meva persona, treballarem per això, més enllà d'errades o d'informacions de vegades equivocades, o errades nostres que s'hagin pogut produir.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula la senyora diputada, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, clar, tinc una preocupació, i és que, de les seves paraules, n'hauria d'estar molt satisfeta, però, de les accions concretes del Departament, no n'estic tant, i estic preocupada. Miri, un cas concret de coordinació —ara n'he trobat un— és el de l'escola de formació agrària de Lleida, de la Caparrella, del Segrià; la proposta del Departament d'Agricultura és suprimir-la, i es manté una formació professional d'activitats agràries a la mateixa ciutat de Lleida, al centre Claver, de Raïmat. Aquesta és una cosa que s'assembla una miqueta a altres propostes que han sortit del Departament d'Ensenyament, de concentrar al Bages —que és una comarca predilecta de tots nosaltres, sembla ser, a l'hora de posar exemples d'educació—, doncs, que es concentra, o es concentrava en un primer moment, l'oferta a Manresa, desapareixia la de Sallent i la de Sant Joan de Vilatorrada, però es mantenia la de Navàs privada concertada. Clar, l'experimentació... —això ho esmentava el dia abans, fent-li la pregunta al molt honorable president—, trenta-una unitats concertades en raó del seu caire experimental; supressió, proposta de supressió de l'FP a la Llagosta, un centre que ho fa molt bé, segons vostès mateixos, i que jo m'hi apunto, a dir que ho fan molt bé... Clar, aquí hi ha alguna cosa —un centre que també experimentava— que no va ni respecte a l'equilibri territorial, ni respecte a l'aprofitament de recursos... I això no es maximalisme; jo crec que són punts de realisme. I a Igualada ens expliquen que hi ha una proposta de concentració en un únic IES dels cicles mitjans, al Milà i Fontanals, que es proposa supressió de mòduls experimentats amb èxit, de mòduls 3. És clar, hi ha alguna cosa que no va entre el que diem i el que finalment fem. Si això va ser un error de la delegada o dels delegats territorials, si és un error, hauria de sortir ràpidament la proposta de mapa que ho desmenteixi, però si és una política, una interpretació política completament equivocada, no és que jo vulgui deixar sense feina cap delegat territorial, però això és una dimissió fulminant. Aquí hauríem d'aclarir-nos, en aquests temes.

Bé, en tot cas, com que vostè em deia que li recordés els temes que jo trobo prioritaris, i el temps és limitat, faig una enumeració d'allò que a mi em sembla que hauríem de donar resposta.

Fa set anys de la promulgació de la LOGSE; és urgent —urgent— la definició d'un mapa de la formació professional, i aquest mapa hauria de respondre a aquestes preguntes com a mínim: com s'integraran els diferents subsistemes de l'FP que he esmentat abans? —que ha passat a la formació professional de base, per exemple, etcètera. Aquest propòsit de separar FP i BUP per convertir-los en centres especialitzats, quan la intenció primera hi era contrària, fins a quin punt... —però això ho hem de veure en un mapa, no en una declaració d'intencions—, quins?, com? Quins centres i quin professorat impartiran la formació ocupacional? La positiva

experiència de les pràctiques en alternança que la LOGSE converteix en obligatòries tenen el suport necessari per a la seva generalització?

Pel que fa als programes de garantia social, ja ho ha esmentat el diputat que m'ha precedit, però sí que hi ha una qüestió que jo vull posar sobre la taula: la certificació –i això no costa diners–, certificació ocupacional i certificació de programes de garantia social que permetin després l'accés o la continuïtat a altres estudis, que de vegades..., no és normalment, quantitativament, molt important, però és molt significatiu per la flexibilitat, per la igualtat d'oportunitats, etcètera.

Sense un mapa públic de l'FP, un mapa que s'ha de fer públic i que ha de contemplar la planificació per a la pública i per a la concertada, es mantindran en l'equilibri? Pensi que nosaltres voldríem no que es mantingués, sinó que es decantés cap a la pública, que pensem que és l'única garantia per a una igualtat d'oportunitats; però, com a mínim, sabrem que es manté?

L'oferta que d'una manera o altra ara es va consolidant permetrà la racionalització tant de les especialitats com de la seva distribució territorial?

Altres qüestions: quina seria l'articulació de la relació amb empreses que han d'ofertar les classes de pràctiques? El tema de les fundacions, com es respon? Quin és el futur de les antigues escoles - taller, normalment gestionades pels ajuntaments, però que semblava que podien tenir una conducció cap a la garantia social? Els cicles formatius de grau superior seran impartits en els centres d'FP o passaran a les universitats? Quin és el paper de la privada? Si són necessaris desplaçaments de professorat o noves demandes als professorats, quins seran els criteris que regiran aquests canvis?

Nosaltres pensem que cal un compromís amb els agents socials, que cal negociar amb els sindicats, cal escoltar els ajuntaments i els sectors empresarials, i també els consells comarcals, que ara tenen la seva entitat. Cal crear el consell de la formació professional de Catalunya, dotar-se d'un observatori estadístic i d'avaluació permanent i donar alguna funció a l'Institut de Noves Professions, per allò de l'aprofitament de recursos. I, en tots els temes, contemplar sector públic i sector concertat alhora, per tenir una visió global. Aquesta és la nostra petició.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats... Senyora diputada, Déu n'hi do, és una llista molt interessant –i ho dic sense cap ironia– de preguntes, preguntes que en bona mesura –com és lògic– tenim el Departament, algunes d'elles, precontestades –i dic «precontestades» perquè, com he dit abans en la meua intervenció, i com també demanava la senyora diputada, en aquests temes és molt important cercar

consens i treballar tots per aconseguir-lo; aquí és la precontestació–, i és evident que d'altres encara continuen amb un cert grau d'interrogant. En definitiva, treballar per la formació professional i instaurar en la pràctica, no només en la teoria, una nova formació professional al nostre país, que comporta uns canvis no només des d'un punt de vista de disseny de centres, del seu repartiment en el territori, sinó canvis conceptuals importantíssims en la forma d'organitzar i en la forma de fer, jo em temo que serà una feina gairebé inacabada. Em preocupa més començar a caminar bé i que, per tant, per als mateixos interrogants que es vagin produint dintre d'una feina seriosa hi hagi un mecanisme –com la mateixa senyora diputada demanava– d'estudi, de reflexió i que pugui anar-se adaptant a la mateixa realitat, que no la pretensió –que estic segur que tampoc existeix en el cap de la senyora diputada– de fer quelcom «perfecte», entre cometes, i acabat; això sense perjudici del rigor amb què s'han de tractar aquests temes.

Ha començat la seva intervenció la senyora diputada posant-me alguns exemples concrets en què a judici d'ella ha fallat la coordinació. No li ho puc desmentir perquè no ho sé; jo n'hi podria posar molts en els quals sí que ha funcionat, eh? I, òbviament, parlarem, per si de cas, el conseller Marimon i jo, el conseller d'Agricultura i jo, en relació amb l'escola de formació agrària de la Caparrella. Per la resta, senyora diputada, no em faci..., coses que ja té respostes. És evident que es varen produir errades en el cas de Barcelona comarques, i és evident també que, en el moment que jo vaig tenir coneixement d'aquestes errades, les vaig corregir d'immediat; i això ho sap la senyora diputada.

A partir d'aquí reprenc, i permeti'm que no li contesti amb detall, perquè és evident que la rèplica dona pel que dona, però torno al començament: participo d'aquests interrogants, d'aquestes preguntes; li dic que en bona mesura hi ha unes respostes a nivell de Departament; poso jo sobre la taula el meu compromís com a Departament, i penso que puc parlar una mica, si se'm permet, per oïdes, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, de treballar pel consens i cercar mecanismes d'aprofundiment i planificació en aquesta qüestió.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la modernització de les explotacions agràries

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la modernització de les explotacions agràries, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat senyor Gimeno, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, crec que per centrar el tema valdria la pena començar fent una certa avaluació de la importància que té el tema de la modernització de les explotacions agràries i de la incorporació de joves al sector agrari, importància jo crec que per dos raons fonamentals.

Una, perquè està directament relacionada amb la política agrària comunitària; l'objectiu d'aconseguir una major eficàcia productiva i de millorar la competitivitat de l'agricultura és una mesura que abasta tots els sectors, tots els territoris i, per tant, tota la pagesia de Catalunya –lògicament també de l'Estat–, i crec que en aquesta línia també està definit per l'actual reglament de la Comunitat Econòmica Europea, el 2843/94, que substitueix els anteriors, diversos, que tenen per objecte accelerar l'adaptació de les estructures de producció, transformació i comercialització en el marc de la reforma de la política de l'àrea comunitària. Per tant, és un tema, un eix central de la política agrària, i crec que per això se li ha de donar una atenció preferent.

En segon lloc, crec que és important pel volum econòmic de recursos que mou, i pel volum de beneficiaris que, a dins de Catalunya, afecta –i quan dic «beneficiaris» en sentit notori, vull dir no una petita ajuda, sinó que són ajudes fonamentals per a poder fer les transformacions agràries d'aquests plans de millora i de les incorporacions de joves. En els últims anys, des que va començar aquesta política de plans de millora i d'incorporació de joves, pràcticament hi ha, des de l'any 89 fins ara, una mitjana d'uns nou-cents plans de millora amb subvencions acceptades, a Catalunya, i entre quatre-cents, cinc-cents joves que cada any s'hi han anat incorporant i han tingut l'ajuda corresponent. Vol dir que parlem de milers de milions de pessetes en ajuts, i lògicament més milers de milions en inversions al sector agrari. Per tant, crec que queda clar que és un tema important i que hem de parlar de quina és la situació actual i de quines són les perspectives de futur en aquesta situació.

Cal dir, com he dit abans, que el Reglament comunitari 2847/94 provoca a continuació la Llei estatal 19/95, del 4 de juliol, de modernització de les explotacions agràries, i d'aquesta surt el Reial decret que desplega les línies d'ajut 204/96, del 9 de febrer, que... Dins de les diverses línies d'ajut, destaco les dos primeres, perquè són les més importants pel volum econòmic; la primera són els plans de millora, i la segona és la primera instal·lació d'Agricultors Joves, que, com diu després, estes i altres estan subjectes a ajuts comunitaris. Aquí modifica parcialment els ajuts i els criteris que hi havia anteriorment, però crec que també és important recordar algunes qüestions.

Els ajuts poden arribar, els ajuts totals, al 45% en els plans de millora en zones desfavorides i, si aquí s'hi suma un jove que s'hi vol incorporar i presenta un pla de millora, té un 25% addicional. Vol dir això que estem parlant de quantitats molt importants i que són fonamentals perquè aquests plans de millora tirin endavant o no.

Cal dir també que el Reial decret estableix unes subvencions de capital i unes bonificacions d'interessos, i aquestes subvencions de capital, que són inicialment del 16% amb uns límits, arriben al 20% en zones desfavorides, i hi ha unes zones o uns criteris de major atenció, que poden arribar al 24%, i que bàsicament són petits agricultors, diversificació, o municipis inclosos en parcs nacionals i zones d'influència, i en espais protegits per les mateixes comunitats autònomes.

L'article 29 d'aquest Reial decret estableix el finançament dels ajuts, i diu, el primer apartat de l'article, que el Ministeri finança el 50% de l'ajut a partir de l'any 97 –l'any 96 era el 55%– i que es podran subscriure convenis de col·laboració amb les comunitats autònomes per fixar els ajuts màxims, el seguiment, la comissió que s'establirà, etcètera. I recalco dues qüestions més: a la disposició addicional novena diu: «Si no existís conveni, el Ministeri pagarà el seu ajut corresponent», que és el 50% d'aquest màxim, que l'explica l'article 29, i la disposició transitòria primera, que els ajuts sol·licitats pel Reial decret anterior, pel famós 1887, que no tinguin resolució abans del 10 de febrer, podran optar entre ser tramitats pel Reial decret vell o pel nou.

A partir d'aquest Reial decret, que entra en funcionament el febrer, el 10 de febrer del 96, el Govern de la Generalitat treu una ordre de complementació i desplegament d'aquest Reial decret que, tot i que l'Ordre diu que és del 7 d'agost, surt publicada el 23 d'octubre de l'any passat. I vull recalcar el 23 d'octubre perquè el 23 d'abril, és a dir, d'aquí a menys de quinze dies, o d'aquí a quinze dies, farà sis mesos de la publicació d'aquesta Ordre. L'Ordre, a l'article 12, planteja que es poden presentar sol·licituds del juliol al desembre; a l'article 13 diu que les sol·licituds d'ajuts es resoldran abans de sis mesos –de la seua presentació, se sobreentén–, i, si no s'ha dictat resolució expressa, s'entendrà desestimada la sol·licitud d'ajut. I una disposició transitòria també especifica que, a la primera disposició transitòria, les sol·licituds presentades posteriorment al 10 de febrer del 96, és a dir, al dia de la validesa del Reial decret, es tramitaran d'acord amb l'Ordre. Vol dir que els és de validesa, a totes les que s'han presentat des del 10 de febrer de l'any passat i fins i tot les anteriors, els és de validesa això de «dins de sis mesos», màxim 23 d'abril, o, si no els diuen res, és que eren desestimades. I la segona disposició transitòria parla que, fins que se subscrigui el conveni, els ajuts del DARP es basaran en l'article 29.1. Però l'article 29.1 no diu res de les comunitats autònomes; només diu que l'Estat pagarà el 50% dels ajuts que hi hagin. Què vol dir, això? Que la Generalitat posarà el 50%, o que la Generalitat no el posarà, perquè l'article 29.1 no en diu res? Crec que valdria la pena que ens ho aclarís el conseller, perquè hi han interpretacions per a tots els gustos.

Hi ha un altre tema, menor però no tant, que és que l'annex 1 parla de municipis beneficiaris, per allò d'«afectats per parcs naturals i espais d'influència», i fa un llistat que no lliga, aquest llistat, amb el que serien els municipis afectats pels espais inclosos en el Pla d'espais d'interès natural, que són els espais naturals pel Govern de la Generalitat, sinó que fixa un nombre

molt menor, suposo que lligat amb els espais específicament declarats com a figures de protecció.

Bé. Si l'any 97 hi ha una limitació pressupostària evident –no es va voler acceptar ni l'ampliació, ni el criteri de partida ampliable, el 10.03.77.01, «Ajuts complementaris a les línies comunitàries de modernització de les empreses agràries», 82 milions de pessetes que només hi han, a part de 114 d'ajuts específics, que no n'hauríem de parlar, si no ens fallen les dades–, els expedients pendents –alguns dels quals són del 95, més tots els que s'han presentat el 96– són, com a mínim, de 1.200 de plans de millora, dels quals uns 200 són de l'any 95, i d'uns 700 de joves, dels quals uns 150 també serien de l'any 95. A part, n'hi han uns altres 2.000, d'altres línies d'ajut del Reial decret, la resta de línies d'ajut, i de les pròpies del DARP. Què suposa això? Un mínim d'inversions de 5.500 a 6.000 milions de pessetes, i un mínim de subvencions d'uns 3.500 milions de pessetes, que jo avaluo aproximadament en uns 1.200 de l'Estat, 1.200 de la Generalitat i uns 1.000 de la Unió Europea.

Jo voldria saber –i que ho sabéssim clar tothom que ha d'interpretar aquest Reial decret i aquests ajuts– quants dels ajuts que hi han són d'abans del 24 d'octubre del 96, és a dir, que els caduca la validesa el 24 d'abril, que és el dia d'entrada en vigor..., seria el 24 d'octubre; quants podran pagar-se amb els 82 milions de pessetes que hi han com a partida pressupostària no ampliable destinada als ajuts complementaris; quan es pensen resoldre tots aquests expedients, i, en tot cas, com pensa fer el Departament aquesta resolució d'aquest *impasse* d'expedients acumulats del 95, d'expedients del 96, i, en definitiva, amb quins recursos compta, o amb quines possibilitats compta per saber si tots aquests possibles beneficiaris de tota aquesta quantitat de diners seran, finalment, d'interès, i arribaran als pagesos o no.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la resposta del conseller d'Agricultura, té la paraula l'honorable conseller, senyor Francesc Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, vostè ja ha remarcat la importància que tenen aquests ajuts. Bàsicament, aquests ajuts es basen en dues filosofies. Una, primera, que les explotacions agràries puguin adaptar-se en tot moment a les situacions canviants de mercats; això, en aquest moment, és força important, i els darrers quatre o cinc anys passats encara ho ha estat més. I una altra, reduir els efectes menys favorables que aquestes noves orientacions puguin tenir sobre les rendes de les explotacions. De tota manera, com que jo entenc que vostè m'ha fet unes preguntes molt concretes, tampoc m'estendré més enllà d'aquesta petita explicació en la filosofia d'aquestes activitats.

Primer, dir-li que els expedients pendents no són tants com vostè cita; dir-li que en aquest moment el Departament té resolts i ja passats a Economia i Finances més

de vuit-cents d'aquests expedients, bàsicament, tot el que significa..., o sigui, els expedients són molt nombrosos, moltes vegades, perquè s'hi sumen les beques, el que se'n diu els ajuts a les AGE i els ajuts per portar la comptabilitat. I, en aquest moment, sàpiga que hi han vuit-cents expedients menys, i que no són tants com els que vostè deia. Sí que és cert, i és una cosa molt clara, que aquests darrers anys la incorporació de joves s'ha multiplicat per cinc, i els plans de modernització s'han multiplicat per tres. Jo li haig de dir d'una manera molt clara, i a més és palès en els pressupostos, que el Govern de la Generalitat de Catalunya no disposa de prou recursos per fer front –com havíem fet fins ara– als expedients. De tota manera, el que sí que és molt clar és que nosaltres no volem que cap jove perdi –cap jove o cap pagès que faci un pla de modernització– l'oportunitat que li dóna l'ajuda comunitària i la possible participació en els fons de l'Estat. Quan es fa referència al 29.1 –entengui's clarament, i ho vull deixar ben entès, sense cap subterfugi–, ens referim a la participació de tots i cada un dels expedients presentats en aquests plans, la qual cosa vol dir participar-hi sense finançament del Govern de la Generalitat de Catalunya, perquè és prou evident, doncs, que no hi podem fer front. I en aquest mateix sentit ja s'ha comunicat, doncs, a les organitzacions professionals agràries, i en aquest moment s'està actuant d'aquesta manera. Vull dir que ja veu que no li poso subterfugis, sinó que li ho dic clarament.

La preocupació del Govern de la Generalitat de Catalunya respecte a això... –i això ho voldria fer notar, perquè és un tema que és fàcil fer-hi una certa demagògia, tot i que sé que vostè no és, precisament, un diputat que hi sigui donat, en absolut, sinó que és una persona molt objectiva–, però jo sí que voldria fer-li notar diferents coses. Nosaltres hem analitzat el que havien fet les diferents comunitats autònomes, i hem vist que la majoria de comunitats autònomes han fet unes reduccions molt dràstiques. Probablement la més dràstica és la veïna, que és la d'Aragó; també la valenciana, en aquest moment, està pensant en un tema molt dràstic. Nosaltres entenem que hem de mantenir les ajudes per a tothom; en tot cas, sí que les reduïrem, i en els casos en què nosaltres creguem que no són ajudes que puguem ajudar, sí que entenem –no ho entenem, ja hem parlat amb el Ministeri, i hi està d'acord– que totes aquestes ajudes poden ser tramitades en el que correspon a la part estatal i a la part que porta la Comunitat Econòmica Europea. Pel mateix, absolutament totes les peticions, com a mínim, tindran garantits els crèdits que corresponen a un interès no superior al 3%. Quant als ajuts nostres, en aquest moment nosaltres estem preparant una prioritització dels ajuts, que sotmetrem, doncs, a consideració de les organitzacions professionals, però, evidentment, haurem de prioritzar, perquè, com he dit abans, és obvi que no podem donar-hi solució.

Sí dir-li també que tots els ajuts pendents de l'antiga línia, el que sembla que, si no ho recordo malament, es coneixia com a «línia 303», tots aquests en aquest moment estan en fase d'acabar-se, i tots aquests seran coberts. En tot cas, els que corresponen a la nova Llei, seran als que aplicarem el que li estic dient.

Ara, jo voldria posar en consideració, també, de tots vostès, que si bé és cert que en aquest moment probablement no podrem atendre amb ajuts d'igual forma com hem atès en el passat, primer, perquè s'ha augmentat considerablement, doncs, sí que s'han aconseguit un seguit d'elements que jo crec que han fet força més competitives les nostres explotacions. I ara li contesto més, no tant a vostè, sinó a una intervenció pública i de carrer, però que crec que és bo posar-la en coneixement de tota la cambra. Quan nosaltres estem parlant d'ajudes a les explotacions, entenc que no tot s'acaba amb la pura i estricta subvenció. I en aquest sentit vull recordar que a través de la Llei de modernització d'empreses agràries, en la qual la nostra coalició va tenir, doncs, una intervenció força notòria i a més, jo crec, amb molt consens –també cal dir-ho– per altres grups, es va aconseguir, doncs, primer, que la transmissió o adquisició per qualsevol títol d'una finca o d'una explotació en la seva integritat tingui un 75% de reducció d'impostos; en el cas de pares a fills, el 90%. Vull significar que això significa per a qualsevol explotació agrària, excepte que sigui de molt petites dimensions –però si és de molt petites dimensions tampoc podria obtenir grans ajuts–, aquest concepte sol significa més diners que totes les ajudes que pugui aconseguir un agricultor a través de qualsevol incorporació de joves o bé de qualsevol pla de millora.

També s'ha de dir que en el tema, bé, de completar sota una mateixa partió l'explotació o les permutes voluntàries de finques, doncs, hi ha una exempció total de l'impost corresponent; que els inscripcions registrals s'han abaixat el 90%; que els préstecs hipotecaris subjectes a IVA han quedat exempts del gravamen actual d'actes jurídics documentals, i que fins i tot, doncs, els drets notariais i honoraris de registradors han baixat el 30%. Però solament no s'ha acabat aquí, i vostè sap que hi ha hagut una reducció força important –i aquesta no a través de la llei, sinó a través de propostes del nostre Grup– en la reducció dels mòduls i la reducció de diferents IVA, que ara no en faré relació. Però sí que globalment entenc que, tot i que el Govern de la Generalitat de Catalunya en aquest moment no pugui seguir mantenint el mateix ordre d'ajuts que en el passat, les condicions que s'han donat d'ajut a l'explotació agrària en aquest moment són francament més favorables que en el passat.

En tot cas, espero la seva resposta, i ja puntualitzaria quelcom més si hi hagués quelcom del seu interès.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Gimeno, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Jo li he de dir francament que crec que ha fugit d'estudi; no tenen res a veure les mesures generals d'ajut a la pagesia amb el contingut, no del títol, sinó del títol i de la meva intervenció, en

què parlo de la modernització de les explotacions agràries, perquè si s'aconsegueix una mesura de reducció d'impostos de transmissions, de reducció d'inscripcions registrals, de particions, etcètera, això no és modernització, això és ajut en general al sector, i jo estava parlant només dels ajuts al sector.

De la mateixa manera comença dient-me que el Departament ja ha resolt uns vuit-cents ajuts... Però, bé, també dels que m'ha dit ajuts d'AGE, de comptabilitat, de beques..., i jo li he parlat de modernització, d'explotacions agràries i d'incorporació de joves a l'agricultura, que són les dues peces fonamentals del Reial decret 204 i dels ajuts comunitaris, perquè són les quantitats més importants. I és clar, si em diu que hi han vuit-cents d'aquests dos mil que jo li he dit... Però jo li he dit de passada: «...i a més a més n'hi ha uns dos mil». A mi m'agradaria que em digués quants ha resolt dels mil dos-cents aproximadament que he dit que calculo que hi han, de plans de millora pendants, dels quals n'hi ha alguns que són del 95. I sobre els set-cents que hi han de sollicituds de primera incorporació de joves; perquè, per una banda, em diu: «Les sollicituds de joves s'han multiplicat per cinc i els plans de millora s'han multiplicat per cinc», però en canvi... –per tres, sí, per tres, com m'apunta el senyor Ramon Vilalta–, però en canvi les concessions..., i ja no poso el 92, que van ser molt febles: 131 plans de millora; el 93 van ser 907; el 94 van ser 956; el 95 van ser 923; el 96 van ser 643. No sols no ha pujat, sinó que s'han reduït un terç. I les incorporacions de joves: 74 –com he dit, una misèria– l'any 92; l'any 93 eren 526; l'any 94, 490; l'any 95, 577 –anaven pujant una mica–; l'any 96, 299. Si es multipliquen, per tant, on estan els expedients? Com els ha resolt? Si multipliquen els 500 de mitjana que hi havien per cinc, l'any passat en resolen 300, on estan estos expedients de sollicituds? No em quadra. Ja li he posat només 700, que era una mica seguint la mitjana aquesta dels 500 anuals. Llavors, quants n'hi ha, d'aquests pendants?

Altra qüestió que crec que m'ha dit bastant clar: article 29.1. M'han molestat per aquí unes converses i m'han fet perdre una mica el fil, però crec entendre que d'on no n'hi ha no en raja, i el que demanem és que sigui l'Estat el que doni el seu 50% i que la Unió Europea tramiti la seva subvenció, i el Govern de la Generalitat, en tot cas, mirarà quins criteris de prioritització, no? És a dir, a quants poden arribar i de quina manera. En tot cas, també m'agradaria que avancés a quants, de quina manera i quins són els criteris de prioritització: si són criteris territorials, criteris de sectors més desfavorits o de zones desfavorides; en definitiva, quins són aquests criteris de prioritització.

Crec que s'hauria de centrar en aquest temps que li queda a explicar-me això sense fer-me aquest discurs genèric d'ajut al sector agrari, i crec que també m'hauria de plantejar..., o almenys este serà l'interès de la nostra moció subsegüent. Primera: el conveni de col·laboració, que es podrà... –el «podrà» sempre és una qüestió opcional–, el Govern de la Generalitat està disposat o no està disposat a subscriure'l i, lògicament, a assumir els compromisos derivats d'aquest conveni de col·laboració? Si el vol subscriure, quan? Segona: el

tema dels sis mesos que caduquen el 24 d'abril; congelaran l'aplicació o entretant aniran fent i només concediran a partir dels que s'hagin presentat més tard de l'octubre del 96? Perquè si no, si això ho «encanten» quinze dies més, doncs ja està, la majoria del problema, ja l'han traspassat. Habilitaran partida pressupostària a través de corriments de partides, a partir d'increment de deute o del que sigui per a fer possible, com a mínim, els criteris prioritaris? Perquè està clar que amb 82 milions de pessetes no arriben enlloc. I finalment –i una qüestió collateral, que no volia que se centrés en això, però li ho he comentat–, el tema de l'annex 1. L'annex 1, nosaltres entenem que els espais protegits són els espais inclosos en el PEIN, i els municipis afectats beneficiaris haurien de ser els municipis del PEIN, no només els municipis que figuren en aquest llistat.

Crec que tot això m'ho hauria d'aclarir i, en tot cas, tindrem oportunitat d'acabar-ho de discutir a la moció subsegüent.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller, per un temps màxim de cinc minuts.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, primer, una puntualització: quan jo li he dit que s'havien multiplicat per aquest número era en relació amb l'any 92, no en relació amb l'any anterior. És a dir, primer hi ha un decreixement de l'activitat agrària en el moment que ens incorporem a la Comunitat Econòmica Europea, va baixant i a partir del 92 hi ha un repuntament. No em referia que hi hagués un creixement de cinc vegades ni de tres respecte a l'any anterior, perquè això no ha estat així. En tot cas, sí que hi ha hagut un increment que bàsicament en l'últim any significaria potser un increment d'un 30 o un 40%, però no en aquesta mesura.

Segon, jo no li he fugit d'estudi en absolut, i a més ho he especificat molt clarament. Jo he dit: «Miri, globalment, jo li marco o li significo el que des de la coalició que està en el Govern de la Generalitat de Catalunya s'ha treballat en bé de l'explotació familiar agrària»; reconeixent-li per endavant que el nivell d'ajuts, a partir d'aquest any, doncs, serà inferior al que hi havia hagut en el passat, sense cap mena de subterfugi.

Segon, em diu: «Què faran vostès amb l'expedient? Quina interpretació dóna a l'article 29, en el paràgraf 1?» Li ho he contestat claríssimament –o paràgraf 2–, li ho he contestat claríssimament; dic: miri, els que no hagi atès la Generalitat de Catalunya, que la voluntat és atendre al màxim possible, a través d'habilitació de partides..., no em preguntis ara quines, perquè a més, doncs, estem subjectes també a un tema de retorns comunitaris, que no tenim tampoc la clau en el moment que ens seran incorporats aquests romanents. Fins ara hem pogut atendre totes les peticions que se'ns havien fet; a partir d'ara no es podran atendre amb els mateixos criteris que els actuals. Pel mateix li estic dient:

«Miri, nosaltres el que fem en aquest moment és resoldre tots els expedients anteriors. De cara als propers expedients, nosaltres farem una prioritització.»

Quina prioritització farem? Evidentment, jo li he dit que en aquest moment ho estem parlant amb les organitzacions professionals agràries. Jo el que li puc dir és que es tindran en compte aquests paràmetres que vostè ha citat perquè són de tota lògica, i el Pla director de política agrària ja s'emmarcava en aquesta dinàmica, que són des de les zones de muntanya, les zones desfavorides o les zones afectades per qualsevol pla de conservació del territori. I aquest és un eix bàsic en tota l'actuació del Departament. El que li puc garantir és que no pateixi, que es tindran en compte. Ara bé, quins seran? Permeti'm que en aquest moment no ho expressi, perquè està subjecte a discussió, i en el moment que s'acabi aquesta discussió, doncs, si vostès ho creuen oportú, jo ja en donaré coneixement a la cambra.

Quant al tema d'expedients, jo lamento dir-li que en aquest moment no tinc coneixement puntual de quants expedients resten pendents. Sí que m'atreveixo a dir, quasi m'atreveixo a dir –faltaria la constatació, però en tot cas la hi puc donar un altre moment; no he vingut preparat per a aquest tema– que, de l'any 95, en aquest moment no resten expedients, i que, de l'any 96, en breu estaran resolts; evidentment, prioritzant els expedients i, els que no siguin prioritats, donant-los l'oportunitat que s'acullin a les partides corresponents de l'Estat. A partir d'aquest moment, als pressupostos de què disposi la Generalitat de Catalunya, doncs, fixarem aquestes línies i les aplicarem.

Com veu, li contesto amb tota sinceritat, sense fugir gens d'estudi i sense cap voluntat de marejar la perdiu, que es diu. Sincerament, els pressupostos de què disposem són els que tenim, i el que hem de fer és racionalitzar-los al màxim. Sí que jo he volgut citar altres temes, i li ho he dit molt clar: no pel que vostè mencionava, sinó perquè crec que s'ha de valorar globalment. Jo crec que hem millorat d'una forma absolutament notable l'eficàcia de les nostres estructures agràries. Evidentment que això no té res a veure –no té res a veure– amb la incorporació de joves, d'acord; directament, no; indirectament, vostè sap que sí, i molt. Jo conec molts pagesos que han hagut de vendre part de la seva propietat per poder fer-se propietaris de la terra. En aquest moment no succeeix; i si un senyor havia de vendre part de la propietat de la seva terra per després haver de demanar un pla de millora pel que li quedava, doncs, miri, em sembla que havien fet un trist negoci. Aquest tema, doncs, s'ha solucionat, i m'atreveixo a dir que no solament s'ha solucionat pel nostre interès, sinó per un interès força comú en les forces polítiques que estan presents en aquesta cambra. El que sí que ningú pot negar és que els que van aixecar el llistó més alt van ser nosaltres. En tot cas, deixar-ho parlès i res més. I demanava que es valorés globalment, perquè jo sé que, si vostès volen fer llenya en el sentit que el nivell d'ajuts no serà tan important com abans, la podran fer tota, perquè jo ja li reconec davant de tota la cambra que l'actual nivell d'ajuts no es podrà mantenir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Havent acabat el capítol d'interpellacions, es suspèn la sessió fins aquesta tarda a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident primer i dels secretaris primer, segon i tercer. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Presidència, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, la consellera de Justícia i els consellers d'Indústria, Comerç i Turisme, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió, amb el capítol de preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Preguntes

D'acord amb els interessats, per la facultat que atorga el Reglament a aquesta presidència i per a la major coherència del debat, l'ordre de les preguntes serà el següent: primer, la primera; la quarta passarà a ser segona; la segona, tercera; la cinquena, quarta; la tercera, cinquena, per acabar amb la sisena. (*Rialles.*) És per a la millor coherència del debat i d'acord amb les parts. (*Rialles.*) En conseqüència, la primera pregunta és... El senyor Curto em demana la paraula?

El Sr. Curto i Casadó

Sí, senyor president, només per una qüestió de forma, encara que la seua explicació ha sigut molt clarificada, però valdria la pena que, a efectes d'acta, poguéssim anomenar els grups parlamentaris per l'ordre que intervinen.

El president

Primer, el Grup Mixt; segon, el Grup Popular; tercer, el Grup d'Esquerra Republicana; quart, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds; cinquè, el Grup Socialista, i sisè, el Grup de Convergència i Unió.

Gràcies per una millor clarificació del debat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el balanç del desplegament de la policia catalana

La primera pregunta al molt honorable senyor president de la Generalitat és sobre el balanç del desplegament de la policia catalana, presentada pel Grup Mixt. Té la

paraula per formular la pregunta el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de dos minuts i mig.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, la primera diuen que és la primera, i serà la primera, perquè el control sobre l'ordre públic és un aspecte fonamental per tal de determinar si el grau d'autonomia és simbòlic o bé real. Amb el pla de desplegament, si es compleix tal com està previst fins l'any 99, després de pràcticament vint anys de govern autònom, ens trobarem que bona part de la població catalana depèn, la seva seguretat, dels cossos i forces de seguretat de l'Estat. Fent, doncs, una anàlisi global, el resultat és clarament insuficient, si bé és cert que en els darrers anys, especialment a partir de l'any 94, l'evolució és més positiva. Ens agradaria saber la seva opinió a aquest respecte.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Soley)

Efectivament, com vostè diu, el ritme d'implantació, més ben dit, no solament el ritme, sinó el concepte i el model de policia, i el ritme d'implantació, per tant, també, han canviat a partir de l'any 1994 per raons evidents, i que, perquè no hi hagi cap mala interpretació, no qualificaré, no? –ni cap mala traducció. Però bé, en tot cas, des de l'any 94 això es va fer; ens agradaria fer-ho més de pressa, però per moltes raons –tècniques, pressupostàries, etcètera– es fa amb el ritme que es fa, i l'únic que li vull dir és que el programa s'està complint d'acord amb el que estava previst. Hi ha hagut un retard, concretament, en el desplegament de l'Alt Empordà, que s'havia d'haver fet el novembre i es fa el dia primer de maig, però es preveu que d'ara endavant no se'n produiran més, de retards, i per tant el programa que vostès ja coneixen es podrà dur a terme a satisfacció.

El president

Per repreguntar, té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Bé, aquesta evolució positiva d'aquests darrers anys sembla que ha vingut determinada per eventualitats conjunturals de política d'adreçador –deixi-m'ho dir a mi–, però no tant, tampoc tant, perquè de la mateixa manera futures conjuntures, diferents de l'actual, podrien marcar una política regressiva o paralitzadora pel que fa al desplegament de la policia catalana. El que cal, per tant, és apressar tant com sigui possible aquest desplegament. La recent polèmica sobre les funcions dels futurs subdelegats del Govern ha posat en relleu la precarietat de determinats acords. Per cert, senyor Pujol, què farem dels actuals edificis que ocupen els actuals governadors civils? Corresponen les seves façanes i les seves dependències

es solemnes a les funcions a desenvolupar per un simple funcionari? Té la voluntat el Govern de la Generalitat de reclamar el traspàs d'aquestes edificis? En qualsevol cas, recordi, senyor Pujol, que vostè mateix va dir que quan veia un mosso d'esquadra sabia que era a casa. Amb aquesta premissa, hi ha molts catalans que no poden sentir-se a casa encara. Amb aquesta premissa, perquè hi ha altres premisses: altres també van declarar que quan veien un guàrdia civil sabien que eren a casa, i aquests sí que poden estar tranquils, de moment, perquè fins i tot allà on ja s'ha desplegat la policia catalana hi continua havent guàrdies civils, i ara, a més a més, amb tricorni: a les comarques de Girona, per exemple, on ha començat el desplegament, hi ha més d'un cinquanta per cent més de policies que en el conjunt de Catalunya i que en el conjunt de l'Estat, i no hem pas de pensar que els ciutadans de Girona siguin més suspectes de conductes irregulars que la resta de ciutadans. Cal racionalitzar, doncs, aquesta situació, i reclamar la substitució de manera natural, a no ser que vostè, senyor Pujol, pensi el mateix que el senyor Arzallus: que quan siguem independents ja marxaran.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar, té una nova intervenció el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, li volia dir que la situació actual no és conjuntural. Podia ser conjuntural la situació que va permetre un determinat acord, però, un cop s'ha fet l'acord i s'ha signat, això, doncs, és un acord en ferm i, a més, és un acord que es va fer amb el PSOE, i després s'ha ratificat i s'està ampliant amb el PP. Per tant, conjuntural podia ser l'origen de l'acord, però no ho és l'acord, que és un acord definitiu. I en aquest sentit li he de dir que l'acord s'està complint, i s'està complint d'una manera satisfactòria, i li donaré algunes dades. No puc donar-li les dades, perquè seria massa llarg, però simplement li vull indicar que actualment les estadístiques diuen, per exemple, que tant la Policia Nacional com la Guàrdia Civil, concretament a comarques com la Selva, Osona o el Ripollès, doncs, les denúncies i les actuacions que se'ls han demanat per part de la població han baixat moltíssim –així, en superlatiu–, i en canvi, han estat realment substituïts pels Mossos d'Esquadra; que s'estan tancant casernes: a la província de Girona, de cinquanta casernes de la Guàrdia Civil que hi ha, o que hi havia, doncs, al final, en quedaran, de moment, disset –aquest és el pla que hi ha i s'està duent a terme. I finalment li he de dir, per exemple, que tant el Cos Nacional de Policia com la Guàrdia Civil no estan cobrint les places vacants que es produeixen a les comarques gironines. Per tant, tot això són fets que indiquen una evolució positiva, com també hi podria afegir –ja d'una cosa interna de la mateixa Generalitat–, que hi ha una evolució positiva d'un dels punts febles que fa un parell d'anys –molt comprensiblement, per altra banda– tenia el Cos dels Mossos d'Esquadra, i que era una insuficiència numèrica de comandaments.

Pel que fa als edificis, doncs, li he de dir que aquest és un tema que, ara com ara, encara no ens hem plantejat, que ja se'n parlarà al seu moment. En tot cas, jo no voldria donar-li ara cap mena de resposta precipitada.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la reforma de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya

La següent pregunta és sobre la reforma de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, presentada pel Grup Popular. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president de la Generalitat, en l'anunciada reforma de les lleis d'ordenació territorial de Catalunya, que el 1987 van ser democràticament imposades per raó de la seua majoria absoluta, en l'anunciada reforma, deia, deu anys després, avui, nosaltres entenem –la majoria de grups parlamentaris també– que s'hauria de formalitzar amb la prioritat del consens polític sense incorporar elements estranys de negociació que puguin condicionar l'interès general de Catalunya.

I formulo esta primera manifestació, senyor president, perquè si la seua natural preocupació per la falta d'una majoria absoluta de què avui no disposa l'impulsa a vostè, en el successiu, a consolidar l'error de resoldre esta situació per la via del simple acord bilateral, menyspreant o no considerant el conjunt de la representació política d'esta cambra, la reforma que es farà, senyor president, només servirà per a obrir un procés de discussió que, per la seua pròpia inconsistència, generarà tensions territorials, divisió institucional i enfrontaments parlamentaris, conseqüència d'una estratègia equivocada que vostè haurà iniciat, que, de fet, ja ha iniciat, en admetre a les primeres converses només lo concurs d'un partit polític de l'oposició, que podria actuar, este partit, probablement, amb criteris de desorientació, en este cas concret, per motius de recels i de desconfiances que són històriques.

Amb estos primers antecedents, senyor president, i amb la confiança que l'ordre i el mètode vindran a substituir la pobra impressió amb què es reobri lo debat sobre política territorial, lo Grup Popular pregunta al senyor president de la Generalitat amb quins criteris i amb quines condicions s'ha compromès lo Govern a reformar les lleis d'ordenació territorial de Catalunya.

El president

Moltes gràcies. Per respondre la pregunta, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Li he de fer una precisió, que gairebé faria innecessari que continués contestant-lo: no hi ha anunciada cap

reforma de les lleis d'ordenació territorial, ni hi ha cap compromís del Govern de fer cap reforma de les lleis d'ordenació territorial.

Simplement, el Govern, el que ha dit, o jo, personalment, més exactament, el que he dit privadament a algun dirigent polític, i també en declaracions públiques, és que em sembla que sí, que val la pena de parlar i d'analitzar alguns aspectes d'aquestes lleis, sense que això comporti cap compromís nostre. I que, per altra banda, quan es plantegen segons quins temes que, poc o molt, van relacionats amb la Llei d'ordenació territorial, nosaltres les volem veure amb una visió global i de conjunt. I res més que això. No hi ha cap compromís, ni hi ha cap anunci de reforma, ni cap compromís, ho repeteixo.

Per la resta, els seus temors, per tant, queden descartats, i també queda descartat, absolutament –i jo em pensava que, vostè, això ja ho sabia, però vull dir...–, queda descartat el temor que vostès puguin tenir que el Govern només en vulgui parlar amb un o amb dos partits polítics, d'això, i no amb els altres. En parlarem amb tothom que ho vulgui, sense que, ho repeteixo, el Govern, ni abans ni ara mateix, en aquesta intervenció meva, agafi cap compromís sobre aquesta qüestió.

El president

Per pregar, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, en una qüestió de tanta transcendència i de tanta rellevància, quan apareix als mitjans de comunicació una reunió sobre acords bilaterals, que es formulen determinades afirmacions per part d'un dels dos interlocutors, quan no és del tot certa esta conversa, esta intenció o esta voluntat de reformar una qüestió tan important com són les lleis d'ordenació territorial de Catalunya –més concretament, consells comarcals i diputacions provincials–, quan esta conversa no s'ajusta a la realitat, senyor president, no hi ha d'haver cap reserva per a dissipar tots los temors polítics i parlamentaris que es puguin presentar en este hemicicle, no hi ha d'haver cap reserva, encara que sigui per part del president de la Generalitat, de desmentir simplement lo contingut d'estes afirmacions per part d'un dels dos dirigents polítics.

En tot cas, senyor president, i pel que pugui passar, permeti'm que li formuli una precisió: si des de la Presidència de la Generalitat s'intenta o s'accepta algun «trueque» polític...

El president

Senyor diputat, ho lamento molt, però se li ha acabat el temps. Acabi la frase, acabi la frase...

El Sr. Curto i Casadó

No, és que la frase és una mica més llarga, senyor president, i llavors me passaré del temps (*rialles*), i com que sempre he observat obediència al temps i a les observacions de la presidència...

El president

Acabi la frase, encara que sigui llarga, però sigui el més breu possible.

El Sr. Curto i Casadó

Si des de la presidència de la Generalitat, senyor president, s'intenta o s'accepta fer un dia algun «trueque» entre el que és la Carta municipal de Barcelona i l'adequació general del que ha de ser lo territori de Catalunya, llavors, senyor president, tal i com s'ha dit, podríem entendre que una vegada més s'hauria imposat la força sobre el consens i l'autoritat sobre el diàleg.

Moltes gràcies.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Escolti, no, en tot cas, els punts que es puguin tocar en aquesta conversa a la qual vostè fa referència, i en altres converses que és possible que, evidentment, jo, en fi, acceptaré, i veuré bé el desig o la voluntat de qualsevol altra força política de parlar-ne, no s'aplica a reformes, sinó que s'aplica a punts que no s'han desenvolupat encara ara, o que no s'han aplicat... (*Veus de fons.*) Sí, és així mateix, no? I aleshores és quan surt el tema –que encara que no ha esmentat la paraula, vostè s'hi volia referir..., no sé si ho ha esmentat, millor dit– de les diputacions, perquè evidentment les diputacions formen part de les lleis d'ordenació territorial, i això és un tema que no s'ha tocat, i que no hi ha manera d'aconseguir el traspàs en bones condicions ni de les carreteres, ni dels serveis psiquiàtrics, etcètera, i això és un gran perjudici per a molta gent –per als ciutadans, per als ciutadans. I el que passa és això clàssic que, «com que això algun dia ho haurem de traspasar, mentrestant en això no hi invertim res», eh?, «i el dia que ho traspasarem ja els ho traspasarem, doncs, com si fos una closca buida», no?

I naturalment, davant d'això, el Govern de la Generalitat, sobretot si veu que hi ha algun grup polític que té molt d'interès a parlar d'un *altre* aspecte de l'ordenació territorial, li dirà: «Escolti, parlem de tots», no per reformar res, sinó per aplicar allò que d'encà de fa una pila d'anys, concretament, no s'està aplicant.

El president

Moltes gràcies, senyor president. Anem a la següent pregunta, sobre un possible avançament de les properes eleccions al Parlament de Catalunya, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Em permet, senyor Carod, un moment, abans de donar-li la paraula? La següent pregunta –per això hem fet l'ordenament de les preguntes– és exactament la mateixa pregunta, formulada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds, sobre els motius que han provocat les declaracions públiques respecte a un possible avançament de les eleccions del Parlament de Catalunya. Si el senyor president, com m'ha semblat entendre, volia acumular el

2848

temps per contestar, o prefereix per separat cada una de les preguntes?

El president de la Generalitat

Jo..., a mi m'és, diguem-ne, indiferent. Em sembla potser molt lògic que s'acumulin, i per tant hi estic d'acord, però bé, el que convingui als interpellants.

El president

El senyor Ribó està d'acord amb l'acumulació? (*Remor de veus. Algú diu: «Sembla que no.»*) Senyor Carod?

El Sr. Carod-Rovira

El senyor Carod, senyor president, en principi preferiria, com que es tracta de preguntes que representen grups parlamentaris diferenciats, respostes diferenciades a realitats diferenciades.

El president

D'acord. Doncs, en conseqüència té la paraula el diputat senyor Carod. (*El senyor Curto i Casadó demana per parlar.*) Senyor Curto...

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, miri, lo Grup Popular és qui ha donat la conformitat a l'alteració de l'ordre del dia amb relació a les preguntes. Amb el benentès, senyor president, que per part dels grups parlamentaris que m'han sol·licitat esta alteració de l'ordre del dia de la nostra pregunta, havia entès i s'havia dit perfectament que era per una qüestió de poder acumular la resposta del president a les tres preguntes. Si jo hagués sabut això, senyor president, no s'hauria produït l'alteració en les preguntes que m'han demanat los grups parlamentaris. Per tant, senyor president, em sembla que els grups parlamentaris que s'han dirigit a mi han de mantindre la promesa que s'ha fet, verbal, i per tant s'han d'aixecar a demanar que això sigui així. (*Remor de veus.*)

El president

A veure, a veure... A veure si acabem aquesta qüestió, que té una transcendència relativament formal. Si la voluntat d'un dels grups és diferenciar les preguntes, penso que l'ordenament del debat i de les preguntes és diferenciar. (*El Sr. Riera i Gassiot demana per parlar.*) Per tant, la decisió de la Presidència és que primer pren la paraula el diputat senyor Carod, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, després contesta el president, després pren la paraula el diputat senyor Ignasi Riera (*veus de fons*) –o el senyor Ribó, el que..., del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i torna a contestar el president.

El Sr. Riera i Gassiot

Senyor president, era per dir que el nostre Grup no ha dit en cap moment acumular les dues preguntes, sinó formular una pregunta darrere l'altra perquè eren de tema similar. Dic només això.

Segona cosa: que l'alteració de l'ordre del dia és competència de tot el ple, no d'un grup parlamentari, encara que sigui un grup tan important com el Grup Popular.

El president

Moltes gràcies. Acabada aquesta discussió, té la paraula per formular la pregunta... (*El president de la Generalitat demana per parlar.*) Senyor president..., em demana la paraula i la té, per descomptat.

El president de la Generalitat

Voldria que quedés clar que a mi m'és absolutament indiferent que es faci d'una manera o d'una altra, voldria que quedés clar; vull dir, no és una iniciativa meua, aquesta. El que passa és que semblava que potser tenia més racionalitat que s'acumulés i es pogués contestar..., però vull que quedi clar, vull que quedi clar que, en tot cas, a mi personalment tant me fa que es faci d'una manera com d'una altra.

El president

Molt bé. Seguim, doncs.

Pregunta al president de la Generalitat sobre un possible avançament de les properes eleccions al Parlament de Catalunya

El senyor Carod té la paraula per formular la seva pregunta, pel temps que ja coneix reglamentàriament.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. En tot cas, per enriquir el debat, en comptes de preguntar sobre l'avançament de les eleccions, preguntariem sobre la possible modificació del calendari electoral nacional. Quin és el criteri del senyor president?

Gràcies.

El president

Per contestar la pregunta, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Doncs, miri, jo sempre he estat partidari, el president i el Govern sempre hem estat partidaris d'esgotar les legislatures; el que passa és que, de vegades, no ho hem pogut fer, simplement. Per tant, criteri: si es pot, la nostra intenció, el nostre desig, és esgotar la legislatura; de tota manera, no en podem donar una garantia plena, per tota una sèrie de circumstàncies que, si vol, després li explicaré, en el segon torn de la qüestió.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Bé, senyor president, vostè ha dit, fora d'aquí, no pas aquí, almenys fins ara, que la possible pèrdua de suport del Grup Popular podia modificar el calendari electoral a Catalunya; no diu encara, en canvi, ni aquí ni fora, que, si el PP perd el suport de Convergència i Unió a Madrid, això modifica el calendari electoral no aquí sinó a tot arreu.

Vostè es veu amb cor de forçar un canvi aquí, però no té coratge polític, almenys fins ara, no és capaç de fer-ho allà. Ens recorda aquí que pot moure el calendari aquí, però no diu el mateix amb relació allà. Per què, senyor president? Vostè sap que les eleccions, la convocatòria d'eleccions, són molt cares per a l'economia d'un país, i sembla sovint que vostè prioritza la governabilitat a escala espanyola abans que Catalunya, que potser fa passar davant el seu paper de polític liberal espanyol –recordem la seva entrevista amb el president Chirac– abans que fer de polític nacionalista català. I per què? És que té vostè compromisos amb alguns poders fàctics o ha rebut pressions de grups poderosos a l'Estat espanyol o fora d'aquí per mantenir el Partit Popular i prioritzar el Govern del Partit Popular per damunt de tot?

Vostè governa a Catalunya, senyor president, amb els vots del Partit Popular, i només satisfà allò que vota el Partit Popular. Vostè, senyor president, màxim dirigent d'una coalició nacionalista, miri enrere en la seva història personal i col·lectiva, i respongui'm: disset anys després d'autonomia política a Catalunya, vostè està satisfet de veure com la seva política només obté el suport del Partit Popular? Vostè prefereix la solitud a la coalició amb altres escenaris per fer altres polítiques, perquè no té horitzó, perquè ja no té objectius i interessos nacionals, sinó potser, segurament, només de partit.

Fa setze mesos que vam tenir eleccions i ja pensa a fer-ne de nou, segons ha aparegut en alguns mitjans de comunicació. Senyor president, no ens traspassi provisionalitat i dediqui's a governar, a fer instituts, a fer una formació professional de prestigi, a posar fi a les llistes d'espera a la sanitat i a preparar un futur per als joves. Vostès, senyor president, cada vegada més, sembla que ja han fet el fet i ja no poden anar més lluny del que Catalunya necessita, perquè estan massa hipotecats i perquè el que més els interessa ja no és el país, sinó potser, segurament –fa aquesta sensació–, l'exercici estricte del poder. I Catalunya necessita tota una altra cosa.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor president.

El president de la Generalitat

Que nosaltres som capaços de moure el calendari electoral allà, ja ho vàrem demostrar –perquè el vàrem moure, una altra vegada el vàrem moure, el calendari electoral, allà–; per tant, vol dir que ara podríem tomar-

ho a fer, si és que convé al que nosaltres –en la nostra versió, naturalment, no en la seva, potser– podríem creure que són els interessos del país.

El nostre desig és esgotar la legislatura i, per tant, que les eleccions siguin el novembre del 99, però ja que en un moment determinat m'ho van demanar molt directament –perquè jo no havia dit res, jo personalment no havia dit res, tot eren comentaris de dirigents de l'oposició i elucubracions dels diaris, etcètera–, «les avançarà?», dic: «Escolti, no és la nostra intenció; ara, el que passa és que honestament he de dir que això no es pot assegurar mai.» També en la legislatura anterior vàrem dir el mateix i després les vàrem haver d'avançar, nosaltres, i també, concretament, les eleccions espanyoles. L'únic que sí que hi ha és que desitgem que les nostres eleccions no coincideixin amb les eleccions espanyoles; que estiguin al menys influïdes possible, al menys influïdes possible per la problemàtica general espanyola, i això, segons què passés... I vostè ha donat un exemple: n'hi han molts d'altres, que deixo a la fantasia i la imaginació de vostès, doncs, diguem-ne, de pensar i d'imaginar, però n'hi han molts d'altres que poden realment interferir. Alguns són espanyols –per què no?, sí senyor–, d'altres són europeus. Imagini's la situació políticament ben diferent que hi ha que entrem o no entrem a Maastricht. Ben diferent. A nivell espanyol, a nivell català, a nivell europeu. I tot això són coses que jo en aquest moment no puc preveure i que, per tant, honestament he de dir: eleccions, quan toquin, o sia al final de la legislatura. Però, evidentment, allò de dir: «Ho diu amb tota rotunditat, amb tota seguretat?», això no ho puc dir jo, ni ningú, com el senyor Aznar tampoc no pot dir quan és que pensa fer eleccions.

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els motius que han provocat les declaracions públiques respecte a un possible avançament de les eleccions al Parlament de Catalunya

La següent pregunta al president de la Generalitat és sobre els motius que han provocat les declaracions públiques respecte un possible avançament de les eleccions del Parlament de Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa - Els Verds. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, vostè mai havia especulat sobre avenços electorals. Sap quan fa, que hi han hagut eleccions a Catalunya? Un any i quatre mesos, on vostè va perdre la majoria absoluta de forma espectacular; falta més de dos terços de legislatura. Vostè ha respost en una entrevista... (*Veus de fons.*) Puc continuar, senyor president? Vostè ha respost en una entrevista que hi ha molta hipocresia entre la classe política catalana, i que són eleccions que potser estan mal situades, i que potser hi ha un desacord entre Convergència i el PP i crearia ines-

tabilitat. Potser també influeix que no es pot abordar des de Convergència i Unió, amb crisi entre Convergència i Unió, unes eleccions municipals que portessin a tres-cents cinquanta crisis, o que potser pot quallar o podria quallar una alternativa al seu Govern. Per això li estic demanant per què aquesta vegada ens sorprèn amb aquesta especulació.

El president

Per respondre la pregunta té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Jo no he especulat. Jo el convido, a vostè, que es llegeixi el recull de premsa del mes de març, i veurà que des de mitjans del mes de març, per circumstàncies ics, comença a haver-hi alguns dirigents polítics –alguns dels quals estan en aquest Parlament– que comencen a dir: «Convergència i Unió avançarà les eleccions». O comencen a dir: «Es diu que en cercles d'allà s'avançaran...» Es comença a especular. Jo no he dit res. Vostè repassi-ho, està a la seva disposició.

El que passa és que un dia, després de tot això, el dia 3 d'abril, ve un periodista i em diu: «Escolti, diuen això. –Escolti, això no és veritat, no és veritat.» Ara, per tant, amb tota rotunditat, podem assegurar que les eleccions seran el novembre del 99? No, això no ho pot assegurar ningú. I jo no ho puc assegurar perquè, a més, torno a repetir que la nostra política té moltes interferències, de formes..., en fi, d'òrgens molt diversos. Ara, la voluntat és aquesta. I nosaltres no hem especulat. Torri-ho a mirar: a la premsa del mes de març, fins al dia 3 d'abril, no hi ha ni una sola frase meva sobre avançament d'eleccions.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Precisament, senyor president, l'especulació és d'ara, i el que vulgui contestar a un altre grup parlamentari li contesta al seu torn, quan li toqui, no al del nostre Grup Parlamentari.

Miri, senyor president, vostès han acostumat Catalunya a dir que «el que és bo per a Catalunya és bo per a Convergència i Unió, i que sols Convergència i Unió pot fer bé a Catalunya». I això, ja hi comença a haver gent que no s'ho creu. Vostès fan un ús partidista ara també de la convocatòria electoral, creant desconcert, precipitació a l'opinió pública catalana i volent amagar que el seu Govern cada vegada està més en evidència, allò que en català es diu «amb el cul a l'aire», pel conservadurisme en els temes que van, en política espanyola, de la mà de PP i de Convergència i Unió o en temes que, malgrat tot l'obstruccionisme que hi ha en aquest Parlament, demostrin que té el seu Govern, en part, sota sospita, altra vegada sota sospita. Sigui per aquests motius o pels motius de la crisi de la seva coalició o pels motius a què hem al·ludit, també, respecte a una política que l'ha compromès tant a nivell d'Estat,

vostè especula des del 3 d'abril –és clar que sí, que des del 3 d'abril–, mai ho havia fet, sempre havia jugat de forma prepotent a no haver d'entrar en aquesta consideració elemental, que només li pertany a vostè perquè és l'únic que té aquesta facultat. I quan hi entra és que ha posat tant en evidència qüestions que, des de la seva alta responsabilitat, més que home d'estat, demostra ser un home profundament partidista, com ho fou quan va esbronar Duran Lleida en un tema tan important per al país com la llengua en comptes d'impulsar el consens i posar una nova esquerra en un edifici tan important que ens disposem a construir per consens tots els grups parlamentaris.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Bé, bé, miri, escolti, jo des del 3 d'abril..., abans no especulava i després, tampoc. He dit que no, que no tinc propòsit ni voluntat ni desig..., escolti, perdoni, el que jo lleigeixo..., el que jo dic entre cometes en els diaris, no, no, no dic això. Dic només, això sí, que ningú pot assegurar, ningú, de debò –i si ho diu, si en dóna garantia, doncs, dóna una garantia que no pot donar i fa un acte no diré hipòcrita, però, en tot cas, és un acte, diguem-ne, que no és seriós–, no pot assegurar res d'això, i menys nosaltres, quan hi ha un envitricollament tan gran entre la situació política catalana, l'espanyola –és així– i l'europea, que realment aquestes coses no les podem..., no podem fer previsions de segons quin tipus. Ara, voluntat, clar, sense especulació, novembre del 99. Si haurem d'avançar, doncs, ja avisarem.

Ara, també li vull dir una cosa: clar que no ens falla la memòria. Que jo no he parlat mai d'avançar eleccions en altres circumstàncies? A la legislatura anterior en vam parlar, perquè es veia a venir que les hauríem d'avançar. I les vàrem avançar i en vam parlar. Vostè segurament no ho recorda, però de la mateixa manera que li recomano que llegeixi els diaris del mes de març fins al dia 3 d'abril i després també, doncs, bé..., llegeixi també els de fa un parell d'anys i veurà que, de vegades, encara que es vulgui, no podem mantenir exactament, ni convé que mantinguem exactament les dates, perquè, per exemple, ens portaria a haver de fer unes eleccions en clau absolutament no nacional catalana, sinó simplement espanyola. Per la resta, li puc ben dir –i suposo que potser en el decurs d'aquest debat tindrà l'oportunitat de dir-ho encara– que els resultats de la nostra col·laboració amb el Partit Popular de cara al que pogués ser una contesa electoral, li puc ben assegurar que a mi em deixen tranquil. Em veig amb cor de comparèixer davant del poble de Catalunya, evidentment no davant de vostè, però sí davant del poble de Catalunya, i dir-los «hem fet això per això, per això, per això i per això..., i amb aquests resultats».

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la valoració de l'actual situació d'estabilitat governamental com a conseqüència dels acords entre el Partit Popular i Convergència i Unió

La següent pregunta a l'honorable president de la Generalitat és sobre la valoració de l'actual de situació d'estabilitat governamental com a conseqüència dels acords entre el Partit Popular i Convergència i Unió, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Sí, gràcies, senyor president. Ara fa un any vostès van garantir la investidura de José Maria Aznar com a president del Govern espanyol. Durant aquest any hem assistit a un constant estira-i-arrotonsa entre vostès i el Partit Popular. Un any d'una de freda i una de calenta; un any d'una estratègia, d'una diguem-ne que calculada i potser pactada estratègia de confrontació.

La nostra pregunta voldria aclarir com pensa administrar en el futur més immediat aquesta estabilitat inestable i, en la seva condició de president del Govern de Catalunya, tot i que no és en la condició amb què dóna suport al Partit Popular a Madrid, què pensa treure'n per a Catalunya?

El president

Té la paraula, per contestar la pregunta, el molt honorable senyor president.

El president de la Generalitat

Miri, en principi, jo penso que garantir l'estabilitat, l'estabilitat concretament a nivell..., a Catalunya, però també a nivell de l'Estat, és un bon servei que es pot fer i que l'ha de fer qui el pugui fer, i qui tingui la responsabilitat de fer-ho, i qui, a més de tenir la responsabilitat, tingui, si cal, el coratge polític, que no deixa de ser una virtut important, de fer-ho. I això és el que hem fet.

I pel que fa a Catalunya hi ha estabilitat, i això és evident. I el Govern actua amb normalitat, jo crec que amb eficàcia –vostès discutiran el que vulguin, però jo penso això–, en tot cas, d'estabilitat n'hi ha, de normalitat n'hi ha. I el Govern actua amb eficàcia fent coses aparentment tan contradictòries com: bé, doncs, controlar el dèficit dintre del sender que ens han marcat –dintre del sender que ens han marcat–, i ser més que ningú a nivell de tot l'Estat qui aplica la LOGSE. I evidentment, també, doncs, amb uns progressos autonòmics que a mi no em deixen prou satisfet, però que sembla, per la manera com van les coses, que seran més importants que els progressos que vam aconseguir en dos anys i mig d'estira-i-arrotonsa amb el Partit Socialista i que vostè, com que hi estava a dintre, pot conèixer bé.

El president

Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Nadal.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. Vostè, vostès donen estabilitat i reben estabilitat. I en l'estabilitat que donen i en l'estabilitat que reben el balanç inventariable que avui es pot fer, avui, inventariable, peix al cove, és avui, encara, irrisori. I aquesta estabilitat vostès la poden administrar o l'han d'administrar amb responsabilitat, tant pel que fa, des de Catalunya estant, al sostre de l'autogovern i al compliment de les previsions de l'Estatut, com pel que fa a la viabilitat i la transparència del finançament autonòmic a Catalunya i a la viabilitat del model de finançament a tot l'Estat. I li ho torno a preguntar en una altra direcció; vostè diu: «L'estabilitat la garanteix qui la pot garantir.» Aquells que aquí el titllen a vostè d'arrogant i que vostè allà diu que els fa passar per l'adreçador, vostè creu que administren responsablement l'estabilitat que vostès els donen com a Grup Parlamentari tant pel que fa a l'autogovern com pel que fa a la transparència i a la viabilitat del model de finançament?

Tomo al balanç d'un any de col·laboració parlamentària entre el Partit Popular i Convergència i Unió. Jo no sé si vostè ha donat instruccions al senyor Duran Lleida perquè digui que caldrà revisar i ampliar els disset folis del pacte que van fer amb el Partit Popular ara fa un any, ni tampoc sé si va donar instruccions al senyor Jaume Camps perquè anunciés que les eleccions serien en el novembre de l'any que ve, però, en qualsevol cas, ara per ara, l'estabilitat que vostè dóna i l'estabilitat que vostè rep...

El president

Senyor Nadal, se li ha acabat el temps.

El Sr. Nadal i Farreras

...aporta molt poca cosa a les aspiracions del poble de Catalunya expressades en les eleccions del 19 de novembre.

El president de la Generalitat

Bé, el senyor Jaume Camps va dir això de la mateixa manera que, em sembla, que ha dit més d'una vegada que el Barça quedarà campió, no? (*Rialles.*) Entesos, és així..., molt bé. Perquè és que jo no ho sé i ell tampoc, és fàcil que si jo no ho sàpiga ell tampoc no ho sàpiga, no? Bé, aleshores, dit això, vostè diu: «Vostès donen i reben estabilitat.» N'hi ha un altre que rep estabilitat, que és el país. Oh, ja és important per a un país tenir estabilitat, saben?

S'ha aplicat bé? Home, doncs, miri, s'ha fet una política econòmica que déu n'hi do. Però també, vull dir, aquí i a fora d'aquí es reconeix com a francament bona, avui el *Financial Times*, per cert. S'ha fet una política d'aproximació a Europa amb èxit. S'ha fet un acord de pensions que alguns poden considerar insuficient però que, en realitat, doncs, ha estat valorat positivament en general. S'ha arribat a un acord laboral que caldrà estudiar-lo, però que, en conjunt, ha demostrat que aquesta estabilitat que hi ha en el país promet un diàleg social positiu, i s'ha fet un progrés autonòmic que torno a dir-li que a mi m'agradaria que fos més i espero que

2852

serà més, però no és tampoc allò que se'n diu *calderilla*. Per exemple, entre les coses que havíem d'aconseguir hi havia el nou sistema de finançament, en passar del 15% al 30 sense topall i amb capacitat normativa, i això –i consti que ho vam considerar positiu– és més que el que vam aconseguir amb el Partit Socialista en un estira-i-arrotonsa que vostè també, doncs, segurament deu recordar. Tenim capacitat normativa en els tributs cedits. S'ha fet una revisió de costos reals de les transferències de presons i mossos, que representa, d'entrada, per al primer any –això s'anirà incrementant any per any–, 32.000 milions de pessetes. S'ha aconseguit que coses que havien quedat endarrerides de l'anterior legislatura sobre sanitat –i això sí que va ser culpa del PSOE, de no posar-se al dia, doncs, concretament ens hi haguem posat. O bé, doncs, si no era culpa del PSOE, de qui era? Si era de la legislatura anterior, no? Si no era del PSOE era de l'Esperit Sant, entenguim el que vull dir, però vull dir... (*Remor de veus.*)

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...no era del Partit Popular, en aquell moment, no?

El president

Se li ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

Bé, perdoni, dispensi.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre l'evolució de l'ocupació a Catalunya

L'última pregunta al president, formulada pel Grup... (*Persisteix la remor de veus.*) Volen fer el favor de guardar silenci, senyores diputades i senyors diputats?

L'última pregunta al senyor president sobre l'evolució de l'ocupació a Catalunya, presentada pel Grup de Convergència. Per formular la pregunta, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, com vostè sap, la preocupació més important dels ciutadans de Catalunya i d'Espanya i d'Europa és la creació d'ocupació. A Catalunya, l'any passat, amb un creixement del 2,2% del PIB la contractació, el treball va créixer un 2,15%. Això demostra que amb creixements prudents del PIB, del 2,5, al voltant del 2,5, ara es pot crear ocupació, cosa que no passava

anys enrere. Recordem que el 88 i 89, amb creixements del PIB espanyol del 5,2 i del 4,7, es destruïa molta ocupació. Es destruïa ocupació a Espanya i, com a conseqüència, a Catalunya. Donat que aquest any 97 sembla que l'economia va bé, i les dades que tenim d'avui mateix, doncs, demostren que el creixement del PIB serà superior, li faig la següent pregunta: quina valoració té el president en relació amb l'evolució de l'ocupació a Catalunya?

Gràcies.

El president de la Generalitat

Bé, efectivament, l'evolució ha estat bona, la qual cosa no vol dir que seguim estant lluny de l'objectiu que cal assolir... (*Per raons tècniques no han quedat enregistrats alguns mots de l'orador.*) Diguem per què, perquè vol dir que hem de continuar pel mateix camí, no?

En primer lloc, hi ha hagut una bona política econòmica, a nivell d'Estat, iniciada, en una pila d'aspectes també, en la legislatura anterior, també m'agrada dir-ho. Evidentment, nosaltres també hi col·laboràvem aleshores, oi?, si em permeten dir-ho de passada. I crec que hi ha hagut, en allò que ens correspon, una bona política econòmica a nivell català, allò que són les nostres competències.

Segon punt, hi ha hagut durant aquests últims anys una gran transformació de l'economia i de la societat catalanes, un gran increment de la nostra competitivitat, un canvi radical pel que fa a la internacionalització de la nostra economia, un gran progrés en la creació d'equips i d'infraestructures i de tot això se'n reben els beneficis avui. Hi ha hagut un gran esforç per part de l'economia, per part del Govern, per part de la societat, per part de tothom, a Catalunya més que a fora de Catalunya, i abans, per aconseguir inversió estrangera, i després hi ha hagut una actitud positiva per part del món empresarial i per part del món sindical.

A part d'això, hi ha que..., el resultat de tot això és que l'atur –com vostè deia– ha baixat, i a més jo vull subratllar que ha estat una baixada general que afecta tots els sectors i que, sobretot –cosa que jo vull subratllar tractant-se de Catalunya–, afecta molt la indústria. Fa molt i molt temps que estem baixant quant a atur industrial. Afecta totes les edats, tots els sexes, tota la geografia. Tenim un 9,95 –com vostès saben– d'atur, que es reparteix en un 12,85 de dones, a les dones..., pel que fa a les dones; un 10,75, pel que fa als joves, i un 7,95 pel que fa als homes. I vull fer notar, i això és molt important perquè indica fins a quin punt hi ha una bona orientació de l'economia i de l'estructura social de Catalunya i de l'actitud de tots els agents socials de Catalunya, i també del Govern, òbviament, que aquest 10,75 dels joves s'ha de comparar amb un 18,09 dels joves a nivell espanyol –18,09 a nivell espanyol.

Total, que davant d'això nosaltres hem de continuar aquesta política tant pel que fa a orientar, ajudar a orientar, intentar orientar, influir tant com puguem en l'orientació de la política econòmica espanyola com en totes les mesures que s'han de prendre dintre de Catalunya. I finalment, naturalment, espero que el pacte laboral, concretament el pacte per a la reforma laboral,

més exactament, doncs, ajudarà també a fer una passa endavant en aquest sentit no solament pel seu contingut, que hem d'acabar d'estudiar d'una manera en profunditat, com també pel fet que introduirà un element de confiança i de seguretat i allò que alguns m'ha semblat abans que no valoraven gaire, que és d'estabilitat en el món econòmic, que sens dubte tindrà influència...

El president

Senyor president, sento dir-li que se li ha acabat el temps. Acabi, acabi.

El president de la Generalitat

Bé, doncs, que tindrà influència en què tot vagi millor. *(Rialles.)*

Gràcies.

El president

Gràcies. El diputat Hinojosa pot continuar preguntant, però al president se li ha acabat el temps per a contestar-li. Sàpiga-ho.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Bé, com que no li faré preguntes, no caldrà que em contesti; però sí que voldria, a part d'agrair-li la informació que ens ha donat, doncs, animar-lo a ell i al seu Govern, el Govern de Catalunya, a continuar la lluita contra l'atur, que no ens té satisfets, tot i que hi ha aquesta millora que és evident; però animar-lo que amb totes les polítiques actives possibles, les que tenim i les que puguem tenir en un futur immediat, doncs, continuem aquesta lluita aferrissada contra l'atur i, probablement amb el nou escenari que es produirà a partir de l'acord que avui s'ha anunciat amb els sindicats i el Govern..., perdó, sindicats i empresaris, que suposo que es convertirà en un gran pacte legislatiu, doncs, nosaltres puguem col·laborar a aquesta aferrissada lluita que hem de fer contra l'atur.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabades les preguntes al molt honorable senyor president de la Generalitat, iniciem les preguntes al Consell Executiu.

Pregunta al Consell Executiu sobre a quins nivells de renda afectarà l'aplicació del Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya

La primera de les preguntes, setena en l'ordre del dia de la sessió d'avui: pregunta al Consell Executiu sobre a quins nivells de renda afectarà l'aplicació del Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el

règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinar els serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup de Convergència i Unió; té la paraula per formular-la el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, el contingut del Decret 394 ha estat... *(Remor de veus.)*

El president

Volen guardar silenci, si us plau? Esperis un moment... *(Pausa.)* Comenci, senyor diputat.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Deia que el Decret 394 ha rebut tota una sèrie de crítiques, i nosaltres creiem que, en algunes ocasions, desinformacions interessades, que han fet que els usuaris dels serveis socials tinguin una certa inquietud respecte a en quin grau els afectarà en les seves rendes i en les seves aportacions per gaudir d'aquests serveis. És per això que li faig la següent pregunta al conseller de Benestar: quins nivells de renda quedaran afectats i en quines quanties amb l'aplicació del Decret 394?

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula el conseller senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social (Sr. Antoni Comas i Baldellou)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, li agraeixo la pregunta perquè d'alguna manera acaba o pot acabar de donar informació que en les dues interpellacions substanciades, per manca de temps, no es va poder citar aquest aspecte tan important. Li he de dir que sí, que en algun col·lectiu ha pogut crear alguna confusió o alguna temença, però que, una vegada aclarit, aquesta temença no existeix. Aquí va haver-hi, doncs, tota una sèrie de ciutadans, l'altre dia, que varen venir de Girona; doncs, he de dir que jo he rebut trucades al respecte dient que una vegada explicat, com es va fer a Girona, i també amb l'ajuda d'algun mitjà de comunicació que ho ha publicat, aquesta situació de temença, de preocupació no es dona.

He de dir, per exemple, que en servei de residència de disminuïts profunds es comença a haver de contribuir per part de les famílies amb 547 pessetes al mes quan hi ha uns ingressos familiars, d'una família de quatre membres, d'unes 450.000 pessetes brutes i unes 300.000 pessetes netes, i no es contribueix amb tot el cost que resta, a part de l'aportació de l'usuari, fins que la família no té uns ingressos d'1.700.000 pessetes brutes o un 1.263.000 pessetes netes. Aquesta és la realitat quant a les residències de disminuïts profunds.

Quant a la llar residència per a disminuïts vàlids o servers, però no profunds, comença també amb les 547

2854

pessetes per idèntics ingressos que ja he esmentat, i aleshores, com que el cost és menor, s'arriba a pagar tot quan es cobra d'1.100.000 a 1.300.000 pessetes mensuals brutes, o 856.000 pessetes netes. Un centre de dia per a disminuïts també comença amb idèntica quantitat per la part baixa i arriba a pagar-ho tot el que resta després de l'aportació de l'usuari quan es percep d'1.000.000 a 1.100.000 pessetes al mes brutes o 805.000 pessetes netes.

Si passem a l'atenció precoç, aleshores es comença a satisfer quan es cobra 600.000 pessetes brutes al mes o 408.000 pessetes netes al mes –la primera quantitat– i es satisfà el total quan es cobra de 750 a 800.000 pessetes brutes equivalents a 564.000 pessetes netes. Aquesta equivalència brutes - netes, ja saben vostès que deriva perquè no es compten no tan sols els impostos, sinó també el cost del lloguer o d'hipoteca del primer habitatge; també això es descompta. Per això a vegades aquesta precisió no pot ser exacta. I en atenció a la vellesa aquí s'aplica el mateix nivell que durant quatre anys s'ha aplicat.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Benestar Social

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Hinojosa, té dret per al torn de repregunta, però sàpiga que el conseller no li pot contestar perquè ha esgotat el temps en la primera resposta. *(Pausa.)* No pregunta?

El Sr. Hinojosa i Lucena

No.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús del llenguatge labial o el de signes per a la millor integració de les persones amb disminució d'oïda

Pregunta al Consell Executiu sobre l'ús del llenguatge labial o el de signes per a la millor integració de les persones amb disminució d'oïda, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. La integració dels col·lectius de persones sordes en la societat topa, entre altres problemes, amb el problema del llenguatge més adient per aconseguir aquesta integració, integració en la seva comunitat més pròxima, integració en la professió, etcètera. Hi ha un debat obert a Catalunya i a la Unió Europea sobre l'oportunitat de quin dels dos llenguat-

ges s'ha d'utilitzar millor per aconseguir aquesta integració de les persones amb disminució d'oïda. I és en aquest sentit que li pregunto al conseller quin és el seu posicionament, si és que pot tenir-lo, respecte a aquest debat que hi ha en aquest moment en la Unió Europea i a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Benestar Social, senyor Antoni Comas.

El conseller de Benestar Social

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, miri, aquest és un tema extraordinàriament important i que a mi em té preocupat, perquè hi veig una gran confrontació dins del sector. Les persones, el sector, hi ha qui defensa el llenguatge oral amb una gran vehemència de la mateixa manera que es defensa el llenguatge de signes amb la mateixa vehemència. Sembla clar que per a persones adultes que no han après el llenguatge oral la solució que resta és el llenguatge de signes, això resta clar, i per tant la Generalitat de Catalunya i el Departament, com no podia ser d'altra banda, ha fet i està fent tots els esforços necessaris de cara a possibilitar que aquest llenguatge de signes realment pugui ser utilitzat per les persones que ho necessiten; i així en totes les oficines de Benestar Social s'atén amb llenguatge de signes, quan fa falta; el Departament va iniciar a través de TV3 que el telediari de major audiència, que és el del vespre, doncs, fos amb text gravat i molts programes fossin realment fets d'aquesta forma, etcètera.

Ara, hi ha altres realitats, i és que per als infants el llenguatge oral sembla realment molt indicat, perquè la societat té llenguatge oral; per tant, la integració, si és que és possible, és molt millor amb el llenguatge oral que amb llenguatge de signes i, per tant, en aquest tema em sembla que tampoc es pot discutir. Però aleshores queda tota una zona intermèdia on realment es produeix aquesta confrontació a vegades, jo crec, massa vehement. I en això no hi ha uns criteris tècnics especialment contrastats. I és per aquest motiu que el Departament de Benestar Social en el transcurs d'aquest any convocarà un simposi entre els millors experts que hi hagi al món de cara que aprofundim en aquest aspecte. No ens podem posar en un tema tan delicat amb vehemències o amb aspectes subjectius quan realment això ha d'anar dirigit a ajudar les persones que ho necessiten.

Com dic, hi ha aquests dos camps: els nens que comencen, que el llenguatge oral és realment el que s'ha d'utilitzar d'entrada, que després poden complementar amb el de signes, i el dels adults, que no poden començar amb el llenguatge oral ara i que ha de ser amb llenguatge de signes. Però –com dic– entremig hi ha tot un camp que cal aprofundir-hi i que hem d'acabar entre tots, estic segur que amb la bona voluntat també del sector, de parlar simplement per vehemència –com acabo de dir– o simplement per aspectes subjectius. Jo confio que aquest simposi ens podrà donar llum al res-

pecte més enllà de la que avui, ara, tenim per part dels tècnics del Departament i, no cal dir, per part del sector.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Hinojosa renuncia a repreguntar...

La pregunta número 9 ha sigut posposada.

Pregunta al Consell Executiu sobre els resultats de l'aplicació del Pla de tecnificació esportiva de Catalunya

La pregunta número 10: pregunta al Consell Executiu sobre els resultats de l'aplicació del Pla de tecnificació esportiva de Catalunya, presentada pel Grup de Convergència i Unió. Té la paraula per formular la pregunta el diputat senyor Vilaseca.

El Sr. Vilaseca i Guasch

Moltes gràcies, senyor president... (*Pausa.*)

El president

És que el conseller que l'ha de contestar no és present en aquest moment en l'hemicicle i he demanat a un uixer que el busqui. Està a la casa, segur. (*Pausa.*) Pot començar la seva intervenció, la seva pregunta, diputat senyor Vilaseca.

El Sr. Vilaseca i Guasch

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, sovint, molt sovint, en aquesta cambra i també en comissió tractem de les seleccions esportives catalanes, però no recordo que mai ningú s'hagi interessat per la formació d'aquestes seleccions esportives catalanes, i sobretot per la formació i preparació dels esportistes que han de formar aquestes seleccions. L'any 1985 la Secretaria General de l'Esport va crear el Pla de tecnificació esportiu de Catalunya, que era un complement del Pla d'alt rendiment esportiu. Aquest Pla, evidentment, ha tingut una incidència especial en l'aixecament del nivell del nostre esport, cosa que crec que ningú posa en dubte.

Senyor conseller, la meua pregunta va encaminada a preguntar-li si aquesta incidència del Pla de tecnificació en les seleccions catalanes ha estat reeixida i, sobretot, si té resultats del programa realitzat en aquest Pla.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, per respondre la pregunta, té la paraula el diputat senyor Pujals... Però, el conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Demano disculpes a la presidència i al mateix senyor diputat per haver-me retardat un minut, però estava atenent un altre diputat

i, bé, creia que disposava d'un temps que finalment ha estat més curt del que volia.

En tot cas, senyor diputat, el Pla de tecnificació i alt rendiment esportiu no es pot entendre sense una col·laboració molt activa per part de les federacions catalanes. Actualment són vint-i-quatre les federacions vinculades al Pla i totes elles participen tant en l'elaboració de la normativa tècnica necessària com en el seguiment del programa. Tanmateix les federacions realitzen també una funció tan fonamental com és la selecció dels esportistes, els quals no tenen per què perdre la seva vinculació amb els seus respectius clubs com a conseqüència del seguiment d'activitats del Pla.

El Govern no ha fet cap balanç formal dels resultats del Pla perquè considera que són prou evidents. El programa es porta a terme en vint-i-set comarques, i concretament en quaranta-nou municipis. Conjuntament amb l'anomenat Pla d'alt rendiment esportiu, compta amb la participació de 3.159 esportistes i 283 tècnics, els quals practiquen actualment trenta modalitats esportives diferents. Per al desenvolupament de totes aquestes activitats esportives existeixen en aquests moments cent set centres de tecnificació arreu de Catalunya i tres centres d'alt rendiment.

Els objectius del Pla, que són bàsicament la millora del nivell tècnic dels esportistes de dotze a setze anys i aconseguir una òptima participació de les seleccions catalanes a les diferents competicions, s'estan aconseguint d'una manera globalment satisfactòria. Disposo d'una relació dels resultats més rellevants d'esportistes catalans aconseguits la passada temporada en campionats del món, d'Europa, i en diversos tornejos especialment rellevants.

A fi de no personalitzar aquests èxits, ja que el temps no em permet esmentar el gran nombre d'esportistes que han obtingut medalles d'or, d'argent, de bronze o altres resultats destacats, després –si ho vol– li facilitaré amb molt de gust aquesta relació.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Si el diputat vol repreguntar, té la paraula.

El Sr. Vilaseca i Guasch

Simplement, senyor president, agrair-li la resposta, i sobretot si em pogués dir si les noies tenen un percentatge elevat en aquest pla de tecnificació.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a una nova intervenció, té la paraula el senyor conseller.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president; molt breument. Com a conseqüència dels positius resultats del Pla, el Govern té previst mantenir aquestes accions el desenvolupament de les quals va representar la temporada passada

2856

una inversió de més de 300 milions, concretament 332 milions: 193 en el Pla de tecnificació i 139 en el programa d'alt rendiment.

D'altra banda, i en relació amb la pregunta concreta que m'ha formulat, la temporada passada van participar en el Pla 1.228 dones i 1.522 homes. La diferència, certament, no em sembla significativa i, en qualsevol cas, com he dit abans, són les mateixes federacions les que realitzen la selecció dels esportistes. Quant als resultats obtinguts en competicions, em sembla que tampoc no hi ha cap diferència remarcable entre els que s'han obtingut per dones o per homes.

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre l'elaboració d'un pla d'actuació per paliar la situació actual del sector pesquer a Catalunya

Pregunta número 11, sobre l'elaboració d'un pla d'actuació per paliar la situació actual del sector pesquer a Catalunya, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa uns mesos, a ran d'una pregunta que vàrem fer en el control parlamentari, el molt honorable president de la Generalitat va anunciar que estaven elaborant un pla d'actuació per a paliar la situació del sector pesquer a Catalunya. En quin estat està en aquests moments aquest Pla d'actuació?

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per contestar la pregunta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president. Exactament, el Pla de gestió de pesca està elaborat, es va presentar a l'Administració central –que encara, dissortadament, conserva moltes competències al respecte– a finals d'any, i el passat 28 de febrer d'aquest any es va presentar als representants del sector i a confraries de pescadors, associacions d'armadors, sindicats i comerciants i s'ha creat una comissió de treball.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Martí Sans.

El Sr. Sans i Pairutó

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, me n'alegro que vagin tirant endavant el Pla de pesca, però vostè convindrà amb mi que el sector està passant un moment crític, un moment difícil, un moment on les coses no van bé ni es veu que en un futur immediat puguin anar massa bé.

Li repetiré algunes de les coses que anem dient contínuament: l'estancament dels preus del peix des de fa sis o set anys; l'encariment dels productes utilitzats per la pesca; la deslleialtat en les exportacions, sobretot per part de francesos i italians quant al peix immadur, i la manca d'una inspecció eficaç per a controlar aquestes irregularitats; les recomanacions de la UE quant a la reducció de la flota no s'acaben de complir –la mateixa Unió Europea pot semblar que prima més al desenvolupament de les pesqueries enfront de moltes comunitats pesqueres artesanals i tradicionals–; la manca d'acords efectius per a les aturades biològiques –i en aquest sentit el sector es queixa, senyor conseller, que vostès primer diuen una cosa i després en diuen una altra; primer prometen que si l'Estat central paga el 50% vostès pagaran el 50%, i després surten amb les rebaixes i parlen d'un 25%, la qual cosa provoca una total desorientació en el sector–; la problemàtica de l'impost de les societats, i la manca de comunicació, malgrat tot el que vostè ha dit, entre l'Administració i el sector. No són elements que portin precisament a l'optimisme.

Jo espero, senyor conseller, que a ran del que m'ha dit, que a partir d'aquesta elaboració del Pla i d'aquest diàleg –que almenys algunes confraries amb les quals nosaltres hem parlat recentment encara no han detectat– es millori aquesta situació i s'obri un procés, que serà segurament llarg, per a la solució dels principals problemes que té el sector.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula el conseller senyor Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Bé, senyor diputat. Tot i que jo reconec que hi ha determinades problemàtiques al sector de la pesca, sí que li puc dir que no és tan negre com vostè ho pinta.

Segon. Manca de comunicació? En absolut, però en absolut. Amb el sector de la pesca hi ha un diàleg fluid i permanent a través dels seus representants. Si puntualment després hi ha una persona que creu que no té prou comunicació, és possible, però amb la Federació Catalana de Pesca i amb les federacions territorials el contacte és absolutament fluid i m'atreviria a dir que dona bon resultat.

Vostè ha citat un seguit de problemes que de veritat hi són la majoria d'ells, alguns no amb tanta incidència com a vegades es vol donar a entendre, com és per exemple el del peix immadur. Jo crec que pel que fa al peix immadur hi ha una bona col·laboració entre les forces de seguretat de Catalunya i les forces de l'Estat i les aprehensions són sovint; em sembla que fins i tot avui n'hi ha hagut una de força important, i si vostè pregunta a Mercabarna –que és la principal font d'entrada– veurà que hi ha un control. El problema és una altre, i li serà molt franc, i vostè no l'ha citat: el problema és que les embarcacions de pesca tenen des de fa uns anys ençà, degut a l'avançament tecnològic, una capacitat de captura que s'ha multiplicat per moltes i moltes vegades, i el Pla que s'ha de seguir en aquest sentit ha de ser una reducció de la flota pesquera o una reducció de les captures, i no hi ha volta de full. Totes les altres coses que es diuen existeixen, tenen una certa relació, però veritablement la important és aquesta.

En aquest sentit he de dir-li que en aquests darrers dos anys s'han aprovat divuit expedients de retirada definitiva per un import de 501 milions de pessetes, que aquest any aprovarem set expedients més per un import de 346 milions de pessetes. També, a la vegada, dir-li que s'estan modernitzant, s'està ajudant a modernitzar la flota per ajudar el sector, que són trenta noves construccions, que no són barques noves sinó que són barques desguassades que amb la mateixa capacitat de cavallatge es tornen a fer, amb 430 milions de pessetes, i expedients de modernització de la barca sense canvi per un total de 290 milions de pessetes. I també dir que s'han aprovat trenta-vuit expedients...

El president

Senyor conseller, se li ha acabat el temps. Acabi, acabi la frase.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Una petita... Bé, en tot cas, em sotmeto a la disciplina. No seria breu, president, i llavors..., en tot cas ja li ho aclariré al diputat personalment.

El president

Li agraeixo molt la seva decisió.

Preguntes acumulades relatives als procediments emprats per a conèixer l'estat de l'opinió pública sobre la situació política general (Tram. 310-00226/05) i a les enquestes dutes a terme o previstes en l'àmbit dels departaments o les entitats autònomes (Tram. 310-00227/05)

Pregunta número 12, sobre el procediment emprat per a conèixer l'estat de l'opinió pública sobre la situació política general, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula, per formular-la, el diputat senyor Josep Maria Sala.

El Sr. Sala i Griso

Si em permet, senyor president, l'ajuntaré amb la pregunta número 13, que fa referència a una qüestió relativament similar a la que formula la pregunta número 12.

El president

Per tant, utilitzarà el doble de temps.

El Sr. Sala i Griso

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, els interessa conèixer l'estat de l'opinió pública sobre la situació política general? Quins procediments utilitzen per conèixer-la? Fan servir enquestes? Existeixen o no existeixen aquestes enquestes que de tant en tant alguns mitjans informatius ens il·lustren, la Presidència de la Generalitat o conselleries del Govern de la Generalitat disposen per il·lustrar-nos sobre la situació política del país o sobre qüestions sectorials?

I permeti'm que li formuli una segona pregunta: en el cas que aquestes enquestes existeixin, en el cas que vostès encarreguin estudis d'opinió a empreses que tenen com a missió fer aquest tipus d'activitat, per què segueixen essent secretes? Per què les mantenen amagades? Per què el Govern de la Generalitat segueix essent de les últimes administracions que aquests estudis d'opinió, aquestes enquestes les mantenen al marge del coneixement de l'opinió pública, dels interessats i dels altres partits polítics? Per què a Catalunya, en el cas que aquestes enquestes existeixin, encara es manté aquesta situació de discriminació, que per exemple en l'Estat, per exemple en el món local, en aquests moments ja pràcticament no existeix enlloc?

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyor conseller.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Trias.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Home, és evident que al Govern de la Generalitat li interessa l'opinió dels ciutadans, sobretot pel que fa a l'acció de govern i pels problemes que preocupen més la societat –aspectes com la sanitat, el benestar social, l'ensenyament–, i això comporta i porta a terme que es facin estudis, en moltes ocasions acompanyats d'enquestes, per valorar quins són els problemes i quins són els aspectes que afecten. N'hi ha alguns que es fan d'una manera constant i altres que es fan d'una manera puntual, de manera d'estudiar un tema o un altre. Molts d'aquests estudis són publicats i es publiquen a revistes, butlletins o són presentats en fòrums absolutament públics i que estan a l'abast de tothom; és a dir, aquest secretisme no existeix.

Jo crec que vostè en ocasions es refereix a temes que són diferents, que són algunes enquestes que evidentment no fa el Govern, que pugui fer el nostre partit o la nostra coalició respecte a sondejos o altres aspectes,

2858

però que evidentment aquest crec que és un tema que no és de discussió aquí i que és un tema absolutament diferent. Però és evident que totes les enquestes o tots els estudis que es porten a terme per part de les conselleries estan absolutament a la seva disposició.

El president

Moltes gràcies. Per repreguntar, té la paraula el diputat senyor Sala.

El Sr. Sala i Griso

Per tant, estan vostès disposats a fer el que conjuntament hem fet o vam fer en el Govern de l'Estat, de crear un registre públic d'aquestes enquestes, no un coneixement parcial d'aquestes, sinó un registre públic, que l'opinió pública pugui conèixer i saber quines enquestes encarrega i fa el Govern de la Generalitat, i crear també un mecanisme que no sigui un mecanisme complex d'accés a aquestes, que permeti que les diferents forces polítiques, per exemple, a aquelles que puguin tenir interès per a la seva activitat, puguin accedir-hi i puguin consultar-les i puguin, per tant, utilitzar-les amb igualtat de condicions del que pot fer el Govern de la Generalitat.

Perquè vostès en aquest tema, en principi, gasten bastant. No hem tingut oportunitat de fer estudis exhaustius, perquè, encara que vostè diu el contrari, com que tota aquesta informació la faciliten, en tot cas, si la faciliten, d'una manera tan dispersa i tan poc organitzada, és impossible consolidar-la. Però només d'una de les empreses que vostès utilitzen per fer aquest tipus d'estudis, i que ells en presentar-se a altres concursos presenten els estudis que fan per a la Generalitat, en els quals figuren molt sovint estudis d'imatge, estudis d'opinió pública, per tant enquestes polítiques, l'any 93, una sola de les empreses va facturar a la Generalitat 41 milions de pessetes; l'any 94, 34; l'any 95, 65 milions de pessetes. Són bastants enquestes i prou informacions. Si només és una empresa podem imaginar el que vostès gasten en aquests temes.

Per tant, si vostès estan d'acord amb aquesta proposta, suposo que també estaran d'acord, i nosaltres presentarem una proposició de llei en aquest Parlament, que permeti el coneixement d'aquestes enquestes, de les que es fan i la manera d'accedir-hi, aquest Parlament pugui acordar-ho conjuntament amb el Govern, es pugui crear un registre, es pugui crear un mecanisme que faciliti l'accés als ciutadans de Catalunya a aquestes enquestes que el Govern de la Generalitat elabora per al servei suposem que de tothom.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per a una nova intervenció, té la paraula el conseller senyor Trias.

El conseller de la Presidència

Sí. Em sembla que és obvi que els estudis o les enquestes que fa l'Administració pública estan absolutament

a l'abast del Parlament de Catalunya. Per tant, això jo crec que és una obvietat tan absoluta que seria absolutament ridícul, fins i tot no acabo d'entendre per què s'han de fer tants registres i tantes coses perquè és absolutament així i és obligatori posar-ho a disposició dels parlamentaris.

El que sí que és evident és que es realitzen moltes enquestes i molts estudis, i escolti, jo li podria anomenar-ne moltes i jo, com vostè sap, que he sigut conseller de Sanitat molts anys, a mi em deixa una mica perplex que això es plantegi com si fos tan secret, perquè la majoria, per exemple, de les que s'han fet, quan jo he estat en el Departament de Sanitat, és públic i notori i a més les autoritza la direcció..., vaja, al Servei Català de la Salut, a la seva direcció, hi ha gent que és absolutament coneguda, doncs, l'enquesta de satisfacció dels usuaris dels equips d'atenció primària, el Pla de salut de Catalunya, la visió dels professionals de salut, l'enquesta de valoració de pacients, etcètera. Podríem tenir un reguitzell molt gran d'enquestes i estudis que es fan i que es fan, diu vostè, d'una manera –m'ha semblat– estranya. Diu: «Són polítics», i jo dic: «No, no, són estudis i coses que es necessiten fer per donar una bona atenció i una bona assistència als ciutadans de Catalunya.»

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes relatives a l'empresa Aigües Ter - Llobregat (tram. 310-00230/05 i 310-00231/05)

La pregunta número 15 ha sigut retirada. La pregunta número 14 també ha sigut retirada.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la no-admissió de la petició d'alta de la *web* oficial del programa *Sense títol 2* de TV3 al servidor d'informació d'Internet promogut per la Generalitat

L'última pregunta de la sessió d'aquesta tarda és la número 16: pregunta sobre la no-admissió de la petició d'alta de la *web* oficial del programa *Sense títol 2* de TV3 al servidor d'informació d'Internet promogut per la Generalitat, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per formular la pregunta, el diputat senyor Portabella. Repeteixo: és l'última pregunta de la sessió d'avui.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Exactament vostè ha llegit la formulació amb la qual està formada aquesta pregunta, i per tant, no la repetiré. Nosaltres el que volem saber és per què un programa de TV3 intenta entrar dintre la *web* oficial de TV3 i dintre d'un buscador que es diu Cinet, que està fomentat i creat per la Fundació Catalana per a la Recerca, ho envia en català i no és admès.

El president

Moltes gràcies. Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, senyor Xavier Trias.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, ho ignoro. N'ignoro els motius, entre altres coses perquè des del 26 de juny el servidor d'Internet anomenat Olé va ser rescatat pel seu autor i, per tant, no depèn en absolut de cap institució d'aquest Govern, i per tant, escolti'm, el motiu pel qual ho va fer, no el sé. El que sí que sé és que, aquest aspecte negatiu, em sembla que l'ha solucionat; però, si vostè em diu que per què en aquell moment no ho va admetre, no ho sé i no ho entenc. I estic absolutament en desacord que no l'admetés, eh?, però no ho sé.

El president

Senyor Portabella, per repreguntar, té la paraula.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president, i gràcies també per la resposta, perquè, és clar, de fet no deixa de ser sorprenent que un programa de TV3 que, de fet, s'obliga que entri a Cinet, com tots els programes de TV3, i crear d'aquesta manera TV3 *on-line*, doncs, rebi un fax bilingüe anglès - castellà. I en aquest fax bilingüe anglès - castellà diu: «Apreciados amigos, lamentamos comunicarles que no podemos incluir sus páginas en el servidor de información Olé si ésta no tiene una versión en español. Si decidieran añadir la versión en español, comuniquennoslo y estaremos encantados de incluirlos en Olé. Los datos de la solicitud a la que se refiere este correo son...», i llavors marca el programa, i després la part d'anglès és tota la part tècnica del fax, que, lògicament, no cal que llegeixi ni el *from*, ni el *subject*, ni el *date*.

Això ha passat en diverses ocasions, senyor conseller, i aquest és un fet que han de mirar de solucionar amb una urgència terrible, perquè, clar, vostès en realitat el que estan és fomentant l'ús del castellà com a primera llengua, perquè o és en castellà o no es pot acceptar. Després pot estar en català, però el que condiciona que sigui acceptat o no és que estigui introduït en castellà. Això també ha passat amb ràdios i ha passat amb altres entitats que han volgut entrar a Olé.

Per tant, nosaltres el que demanem des d'aquí és que esmenin aquesta situació que s'ha produït en reiterades ocasions; que es fomenti el català com a primera llengua i que no es fomenti tampoc el bilingüisme anglès - castellà a casa nostra, que prou feina tenim per defensar la nostra llengua.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a una nova intervenció, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

És que vostè insisteix com si aquesta fos una entitat proveïdora dependent de la Generalitat, i no és cert. És

a dir, d'aquest servidor d'Internet que es va posar el nom d'Olé, precisament nosaltres ens en vam separar; va absolutament pel seu compte, i nosaltres no hi estem d'acord que no accepti les coses en català, i em sembla que a més ha canviat la seva actitud. Però vostè responsabilitza l'Administració, quan l'Administració, amb aquest servidor, no hi té res a veure. No tan sols no hi té res a veure, sinó que nosaltres hem fet un servidor nou, que es diu Festa, per separar-nos d'aquest programa Olé, que a més ja li vaig contestar, em sembla, al seu Grup aquí que a mi em semblava un nom inadequat i que no ens semblava lògic tenir aquest servidor a nivell públic.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller de la Presidència.

Acabat el capítol de preguntes al Consell Executiu, iniciem el darrer capítol de la sessió d'avui amb el capítol de mocions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, de 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya

El novè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Decret 394/1996, del 12 de desembre, pel qual s'estableix el règim de contraprestacions dels usuaris en la prestació de serveis socials i s'aproven els preus públics per a determinats serveis socials prestats per la Generalitat de Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Lora, per un temps màxim de deu minuts.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. La Moció que presentem des del Grup d'Iniciativa - Els Verds és continuació del debat que vam tenir a l'anterior Ple amb les interpellacions i mocions presentades entorn del Decret que fixa preu a determinats serveis socials, concretat en les contraprestacions a usuaris i familiars. És en funció també d'un acord que vam prendre a l'anterior Ple que cal situar aquesta Moció i les nostres propostes; vam decidir, a l'anterior Ple, estudiar i, si s'escau, revisar amb la participació de tots els grups parlamentaris el finançament del sistema català de serveis socials.

Des del Grup d'Iniciativa - Els Verds, pensem que cal que el Govern aturi l'aplicació del Decret 394, que derogui aquest Decret i esperi les conclusions del debat sobre finançament dels serveis socials que vam acordar realitzar en l'anterior Ple, perquè el nucli d'aquesta normativa és el finançament i el model de xarxa públi-

ca, perquè les dues variables estan lligades, i és un decret que ha creat polèmica i nerviosisme a molts sectors de ciutadans.

I és normal, perquè es defineix amb claredat, amb aquesta normativa, una tendència que és el pas a un model assistencial d'unificacions. Allò important no són els barems, les quanties d'aportació –xifres que ha donat avui el senyor conseller, però no ha completat la informació: no és tan sols l'usuari, sinó que l'article 8 del Decret preveu tot un seguit de mesures coercitives per obligar al pagament del servei ja sigui el beneficiari final o els seus familiars més propers, ascendents, descendents, cònjuge o germans–, sinó també el tancament..., això significa, aquest Decret també, el tancament d'un model que hauria d'anar cap a la universalització i el reconeixement col·lectiu de drets a serveis socials.

És cert que aquest sistema no és nou. El cobrament de taxes es venia produint. Continuem afirmant que és responsabilitzar usuaris i familiars d'un dèficit de xarxa pública de finançament i d'inversió. Les xifres són clares: a mesura que augmenten els ingressos per taxes, vostès retallen transferències del Departament de Benestar Social a l'ICASS. És a dir, fins i tot acceptant el seu model –que no ho farem–, les xifres demostren que les taxes no són garantia d'extensió de la xarxa pública, d'universalització dels serveis socials, ben al contrari.

L'ICASS es fomeix, bàsicament, de tres fons de finançament inicial: les transferències de la Generalitat provinents de la Seguretat Social, les transferències de la Generalitat pels serveis traspassats i propis, i les aportacions dels usuaris. De l'any 92 al 95, les transferències de la Generalitat a l'ICASS van baixar un 16%, les transferències de l'Estat van augmentar un 40% i les taxes van passar de prop de 2.000 milions a 5.000 milions, un augment de més del cent per cent. La tendència és que, mentre s'augmenten taxes, vostès baixen pressupost de la Generalitat, i per tant, això, en principi, no significa extensió de la xarxa pública, perquè aquesta tan sols pot augmentar cobertures si és a través del finançament pressupostari i, sigui com sigui, això sempre és qüestió de voluntat política.

Per tant, demanem la derogació del Decret 394/96, per tres motius concrets. Primer, perquè la seva aplicació és responsabilitzar usuaris i familiars via pagament de taxes i la implantació del model d'unificacions i de xecs. Això, aquesta mesura com a font de finançament trenca un model; no anem cap el model de sanitat o ensenyament, sistemes de caràcter universal, sinó a la institucionalització de l'assistencialisme. Aquesta mesura no repercuteix en el desplegament de la xarxa pública en les prioritats ni en la inversió.

Segon, perquè s'imposa una tendència que defineix diferents vies de redistribució de la riquesa. Els ciutadans paguen els seus impostos a l'Estat, i és aquí on s'ha de donar la màxima que vostès, el Grup de Convergència i Unió, preconitzen: el que qui més té, que més pagui; és a través dels impostos a l'Estat. En canvi, a Madrid fan una altra política fiscal; aquí diuen defensar l'estat del benestar, i a Madrid defensen polítiques fiscals contràries. Amb el seu recolzament s'han

modificat els trams d'imposició sobre la renda, s'han beneficiat les rendes més altes i s'ha suprimit la cotització a Hisenda per la transmissió patrimonial de successions en empreses familiars. Per tant, mentre els hereus d'un titular d'una empresa familiar no hauran de pagar impost per transmissions, els hereus d'un treballador que només deixi com a patrimoni la seva «vivenda» es poden trobar amb l'aplicació d'aquesta normativa que la Generalitat es quedi la totalitat o part de l'herència en concepte de pagament de les taxes o preus fixats per l'atenció social.

I la tercera raó és que tenim un acord que ara entre tots hem de gestionar per estudiar i, si ens cal, revisar el sistema de finançament. Aquest és el segon punt de la proposta que tenim a la nostra Moció. Aquest Ple hauria de prendre mesures concretes per garantir els instruments necessaris per fer aquest debat. Penso que això és el raonable, i, en tot cas, si el Grup de la majoria vota favorablement aquest segon punt..., sigui al Ple, o sigui buscant mesures com la transmissió d'aquest acord a la Comissió de Política Social. En tot cas, des del nostre punt de vista, aquest Decret consolida un sistema, per nosaltres, insolidari, perquè no universalitza, sinó, ben al contrari, va cap a l'assistencialisme, i hauríem d'esperar el debat i l'acord d'aquest Parlament.

Per tant, des del Grup d'Iniciativa - Els Verds preguem el vot favorable a aquesta Moció, i pensem en la necessitat de la derogació del Decret 394/96.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. A aquesta Moció, no s'hi han presentat esmenes. Per tant, poden intervenir els grups per fixar llur posició. En primer lloc, té la paraula el senyor Xavier Bosch, pel Grup Mixt.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president, des de l'escó mateix, per dir que portem almenys tres plens d'aquesta cambra parlant del Decret 394/96, que estableix –i en resumeixo el títol– els preus dels serveis socials. En el Ple anterior, i després d'una llarga discussió reglamentària i de procediment, va resultar aprovada per la unanimitat de la cambra una breu resolució que manifestava la voluntat d'estudiar el finançament del sistema català dels serveis socials. La Resolució diu..., deia, o diu dues altres coses també importants: una, que, si s'escau, es revisarà aquest finançament, i dues, que es farà amb la participació de tots els grups parlamentaris.

Avui el Grup d'Iniciativa - Els Verds ens demana que ratifiquem, en certa mesura, aquell acord i que reclamem la posada en funcionament dels mecanismes que executin aquella Resolució. De fet, han passat quinze dies des de la seva aprovació, i no s'ha fet encara res. Hi ha hagut prou temps com per presentar les propostes necessàries que donin forma a aquell acord.

Avui mateix, el diputat senyor Hinojosa i el conseller honorable senyor Comas s'han esforçat per demostrar les bones qualitats i la justesa d'aquest Decret. Llàstima que només han tingut dos minuts i mig cadascun. Ja

que han fet l'esforç d'explicar-ho en dos minuts i mig, per què no cerquem el sistema que els doni tot el temps necessari?

Davant d'aquesta mancança, és lògic que avui se'ns demani que ratifiquem la Resolució de l'altre dia. No saltres hi donarem suport avui, tal com en l'anterior Ple vam donar suport a la Resolució aprovada unànimement. Però aprofitem l'ocasió per reclamar que ens posem tots plegats a treballar per fer-la efectiva, i per això només calen, entenem, unes signatures que obrin un procés i permetin l'aplicació de l'acord.

El Grup d'Iniciativa - Els Verds també ens proposa que votem per la derogació del Decret 394/96 mentre el Parlament no arribi a conclusions. Més que una derogació, entenem que això seria una mesura cautelar positiva que el que faria és donar pressa als treballs parlamentaris que ens hem compromès tots plegats a fer. En conseqüència, aquest apartat també tindrà el vot favorable dels diputats del Partit per la Independència, adscrits al Grup Mixt.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula, per fixar la seva posició, el diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. El passat mes de març, que coincidia pràcticament amb l'anterior Ple ordinari de la cambra, on es discutia també la mateixa qüestió arran d'una moció del Grup Socialista, va entrar en vigor el Decret que fixa els preus dels serveis socials —centres per a disminuïts i gent gran, atenció domiciliària, habitatges tutelats, atenció precoç—, que estableix que, en endavant, el seu cost haurà de ser suportat, en primer lloc, pel beneficiari i, si aquest no el cobreix, pels seus fills. Només si aquests no disposen de recursos suficients, la Generalitat en pagarà la diferència.

Aquest Decret s'inscriu en la progressiva consolidació d'un model dels serveis socials públics absolutament subsidiari, perquè recolza en les aportacions que fan els usuaris o les seves famílies. Constitueix un atac frontal a les poques estructures de l'estat del benestar que resten depenent. Com avançava un mitjà escrit recentment, tots els experts consultats han expressat reserves sobre aquesta mesura. Temen, ens temem també nosaltres, que els recursos addicionals que s'obtenen no es destinen a ampliar la xarxa de serveis socials, sinó al sosteniment dels que ja hi ha. Hi ha qui pronostica que l'aplicació d'aquest Decret crearà un conflicte enorme, i és que l'evolució que estan prenent les actuacions socials del Govern de la Generalitat, com s'ha vist a través d'aquest Decret i d'un altre instrument com el PAS, d'entrada, hem de dir que són socialment regressives i injustes, perquè de fet incorporen —i de manera prioritària— l'exigència que paguin l'accés als serveis socials els usuaris i els seus familiars, i fins i tot, de disposar d'assegurances d'assistència per a persones grans.

Ja el Decret 284/96, de regulació del sistema de serveis socials, transformava el deure que tenen tots els poders públics de garantir el dret al benestar de les persones a través d'un sistema públic de serveis socials en una prestació condicionada a una decisió administrativa i a l'existència de partida pressupostària adient. Tanmateix, els serveis socials són especialment un dret dels ciutadans. L'article 1 del Decret-Llei 17/1994 estableix que l'objectiu del sistema de serveis socials és la garantia del dret a un sistema de serveis socials de responsabilitat pública. I això, dit així, no és perquè vulguem que faci bonic; creiem que cal que no existeixi discrecionalitat de l'Administració perquè no es pugui deixar indefens un ciutadà, que no es pugui denegar un ajut per manca de recursos, com es fa ara. Es trenca la lògica de la universalització d'aquests serveis, la universalització que està implícita en la naturalesa d'aquests serveis, com ho és en el cas de l'ensenyament, una tendència que encara no s'havia assolit i que avui es posa en perill. I que consti que no estem posant en qüestió la dualització de la xarxa de serveis socials públics i privats més pròpia d'un model assistencialista decisionàtic.

(El president reprèn la direcció del debat.)

La segona característica de l'evolució dels nostres serveis socials és que no estan dotats financerament de manera adequada. La realitat dels últims temps és que la inversió pressupostària ha estat inexistente i s'han anat mantenint les partides destinades al sosteniment de l'actual xarxa de serveis socials. Aquest estrangulament financer posa en qüestió la viabilitat del sistema públic de serveis socials i no afavoreix la descentralització, perquè els ens locals veuen agreujar-se el seu endeutament, i en el capítol d'ens locals, això ho pateixen d'una manera especial els consells comarcals, que pràcticament no tenen cap mena d'autonomia financera. Tanmateix, és cert que les insuficiències del model global de finançament de Catalunya incideixen directísimament en tot això. El nou pacte de finançament només significa una mitjana de 40.000 milions l'any més per a Catalunya, que significa, exactament, un 3,3% de l'espoli de recursos anual, calculat per economistes solvents en més d'un bilió de pessetes. Cada família catalana de quatre membres aporta cada any 800.000 pessetes a Madrid, que no tornen, i això, en una situació en què Catalunya aporta el 21% dels impostos, el 10% de solidaritat, i només rep l'11% de la inversió pública.

Nosaltres, doncs, estem d'acord a plantejar la derogació del Decret 384/96, i el més lògic seria la seva inclusió en el Projecte de Llei reguladora de les taxes i els preus públics que corresponen a la xarxa de serveis socials, sobre la base no només de la doctrina del Tribunal Constitucional, que estableix la reserva de llei a aquelles prestacions de caràcter públic que tenen a veure amb la qualitat de vida dels serveis públics, sinó també a les garanties que la seva tramitació parlamentària pugui oferir, sobre la base de la discussió i el possible consens en una matèria tan sensible. Aquesta Moció, evidentment, també, el que pretén és donar continuïtat a un acord assolit per unanimitat en el darrer Ple, no exempt de polèmica —tot cal dir-ho—, i que és procedir

2862

a la revisió global del sistema de finançament amb la participació de tots els grups parlamentaris, i no cal dir que, amb aquest apartat, evidentment, hi estem d'acord.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, ens trobem en aquest Ple, senyor Lora, una mica com a l'anunci de la televisió, allò de les «natillas Danone» i el «repetimos», no? Jo penso que, en el darrer Ple, el Parlament i tots els grups parlamentaris vam fer un esforç molt important per arribar a una proposta de resolució en la qual vam dir que acordàvem estudiar i, si s'escau, revisar, amb la participació de tots els grups parlamentaris, el finançament del sistema català de serveis socials. Penso que això es va votar, repeteixo que penso que va ser un esforç per part de tots els grups de la cambra, i el que el nostre Grup pensa i entén és que hem de deixar que el temps passi, es faci l'estudi i tot vagi seguint el seu ordre.

Tomem una altra vegada de parlar de la derogació del Decret; nosaltres ja vam dir, en el darrer Ple també, que no hi estàvem d'acord, i estàvem bastant en la línia, una mica, del que deia la diputada senyora Geli, la qual no demanava gratuïtat, sinó que demanava equitat. És per tot això que, de la mateixa forma com nosaltres en el darrer Ple hi vam votar en contra, aquesta vegada no li podem donar el suport. Pensem que derogar el Decret no és el més adequat; pensem que, el que s'ha de fer és, com va fer la proposta d'aquest Parlament, acordar estudiar-ho amb la participació de tots els grups i, un cop s'hagi arribat a l'acord final, aleshores cada grup prendrà la posició que sigui pertinent. Per tot això, anunciem el nostre vot negatiu a aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, la diputada senyora Marina Geli.

La Sra. Geli i Fàbrega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anunciar d'antuvi, evidentment, el vot favorable del Grup Parlamentari Socialista a la Moció que avui ens proposa Iniciativa per Catalunya - Els Verds. De fet, per a nosaltres no és redundant, sinó que se'ns demana agilitar aquest mecanisme que aquesta cambra ha de tirar endavant per poder donar sortida a la Moció que el dia 20 de març, per unanimitat, es va aprovar en aquesta cambra.

Però permetin-me que faci unes reflexions al voltant de la proposta del senyor Fidel Lora, d'Iniciativa per Ca-

talunya, respecte a la necessitat de derogació del Decret. Des del dia 20 de març d'enguany, ha passat un cert temps, i s'ha permès escoltar, i fins i tot avui mateix, el senyor conseller explicant-nos l'aplicació d'aquest Decret i el mateix director general de l'ICASS, en un mitjà de comunicació, explicant com s'aplicaria aquest Decret i també, en tot cas, és el que deia la premsa en titulars: «S'aplicarà el Decret, però amb reserves.» Nosaltres, sincerament, avui més que mai pensem que aquest Decret s'ha de derogar, per raons que no ho entenem. No entenem com avui el senyor conseller ens diu: «Escolti, només les rendes altes pagaran», en contesta a una pregunta formulada pel senyor Hinojosa. I els germans? Contribuiran? En el Decret ho diu; en tot cas, hauran de modificar el Decret. El senyor conseller ens diu: «És que fins ara, en l'acolliment residencial és el mateix, des de fa quatre anys.» No, senyor, no és el mateix. Vostè sap, senyor conseller, i aquesta cambra sap que, en les xarxes residencials de responsabilitat pública, per a la vellesa només s'aporta el 80%, després d'una ordre que la Conselleria va fer. Vostès volien quedar-se el 100%, i recordin que van haver de canviar l'ordre a petició, entre altres, del mateix Síndic de Greuges, perquè considerava que hi ha d'haver un romanent en metàl·lic per als mateixos usuaris dels centres residencials.

Per tant, no és el mateix: les famílies, fins ara, a les places públiques residencials no aportaven diners; per tant, cada vegada tenim més dubtes. El senyor Hinojosa deia: «Algú fa partidisme de la lectura d'aquest Decret.» Podem ser ignorants, eh? En tot cas, per això demanem sincerament que es tramiti via llei, perquè amb deteniment hem d'escoltar, però vostès també han d'escoltar la pluralitat d'aquesta cambra, i han d'escoltar aquells grups que diuen coses, aquells grups de disminuïts que tenen manca d'informació, aquells grups d'usuaris de residències que demanen una xarxa pública de qualitat. Han d'escoltar, perquè la Moció –i per a nosaltres és molt important– que va aprovar el Parlament el dia 20 de març diu això, precisament: recull una voluntat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya per estudiar el finançament dels serveis socials. Això, aquesta cambra no ho hauria aprovat si el consens d'aquesta cambra no pensés que s'havia de fer. Per què si no, senyor conseller, per què si no, senyores i senyors diputats, cada any aprovem en aquesta cambra uns pressupostos de cada conselleria? En cap moment havíem aconseguit introduir esmenes ni a l'estat de despeses ni a l'articulat que s'aproveessin per aquesta cambra, i en canvi, el dia 20 de març es va aprovar en aquesta cambra una moció que diu que hem de revisar –nosaltres entenem revisar, si bé diu inicialment «estudiar»– el finançament dels serveis socials.

Per tant, hi insistim: no es pot tergiversar la voluntat d'una cambra, una cambra que no ho va fer en els pressupostos, un pressupost que algú em deia: «Però si estem parlant de la xocolata del lloro», estem parlant de menys del 3% dels pressupostos de la Generalitat, i estem parlant, per a nosaltres, d'una conselleria que, permetin-me, per a nosaltres és la conselleria de l'ètica per la igualtat, és aquella conselleria que ha de tenir un pes polític molt superior al que té. Nosaltres vam

estar d'acord a segregar les polítiques d'infància de la Conselleria de Benestar Social; constantment hem denunciat el poc pes polític que té una conselleria de Benestar Social en les polítiques d'igualtat, a les polítiques d'igualtat del gènere, a les polítiques d'igualtat per a l'accessibilitat al món del treball, a les polítiques dels serveis penitenciaris, etcètera. Per tant, no menystinguem una moció que vam aprovar i, per tant, aprovem en conseqüència una nova proposta.

Aquest Decret, més que mai, s'ha de derogar, perquè ha generat por, por, diuen, per ignorància, fins i tot, als mateixos parlamentaris. Pot ser? Per això demanem que se'ns expliqui, i nosaltres, quan vostès cursin una llei per parlar del finançament, quan aquesta cambra instrumenti la Comissió, el nucli de parlamentaris representatiu dels ciutadans i les ciutadanes, estarem allà, ens hi trobaran sempre, perquè és una conselleria, els serveis socials, que nosaltres no hi podem renunciar, i no hi podem renunciar per ideari polític, i és així i, per tant, em sembla que avui hem de tornar a aprovar, i el nostre Grup parlamentari, en conseqüència, agraeix la insistència d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, d'haver presentat aquesta Moció, perquè no és redundant, sinó que demana agilitació i concreció en el finançament dels serveis socials.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Hinojosa.

El Sr. Hinojosa i Lucena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una breu intervenció, perquè jo pensava que aquesta Moció, avui, no la veuríem. Pensava que el Grup d'Iniciativa la retiraria, donat que és el tercer debat que fem sobre aquest tema i donada la resultant del darrer debat, amb l'aprovació del que avui és la primera línia de la Moció que ens ha presentat el senyor Lora. És evident, doncs, que el primer punt o el primer paràgraf de la seva Moció no el podem votar, senzillament, perquè ja està votat, és redundant i ens sembla que no tindria sentit tornar a repetir una votació.

El paràgraf segon, que és el que avui es torna a repetir i que recullen els altres grups parlamentaris, donant suport a la retirada del Decret 394 del 96, és que no és possible, és que nosaltres ja vam fonamentar la raó que hi havia per tenir aquest Decret en vigor, ja vam dir en quina legislació es fonamentava. Aquí, avui s'han fet discursos..., hi ha un diputat que, cada vegada que ha pujat a la tribuna, ha dit una cosa que és absolutament demostrativa que no ha llegit el Decret; hi ha un diputat que les tres vegades ha dit: «Aquest Decret provoca que, aquells que no tenen cap recurs, no tinguin servei.» Si no és veritat! Si el Decret, el que diu és –contràriament a això–, el que diu és: «Cap ciutadà, per manca de recursos, quedarà privat dels serveis i, a més, no podran ser serveis de menor qualitat ni amb esperes superiors a les habituals de qualsevol altra persona.» No és així; el Decret afavoreix, precisament, la universalitat per baix, la universalitat per a aquells que no te-

nen. (*Remor de veus.*) Ara jo els podria posar exemples, però no cal allargar aquest debat, perquè l'allargaria, exemples de com no seria just que una persona que té un patrimoni, que està en una residència pública rebent uns serveis gratuïts, que desgraciadament arriba la seva mort, i els hereus s'emporten el seu patrimoni...

El president

Guardin silenci, si us plau!

El Sr. Hinojosa i Lucena

I l'erari públic i els contribuents han estat sufragant la despesa d'aquella persona. És que l'erari públic, és que tots els contribuents no tenen dret a rescabalar-se d'una part d'aquesta despesa? És que és correcte...? De fet, vostès no ho han discutit. Després de tot, cap de vostès ni avui ni els altres dies no ens han discutit que hi han serveis que han de ser, en part o en la seva totalitat, finançats per l'usuari. Vostès només discuteixen un tema –que jo ho comprenc, i ho comprenc des de l'oposició–, vostès diuen: «No, no, escolti'm, el Decret no ens dona garantia jurídica suficient.» Bé, no els la deu donar a vostès; al ciutadà sí, que li dona garantia jurídica suficient. I hem explicat en què fonamentem el Decret.

Molt bé. Malgrat tot el debat anterior, aquí es va aprovar una moció –presentada d'una manera polèmica, però es va aprovar–; per tant, se li ha de donar compliment. I el tercer punt o el tercer paràgraf de la seva Moció d'avui, senyor Lora, diu això, diu que el Parlament posi en funcionament els mecanismes reglamentaris perquè es compleixi l'acord. Home, quasi és ofensiu! El Reglament, el Parlament, si pren un acord, escolti'm, l'ha de fer, l'ha de complir, en la mesura –en la mesura– que els portaveus que representen tots els grups es posin d'acord en la mecànica i en com ha de funcionar aquest tema perquè s'arribi a donar compliment a l'acord del Parlament. Per tant, què fem avui aquí? Estem repetint el debat. Diu la senyora Geli amb rotunditat: «Nosaltres volem que es derogui.» Miri, és que no pot ser, nosaltres no volem derogar-lo, no podem. Per tant, estem a l'espera que es compleixi allò que vam aprovar en el debat anterior i avui, desgraciadament, senyor Lora, li votarem en contra tota la Moció.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Fixada la posició dels grups, i no havent sigut presentades esmenes, procedirem a la votació d'aquesta Moció.

Demano a les senyores diputades i els senyors diputats que preparin la votació, que és la primera que fem en la sessió d'avui, posant les seves targes en el lloc corresponent, davant de cada escó. (*Pausa.*)

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 44 vots a favor, 59 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya

Passem al desè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya, presentada pel Grup Socialista. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Ganyet. (*Remor de veus.*)

El Sr. Ganyet i Solé

Molt honorable senyor president, senyories, deia un pensador nòrdic de nom de difícil pronunciació...

El president

Demano a les senyores diputades i senyors diputats que guardin silenci. per respecte a l'orador.

El Sr. Ganyet i Solé

Moltes gràcies, senyor president.

...que el progrés històric és realment lent: a vegades cal un segle per retrocedir cinquanta anys. Potser ens pot ajudar a reflexionar sobre el fons de la Moció que estem substanciant: la posició relativa de la muntanya de Catalunya respecte a la resta del país, la seva evolució present i futura.

Cap on va el Pirineu? Ha guanyat pes específic, en els darrers cent anys? N'ha perdut? I en els disset anys d'autogovern català, amb responsabilitats que no poden imputar-se només a fora —a Madrid, a Brusselles—, amb parlament i govern propis, el Pirineu ha avançat o ha retrocedit? Les formacions conservadores que han governat Catalunya de manera ininterrompuda des de l'any 80 han dedicat l'atenció que requeria al 46% del territori del Principat —la suma de les comarques més les zones definides com a objecte d'acció política i econòmica per la Llei d'alta muntanya—? Cal redreçar l'acció governamental? Cal impulsar-la?

Els convido, senyores i senyors diputats, a observar amb atenció les dades objectives que ens ofereix, amb la solvència que el caracteritza, l'anuari comarcal de la Caixa de Catalunya referides a l'evolució del producte interior brut en el període 94-95. De les deu comarques considerades de muntanya en la legislació vigent, tan sols el PIB de la Vall d'Aran i del Ripollès creix per damunt la mitjana de Catalunya; per sota de la mitjana queden l'Alt Urgell, la Garrotxa, els dos Pallars, el Solsonès, la Cerdanya i el Berguedà, mentre que l'Alta Ribagorça ha tingut un creixement negatiu.

Per copsar-ne les tendències, sempre és bo estudiar un període més llarg. Per exemple, l'evolució del PIB de l'any 90 a l'any 95: la mitjana de Catalunya va ser d'1,62%; doncs bé, totes les comarques de l'Alt Pirineu creixen per sota la mitjana de Catalunya, i n'hi ha tres —l'Alta Ribagorça, el Pallars Sobirà i el Pallars Jussà— que decreixen. Aquesta és la realitat: decreixen exactament un 0,19, un 0,06 i un 0,52%. És la realitat. Les dades posen clarament de manifest que l'activitat turística i els serveis no han pogut compensar el retrocés dels sectors agropecuari i industrial, malgrat els miratges de prosperitat generalitzada que, ja sigui per bona

voluntat i manca d'informació, o per pur interès polític conjuntural, la propaganda oficial s'entesta a promoure. Recordin allò que el progrés històric és realment lent: a vegades cal un segle per retrocedir cinquanta anys.

Si les coses són així, i si els plans comarcals de muntanya són les eines bàsiques d'intervenció de l'Administració catalana al Pirineu, per què a partir de l'any 94, i en successius pressupostos de la Generalitat, s'ha produït una espectacular caiguda de les inversions públiques, que assoleix un menys 85% en una comarca que retrocedeix en el PIB com l'Alta Ribagorça, o una caiguda del 70%, o del 83%, al Pallars Jussà i al Pallars Sobirà, respectivament? Tothom sap que l'eficàcia no es dona sense que la intervenció pública en àrees i comunitats humanes vulnerables sigui sostinguda en el temps.

Com que les lleis de l'estàtica i les tradicions constructives aconsellen que els edificis siguin sostinguts al més harmònicament possible, hem construït una Moció de quatre punts que posen èmfasi en quatre cares complementàries del prisma de la política de muntanya que necessita el nostre país.

Si és veritat, com explicava Norman Cousins, que el progrés comença en la creença que el necessari és possible, i si al Pirineu li corresponen dues funcions bàsiques, la de gran pulmó verd del nostre país i la de frontissa amb el migdia d'Europa, cal preparar el futur, cal mirar més enllà, superant la mera conjuntura, superant el dia a dia, cal un exercici d'anàlisi estratègica en benefici dels muntanyencs, però també en benefici del conjunt dels catalans, i també dels nostres veïns del nord i de l'oest. El Parlament aprovà el maig del 94, a proposta del Grup Socialista, la redacció d'un pla estratègic del Pirineu; doncs bé, ja fa tres anys. Sé que s'hi està treballant, però amb caràcter tan discret, tan reservat, que gairebé sembla que és secret. Espero que no hi tingui incidència la Llei de secrets oficials que es discuteix aquests dies en el nostre país. Vostès saben que una reflexió de caràcter estratègic assoleix el seu veritable sentit si és participativa, si es reserva el rol que li pertoca al teixit associatiu, social i econòmic de la població concernida. Cal, doncs, que dins l'any en curs, com demana el primer punt de la Moció, el Pla estratègic sigui presentat al Parlament.

La Moció —d'altra banda, sense ànim d'emocionar ningú— posa de nou a consideració dels grups de la cambra —ho hem fet reiteradament— allò tan elemental de la conveniència d'adequar l'òrgan a la funció. La Llei d'alta muntanya encomana l'execució de la política específica de muntanya a un òrgan *ad hoc*. Demanem, suggerim, que sigui una direcció general. Si ens referim als 297 municipis —el 30% dels catalans—, a 14.700 quilòmetres quadrats —el 46% del territori de Catalunya, gairebé la meitat—, qui pot negar pes suficient a una direcció general que s'ocupi de promoure i coordinar l'acció governamental adreçada a la meitat del país? Quantes n'hi ha, senyores i senyors diputats, de direccions generals, en els vitricolls administratius de la Generalitat, sense una tan expressa justificació? Tots recordem —jo més que ningú— amb autèntica simpatia l'acudit tan celebrat fa uns anys del president Pujol,

quan va crear la Direcció General de «Desburocratització».

La Moció que estem substanciant, a més a més, insisteix en una qüestió clau. Complementa una moció presentada fa uns mesos pel Grup Popular, que fou aprovada pel Parlament, amb relació a la necessitat de compliment dels plans comarcals de muntanya, especialment en el que es refereix al seu caràcter plurianual. Si els plans comarcals són instruments essencials per al desenvolupament econòmic i social dels habitants d'una part tan substancial del territori de Catalunya i si gaudeixen de l'alt rang que els aporta que siguin aprovats oficialment i solemnement pel Consell Executiu de la Generalitat, senzillament no es pot acceptar el seu incompliment; no poden ser variats unilateralment per interessos conjunturals, perquè aleshores la inseguretat jurídica esdevé insuportable i funestes les conseqüències.

Finalment, si volem que el Consell General de Muntanya representi veritablement els pirinencs, cal superar el cercle viciós que el tenalla. Si està format exclusivament per persones provinents dels consells comarcals –ens, per la seva forçada concepció, tan allunyats d'aquella regla d'or de la democràcia, «un home, una dona: un vot»–, cal atorgar la representació als que tenen una representativitat per elecció directa. Sens dubte la presència dels alcaldes dels municipis capital de comarca, que són ciutats estructuradores del territori i centres de serveis, i que a més a més apleguen la meitat o més dels habitants, seria un pas substancial cap a l'enriquiment del debat en el si del Consell General de Muntanya amb els delegats que provenen de l'Administració. Aquest i no altre és el sentit originari que vàrem voler conferir-li en dissenyar la Llei l'any 1983.

Senyories, estem convençuts que fem una aportació positiva en presentar la Moció, una aportació constructiva en quatre aspectes claus per lluitar contra els desequilibris interns del Pirineu, per modernitzar-lo, tot i salvant la seva peculiar idiosincràsia, per contribuir a l'impuls de la política de muntanya que l'equilibri del conjunt del país necessita. Perquè, com s'ha dit, en la natura –i el Pirineu és la natura per antonomàsia de Catalunya– no hi ha premis ni càstigs, hi ha conseqüències. Intentem que les conseqüències siguin positives.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha unes esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió: per presentar aquestes esmenes, té la paraula el diputat senyor Isidre Gavín.

El Sr. Gavín i Valls

Moltes gràcies, senyor president. No confrontaré, a un discurs que de vegades dóna la sensació de pessimista o de catastrofista, un discurs que pugui ser titllat d'excessivament optimista. No ho faré. Però, en tot cas, sí que s'ha introduït en la presentació de la proposició no de llei una certa sensació de pessimisme, i de desesperança, que en tot cas, això segur, no compartim.

Es parla de la posició relativa de les comarques de muntanya, de si milloren o no. S'ha fet una anàlisi, fins i tot, des de fa cent anys cap aquí, o des dels últims disset anys, i s'han utilitzat unes dades..., unes dades, s'ha dit, de l'any 94, o de l'any 95, de l'anuari comarcal de la Caixa de Catalunya, respecte al PIB, i de l'any 90 al 95, respecte també al creixement del PIB en comparació amb altres comarques.

Una reflexió general em fa dir que hi ha un fenomen modern, del qual jo penso que ningú en té culpa, ni cap partit ni cap institució, que és el que s'anomena el «fenomen urbà», i la despoblació dels pobles petits, en general, de la ruralia de tots els països, i també de les zones de muntanya, en tant que..., per la seva orografia, per la facilitat de comunicació, i en tot cas –insisteixo–, el fenomen urbà fa que les grans ciutats, les grans acumulacions de gent es situïn normalment en zones planes, de fàcil comunicació. D'aquest fenomen modern, conegut i molt estudiat, li asseguro, senyor Ganyet, que no solament no en té culpa Convergència i Unió, sinó tampoc el Partit Socialista, que és un fenomen que s'ha produït durant aquests últims anys i que és un fenomen que existeix i que supera absolutament l'acció dels governs.

Però, en tot cas, si avui i, si em permet vostè, no amb les dades del 94 al 95 en un cas, ni amb les del 90 al 95 en un altre..., en podem agafar d'altres, de dades. Si fos el cas que haguéssim de parlar de quina és avui la situació de les comarques de muntanya, tampoc, senyor Ganyet, coincidim en l'anàlisi que vostè ens ha fet. I no volem fer una anàlisi triomfalista, no fem una anàlisi triomfalista; però no fem la mateixa anàlisi que ens ha fet vostè mateix.

Les comarques de muntanya respecte de la inversió de la Generalitat, per exemple, entre els anys 90 i 94 –veig que en aquest cas coincideix amb un dels períodes que vostè també ha analitzat–, respecte de la inversió per habitant..., i això sap vostè i ja sabem que, evidentment, en comarques despoblades, això té un efecte, lògicament, potenciador, però, en tot cas, les sis primeres són totes elles comarques de muntanya, també ho és la novena, la desena, la catorzena i la dissetena, respecte a un rànquing de quaranta-una comarques de tot Catalunya. Bé, això és una realitat respecte de l'acció de govern, però anem a la realitat més actual: aquesta despoblació que coneixem i de la qual jo he parlat, i que és un dels fenòmens que s'arrossegueu, efectivament, de fa cent anys cap aquí, però que en paguem avui les conseqüències, doncs, miri, amb dades del padró de l'any 96 –no el 95: l'any passat, el 96–, per primera vegada des de fa molt de temps, les comarques de muntanya han augmentat de 1.435 habitants en el darrer quinquenni –dades de l'any 96. No són dades per al cofoisme, però sí que són dades per a l'esperança i són dades que sí que ens sembla que, d'una manera o d'una altra, reflecteixen l'esforç de tothom, i també del Govern de la Generalitat. Si em permet, les dades de renda dels últims anys també indiquen que la renda de les comarques de muntanya pugen molt més que la renda de les altres comarques, i –permeti'm també–, si tenim en compte les dades d'ocupació o d'atur –i aquí també s'ha de fer la «salvetat» de la despoblació, efectiva-

ment, però també com a conseqüència de la despoblació—, les dades d'atur són molt baixes, ridícules o inexistents en aquestes comarques.

Aquesta és una reflexió general des de la qual nosaltres fem l'anàlisi de la seva proposta i amb la qual intentem, conjuntament amb vostè —i hi coincidim—, fer aquest esforç d'ajudar, impulsar, continuar treballant per aquest mateix objectiu, amb aquest esperit, si em permet, no cofoista, però tampoc pesimista, tampoc desesperat, d'intentar fer una anàlisi racional i realista del que es fa i del que s'ha de continuar fent. En aquest sentit, nosaltres hem presentat un parell d'esmenes a dos dels punts de la seva Moció, al primer i al tercer. Aquestes esmenes pretenen coincidir amb vostès a aprofitar, doncs, aquesta coincidència en aquests objectius per tal de tirar endavant determinades qüestions.

El pla estratègic. Sobre el pla estratègic, nosaltres hem presentat una esmena, si em permet, doncs, breu, en la qual... Una petita matisació: nosaltres ens hem permès el luxe que una moció que va ser aprovada per unanimitat, doncs, consti com creiem que ha de constar, que és com un acord del Parlament, que jo crec que ens el fem tots, independentment que el presentés el Grup Socialista, perquè, permeti'm, va ser transaccionat pel Grup de Convergència i Unió; no ens semblava lògic que diguéssim: «presentat pel Grup Socialista, transaccionat pel Grup de Convergència i Unió i aprovat per unanimitat». En tot cas, és un acord de tot el Parlament, que ens l'hem de fer tots i que, evidentment, la iniciativa és del seu Grup, i ningú li ho pot negar, però que, en tot cas, és un acord votat per tots els grups de la cambra, en el qual diem que, aquest pla estratègic, efectivament, el Govern es podrà comprometre a presentar-lo durant aquest any 97. I s'hi podrà comprometre per aquests mateixos motius que vostè mateix ha dit: perquè s'hi està treballant. I s'hi està treballant en funció d'aquell acord, amb tot un procés que jo ara no explicaré, d'acord amb el Consell General de Muntanya i d'acord amb els acords que es van prendre en aquest Consell General. Per això en la nostra Moció afegim que aquest pla es podrà presentar un cop s'hagi discutit en el Consell General, perquè un dels acords del Consell General va ser que, aquest pla estratègic, abans de donar-lo per acabat, el Departament el presentés en aquest Consell General. I nosaltres volem que sigui així i que consti perquè, des del nostre punt de vista, els instruments per a la política de muntanya hi són, i el que hem de fer és potenciar-los. Efectivament, la Llei d'alta muntanya, i també el Consell General de Muntanya. Dit això, aquest instrument de planificació estratègica amb la qual tots els grups hi vam estar d'acord i ens hi vam afegir serà un instrument més, d'acord amb el territori, per ajudar a tirar endavant totes aquestes polítiques necessàries per a aquesta zona del nostre territori.

Parlaré de l'altra esmena; és una esmena que, efectivament, fa referència als plans comarcals de muntanya. Vostè també ha explicat que fa poc vam tenir un debat sobre aquesta qüestió, amb una moció del PP, i per això nosaltres hem volgut presentar aquesta esmena, que en realitat el que fa és reproduir l'acord que vam prendre en aquell moment; només per un motiu. Jo penso que

hi ha una coincidència en els objectius; vostè els ha explicat i estan explicats en la seva Moció, però, en tot cas, intentar que no hi hagi matisos en acords que, de fet, es portaran de diferència tres mesos, i que quedi molt clar fins allà on ens podem comprometre. Fins allà on ens podem comprometre és —i també ho clarifico, perquè ja ho vaig fer en l'altra ocasió— en el fet que, malgrat les comarques de muntanya..., i no estic d'acord en absolut amb el que s'ha dit, i jo crec que ho demostra el fet que s'inverteixi molt més per habitant que a qualsevol de les altres comarques; i això no només passa de l'any 90 al 94, que n'he donat jo les dades, sinó que segueix passant fins avui mateix, des de fa molts anys, sinó que aquesta inversió, que hi és, i que hi ha un esforç inversor molt gran, avui, en el context de retallades pressupostàries, no se'ls escapa ningú que, malgrat que el Departament està disposat a mantenir els compromisos dels continguts i els compromisos d'inversió dels plans comarcals —compromisos que, de fet, en volum d'inversió es superen amb escreix—, doncs, és molt difícil garantir, amb uns plans que han estat aprovats fa diversos anys ja, en l'actual política de restriccions pressupostàries, les anualitats exactes amb les quals està prevista cadascuna de les obres. És per això que la prudència, el realisme i la racionalitat ens fan estar d'acord que s'han de mantenir els compromisos inversors, i per això amb aquesta esmena, doncs, creiem que això queda clar i estem disposats a donar-li el nostre vot favorable, però, en tot cas, no sense donar unes promeses, unes expectatives que potser no es podrien complir.

Faig, senyor president, el posicionament de la resta de punts, i per tant, ja acabaré amb les intervencions del nostre Grup Parlamentari fent un parell de comentaris al que s'ha explicat.

La Llei d'alta muntanya parla de la possibilitat que es creï algun organisme..., diu: «Correspon al Consell Executiu...», etcètera, etcètera, diu: «amb aquesta finalitat, s'ha de crear en el si del Departament competent un organisme, que tindria les funcions següents.» No parla necessàriament de fer un organisme específic ni de quin organisme. L'organisme que hi havia fins ara, que era la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, i en aquests moments la Direcció General d'Accions Concertades Arquitectura i Habitatge, és l'organisme específic de la Conselleria per tal de tractar de totes aquestes matèries. I els llegiria els objectius d'una i de la nova direcció general, en què es demostra això.

A més a més, el mateix presentador de la Moció diu: «Quantes direccions no hi ha que de vegades, doncs, es podria qüestionar el seu objecte?» Precisament, en aquesta remodelació que s'ha aprovat i que en certa manera crec que justifica aquesta Moció, s'ha passat de set a cinc direccions, per tal de fer un esforç d'estalvi, de racionalització, de simplificació. Però, en tot cas, els equips, els objectius, les estratègies, els treballs, tots ells, íntegrament, de la Direcció General d'Acció i de Planificació Territorial, passen a aquesta Direcció General d'Accions Concertades. Per tant, les polítiques i els objectius —insisteixo—, i els equips humans fins i tot, no es veuen en absolut..., no solament no es veuen

qüestionats, sinó que, al contrari, es pretén potenciar-ne el treball.

Per últim, respecte de l'últim punt, respecte de la necessitat que potenciar que la representativitat del Consell General de Muntanya vingui condicionada per la presència dels alcaldes de capital de comarca, nosaltres això no ho compartim, ni tan sols als consells comarcals normals, si diu que hi ha d'haver l'alcalde d'una capital de comarca. Per què hi ha d'haver per força l'alcalde de la capital de comarca? Potser no pot, potser no convé, potser no interessa...

I jo, en tot cas, vull qüestionar el que s'ha dit; és a dir, «els membres del Consell General de Muntanya» —diu— «són provinents del consell comarcal, tan allunyat d'allò, un home, un vot; tan allunyat de la representació democràtica directa, de l'elecció directa.» Els membres dels consells comarcals, senyor diputat, són regidors i alcaldes escollits directament i, en tot cas, la representativitat dels consells comarcals com a administracions locals, d'elecció indirecta, igual que les diputacions..., diputacions que, per cert, mai ningú de vostès ni el seu partit n'ha qüestionat el procés d'elecció, dels membres de les diputacions, pel fet que siguin d'elecció directa, no qüestiona en absolut la seva representativitat. Encara més, diria que en un organisme que té per funcions —i en les podem mirar també a la Llei— la coordinació territorial i la coordinació amb el Govern, jo crec que té una lògica que hi sigui representants d'aquestes institucions de segon nivell que representen el territori, potser, d'una manera més important que potser no un municipi concret o un altre.

En aquest sentit, nosaltres, senyor president, hem presentat aquestes dues esmenes, que amb voluntat d'afegir-nos a aquests neguits i a aquestes preocupacions i compartir-los i avançar conjuntament, talment com es va fer aquesta famosa Moció 54/IV del Parlament de Catalunya, he defensat aquestes esmenes, i en tot cas, els altres dos punts que ja he esmentat —també pels motius que he dit—, els votarem en contra.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició dels grups que no han presentat esmenes, té en primer lloc la paraula, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vam seguir amb molta atenció el debat entre el senyor Ganyet i el conseller de Política Territorial sobre qüestions relacionades amb la política de muntanya. Aquest és un d'aquells temes en els quals es pot dir que tothom té raó o, si més no, part de raó: el senyor Ganyet té raó quan exposa la importància que per al país tenen les zones i les comarques de muntanya i les greus deficiències que encara tenen, i d'altra banda, també és cert, com deia el conseller, que els darrers anys, per l'esforç conjunt de totes les administracions, s'ha avançat significativament a millorar les condicions de vida dels ciutadans que viuen en aquestes comarques.

Si ara haguéssim de fer una nova llei de muntanya, probablement hauríem de canviar en l'exposició de motius la redacció de la Llei del 83. Val la pena recordar què deia un paràgraf d'aquella exposició de motius: «Les àrees de muntanya són àrees amb problemes específics; el despoblament, el baix nivell de renda, l'empobriment humà i cultural en són signes evidents. El procés actual de despoblació i degradació sistemàtica que sofreixen pot dur a curt termini a un estadi irreversible, més enllà del qual el redreçament seria impossible. Les àrees de muntanya es poden incloure, doncs, en una política de desenvolupament que tendeixi a igualar les condicions de vida de tots els ciutadans i a evitar la immigració.» Així es descrivia la situació de les comarques de muntanya ara fa catorze anys, i cal pensar que el legislador no va pretendre exagerar damunt del paper una situació que realment s'havia anat degradant de manera constant els darrers anys.

Avui, si hem de ser equànimes —i el mateix senyor Ganyet parlava de llums i ombres—, hem d'admetre que els paràmetres globals de les comarques de muntanya han evolucionat positivament en general, si bé també és cert que aquestes comarques necessiten una atenció específica i un esforç inversor que compensi l'oblit en el qual se'ls ha tingut durant anys. Per tant, em sembla molt bé que en continuem parlant en aquest Parlament, i em sembla globalment positiu el text de la Moció que ens posa en consideració l'illustre diputat, senyor Ganyet, amb les consideracions següents.

Els tres primers punts de la Moció no fan més que reclamar el compliment de qüestions que ja havien estat aprovades en aquest Parlament, com ara la presentació del Pla estratègic del Pirineu, aprovat en la Moció 54/IV, que de tota manera parlava d'un pla estratègic per a les deu comarques de muntanya, si bé és evident que el Pirineu mereix el seu propi pla específic —punt primer de la Moció que avui se'ns posa en consideració—, reclamar el respecte a les inversions previstes en els diferents plans comarcals —punt tercer de la Moció—, o crear una Direcció General de Muntanya com a òrgan encarregat de la formulació específica del Pirineu, d'acord amb el que preveu la Llei de muntanya —punt segon.

En aquest punt, cal precisar que la Llei, concretament en el seu article 13.2, preveu la creació d'un òrgan competent, com ja s'ha dit —no es parla, per tant, de cap direcció general—, que realitzi tot un seguit de tasques relacionades amb la política de muntanya: elaborar tècnicament els plans de muntanya, participar en la gestió dels plans de muntanya, preparar les directrius i les mesures necessàries als nivells comarcal i supracomarcal per a la coordinació de les comarques de muntanya i dels serveis de la Generalitat que actuin en el territori muntanyenc, i finalment, promoure, difondre i publicar informes, estudis i investigacions sobre qüestions relatives a les polítiques de muntanya. Òbviament, aquest òrgan, que ha de fer tasques de coordinació interdepartamental, pot ser perfectament una direcció general i, per tant, demanarem suport a aquest punt segon, així com al primer i al tercer.

Cosa diferent és el punt quart de la Moció, que reclama l'increment de la representativitat del Consell Ge-

neral de Muntanya per tal de garantir la presència dels alcaldes dels municipis cap de comarca. Actualment, segons disposa l'article 14, apartat 2, de la Llei d'alta muntanya, constitueixen el Consell General de Muntanya dos representants elegits per cadascun dels consells comarcals de muntanya, un representant elegit pel municipi o municipis de cada una de les tres zones de muntanya de més superfície i un representant de cadascun dels departaments vinculats amb actuacions en política de muntanya.

Amb aquesta composició, pot passar –i, de fet, passa– que els alcaldes de les capitals de les comarques de muntanya –que tenen una incidència i una importància cabdals en el desenvolupament i el progrés del conjunt de la comarca– no estiguin representats en aquest Consell General. Per tant, la queixa del senyor Ganyet està més que fonamentada; de tota manera, per superar aquesta situació, el que cal és reformar aquest article de la Llei i, per tant, tot i estant d'acord amb la finalitat del quart punt de la Moció, entenem que el procediment ha de ser un altre: la mateixa ambigüitat del text, com ara reclamar les actuacions politicoadministratives que calguin, fins i tot en el cas de ser aprovat, pot deixar indefinidament en suspens la incorporació dels alcaldes a l'esmentat Consell, si no es concreten quines han de ser aquestes actuacions politicoadministratives. Per tant, en aquest quart punt, senyores i senyors diputats, ens abstindrem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fixar la posició del Grup, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el debat d'aquesta Moció que presenta el Grup Socialista al Parlament arriba després que, al llarg d'aquesta cinquena legislatura, s'hagin fins ara debatut i força, tant en ple com en comissions, diverses iniciatives de rang diferent, relatives a la política de muntanya que al llarg dels darrers anys han dut a terme els successius governs de Convergència i Unió. Tant en la defensa d'algunes d'aquestes iniciatives parlamentàries, quan era el nostre Grup el proponent, o bé en el posicionament, quan la proposta venia d'altres grups, hem tingut l'oportunitat d'utilitzar de manera reiterada un seguit d'arguments que són perfectament vàlids també ara, en el moment de manifestar el nostre suport –que ja avanço–, el vot favorable d'Esquerra Republicana, a la Moció que ha presentat el diputat socialista, l'alcalde i concutadà Joan Ganyet. I és que, francament –i ho dic fugint de qualsevol catastrofisme o bé exageració–, pensem que la política de muntanya del Govern de la Generalitat ha avançat al ralenti, s'ha anat actuant a marxa lenta, i sovint, o en ocasions, no tant per la pròpia iniciativa del mateix Executiu, sinó motivat en bona part per l'impuls de la cambra catalana. Sis anys després que el Parlament de Catalunya aprovés, el 3 de març del 83, la Llei d'alta muntanya, el Govern de la Generalitat no havia aprovat encara cap dels plans co-

marcals de muntanya que la mateixa Llei qualificava com a «eina fonamental» d'intervenció dels departaments més inversors del Govern, qualificava com a «eina d'acord» entre l'Executiu i els ciutadans que viuen als Pirineus i a les comarques de muntanya en general, i qualificava també com a eina de coordinació entre les diferents administracions.

Catorze anys després d'ençà de l'aprovació de la Llei d'alta muntanya, tots els plans comarcals de muntanya són ja una realitat, és cert; ara bé, tot i els recursos econòmics esmerçats i les actuacions dutes a terme, fa la impressió –aquesta és la nostra opinió, el parer del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana– que ara com ara continua sense existir a Catalunya una política de muntanya globalitzadora. Pensem que segueix sense haver-hi –és així– una direcció general de muntanya en el si del Govern de la Generalitat que, si bé la Llei d'alta muntanya no fixava que havia de ser, precisament, una direcció general de muntanya, sí que marcava la conveniència que hi hagués un organisme dins el Govern que fes aquesta funció, que amb caràcter interdepartamental vingués a desenvolupar una política integrada de muntanya, i és que ho hem dit moltes vegades i ho manifestem ara un altre cop: a unes necessitats sanitàries, forestals i ramaderes, de turisme de muntanya, de millora de l'hàbitat rural, d'ensenyament, de disseny del mapa escolar, per exemple, de comunicacions, d'infraestructures, etcètera, diferenciades de la resta del país, cal respondre-hi, efectivament, amb un seguit de polítiques sectorials també diferenciades de les que s'apliquen a la resta de Catalunya. Lluny de crear aquesta direcció general de política de muntanya, que nosaltres, des d'Esquerra Republicana, defensem que caldria adscriure al Departament de Presidència, justament pel caràcter interdepartamental que pensem que ha de tenir, lluny d'aquesta creació, dic, se'n anuncia ara, recentment, la desaparició de la Direcció General de Planificació i Acció Territorial, la qual s'encarregava fins ara de l'elaboració dels plans comarcals de muntanya.

Estem d'acord que els plans comarcals de muntanya són una eina important en la planificació de la política de muntanya; ara bé, posem de manifest la nostra discrepància i manifestem una vegada més la preocupant desconexió existent entre les ciutadanes i els ciutadans, les entitats, els ajuntaments, les institucions, en general, de les comarques de muntanya, a l'hora de confeccionar, a l'hora d'elaborar, a l'hora de marcar prioritats en els diferents plans i la prioritització de les actuacions i inversions públiques. Els plans comarcals de muntanya contemplem un gran nombre d'actuacions que en cap cas són una prioritat de la societat a la qual van dirigides, que mai han estat demandades pels ajuntaments afectats, i per contra, aquests mateixos plans, doncs, incompleixen de manera reiterada actuacions incloses dins de la primera edició dels plans comarcals de muntanya, i que han estat efectivament reclamades, aquestes sí, pel territori de manera reiterada.

La iniciativa parlamentària que avui es posa a debat i votació reclama al Govern el compliment d'una Moció aprovada pel Parlament ara fa tres anys, consistent en la presentació del Pla estratègic del Pirineu; hi votarem

favorablement, perquè considerem aquest Pla estratègic una eina cabdal per tal d'aprofundir, catorze anys després de l'aprovació de la Llei d'alta muntanya catalana, en el paper que és cridat a realitzar el Pirineu. Recolzem una Moció que reclama el compliment dels plans comarcals de muntanya i el seu caràcter plurianual, i les actuacions i inversions previstes encarrilades a millorar infraestructures i equipaments bàsics per al desenvolupament integral dels municipis i les comarques de muntanya. El nostre Grup Parlamentari també ho ha reclamat en diverses ocasions, recollint alhora la voluntat de molts ajuntaments i consells comarcals de les zones de muntanya, que han vist com, en època de retallades pressupostàries, són justament les zones amb més dèficits d'infraestructures bàsiques les que pateixen de manera més dràstica la intervenció de la tisora i el consegüent retard en les actuacions.

Uns incompliments, senyores diputades i senyors diputats, que incideixen directament –i val la pena dir-ho– en la credibilitat del Govern i de les institucions en general per part de la ciutadania, sobretot tenint en compte que aquests plans comarcals de muntanya, aquesta eina de planificació, són aprovats de manera solemne pel mateix Consell Executiu de la Generalitat. Anunciar, doncs, el vot favorable a la Moció del Grup parlamentari Socialista, del diputat Joan Ganyet.

Gràcies, senyors diputats, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també per manifestar, com pràcticament la totalitat dels grups que m'han precedit, la nostra votació favorable, si no a tots –com alguns han matisat–, nosaltres sí, a tots quatre punts d'aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de muntanya. I entre altres coses, perquè en la seua majoria no reclama res més que es compleixi el que ja al seu moment vam acordar: una proposta de fa catorze anys, una altra proposta fa tres anys, una altra proposta fa tres mesos; en definitiva, del que es tracta és que fem cas, que el Govern faci cas del que diu el Parlament.

I el que, en tot cas, m'ha sorprès, i en això em voldria entretenir, són algunes de les manifestacions fetes sobretot pel Grup de la majoria, que, tot i dir que votarà que sí, però, ha volgut treure punta a algunes de les qüestions manifestades pel Grup proponent, pel Grup Socialista, i ha intentat vendre'ns que al Pirineu s'hi està de meravella, i que allà estan millor que no estaven, i que s'ha avançat molt. És evident; jo, això, no li ho negaré. Segurament a tot arreu de Catalunya estem millor que no estàvem fa vint anys, i millor que no estàvem fa quaranta anys, i millor que no estàvem fa cent anys, perquè això és fruit de l'evolució de la societat, no de l'acció del Govern. El que caldria veure és si l'acció del Govern ha contribuït a canviar d'una manera substancial les pautes de l'evolució d'un determinat

territori. I llavors, tot i que el Grup de Convergència ens diu que tenen instruments estratègics del Pirineu, que s'està elaborant el pla, però que els instruments ja existeixen, i això ho ha recalcat el diputat senyor Gavín, i que tenim objectius, però jo he observat, i he tingut interès a escoltar-lo molt bé, que els paràmetres per què es guien són els paràmetres d'una direcció general de planificació que fa unes anàlisis o valoracions estadístiques que no s'adiuen amb el que és la realitat d'un territori. Torna a dir: «La inversió per habitant és superior», i tornen a fer un exemple molt clar, i aquests dies que surten les dades del cens de població: al Maresme hi han 300.000 habitants, amb 1.000 pessetes per habitant d'inversió del Departament de Política Territorial i Obres Públiques o el conjunt de la Generalitat, invertirem 300 milions de pessetes. Amb 300 milions de pessetes, vostè, al Maresme, podrà fer diverses coses. A l'Alta Ribagorça, 3.514 habitants que tenia, 3.540, no varia molt, que tenen, si hi posem 1.100 pessetes més per habitant, tindrem 4 milions de pessetes. Hauré invertit un 10% més per habitant a l'Alta Ribagorça que al Maresme, i què farem amb 4 milions de pessetes? Arreglarem un camí, i dic «arreglarem», perquè, evidentment, no el podrem pavimentar, no podrem fer gran cosa, perquè amb 4 milions de pessetes, vostè sap molt bé què és el que fem. Per tant, inversió per habitant: és un paràmetre viciat, si només l'utilitzem per a aquestes comarques, que, amb pocs habitants, lògicament, sempre queden molt ben parades, però que, en canvi, si féssim un correctiu inversions per quilòmetre quadrat, possiblement ja no quedaríem tan bé. Per tant, facin el favor, quan comparem, comparem magnituds comparables.

Segona qüestió: dades de renda, dades d'atur, estem millor. Sí, però, no m'ha dit una cosa: quines són les dades dels percentatges de la població activa, dels percentatges de la població jove, i dels percentatges de la població vella. Perquè, si sabéssim aquests percentatges, potser podríem analitzar si hi ha menys atur perquè hi ha menys joves, i si hi ha més bon nivell de rendes perquè hi ha més gent jubilada, i perquè allà hi han uns cobraments de les pensions com a moltes comarques rurals passa. Per tant, tampoc no em tregui a mi aquesta història com que són signes que això evoluciona favorablement. Són realitats específiques que s'haurien de tractar globalment i no des de l'òptica de sumar tot i dividir pel que ens convingui. Per tant, senyor Gavín, i en definitiva, Grup majoritari de Convergència i Unió, que no és la primera vegada que parlen d'aquestes dades, jo crec que haurien de ser molt curosos que els objectius estratègics no es mesuren amb aquests paràmetres estadístics.

En base a això, jo crec que la resta l'ha explicat prou bé el conjunt dels diputats que m'han precedit. Tothom estem d'acord que les comarques del Pirineu tenen una realitat específica que té balanços diferents, hi han comarques que han millorat una mica els nivells de renda, fins i tot la població, però tampoc dins de les comarques no és el creixement d'una forma lineal, hi ha pobles que sí que creixen, però és perquè es desplacen des de pobles petits fins a la capital de la comarca, i llavors la comarca en conjunt s'està despoblant, encara que els caps de comarca estiguin pujant, i podríem donar

exemples que també surten d'aquest últim cens de població. Per tant, no és un paràmetre que serveixi i, en tot cas, crec que és un element que s'ha d'analitzar en aquest pla estratègic del Pirineu. Per tant, creiem que cal definir molt bé, molt ràpid i molt a fons i amb molt de consens, aquest pla estratègic del Pirineu, i en això estariem d'acord que potser, fins i tot, és més bo el redactat de l'esmena de Convergència i Unió, que diu «amb posterioritat al debat al Consell General de Muntanya, l'aprovació d'aquest pla estratègic», hi estariem d'acord.

Estaríem d'acord també amb el tema de la Direcció General de Muntanya perquè, en definitiva, és el que diem: la Direcció General de Planificació, igual fa el Pla estratègic del Pirineu com fa el Pla metropolità. I a vegades el que passa és que s'apliquen els mateixos paràmetres. Jo tinc coneixement de com s'està fent el Pla territorial parcial de les terres de l'Ebre, i la veritat és que tindrem ocasió de discutir-ho mitjanament el proper divendres amb el president de l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre: s'apliquen paràmetres que són els mateixos que s'apliquen aquí a Barcelona, i lògicament, potser valdria la pena tenir direccions específiques per a tractar problemes específics. No ens val un tractament uniforme de tot el territori.

La resta, el tercer punt, crec que per coherència amb el que vam aprovar ara fa pocs mesos, crec que hem de dir també que sí a l'esmena de Convergència; no és exactament el mateix però la voluntat del punt és el mateix, i en el quart punt, el de la representativitat al Consell General de Muntanya dels alcaldes dels municipis caps de comarca, tot i que no en fariem una qüestió de *sine qua non*, però, pensem que seria preferible fer totes les gestions o les actuacions perquè aquests poguessin estar representats. La capitalitat de les comarques, sobre tot en aquestes comarques, pesa molt, i a vegades és un contrasentit tenir representants d'una comarca o d'un consell comarcal sense que els alcaldes de la capitalitat hi siguin presents.

Per tant, sigui com acord del Parlament, sigui com a voluntat política, jo crec que fóra bo que també tots diguéssim que sí en aquesta proposta. En definitiva, s'acordin o no les esmenes del Grup de Convergència, el nostre Grup votaria favorablement els quatre punts de la Moció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular... (*El Sr. Gavín i Valls demana per parlar.*) El senyor Gavín em demana la paraula. Per al·lusions? Un minut.

El Sr. Gavín i Valls

Sí, senyor president, moltes gràcies. He estat alludit, citat i contradit en diverses ocasions, però sense entrar en un debat amb el senyor diputat, ni molt menys, només per aclarir una de les qüestions en les quals m'he sentit contradit, alludit i citat, i és que dona la sensació que, fins i tot amb la nostra esmena, el primer punt de la Moció pretén que el Govern compleixi una moció aprovada per aquest Parlament. Jo voldria aclarir que,

si em permeten, al butlletí número 287, del 19 de desembre del 94, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques va trametre al Parlament, al president del Parlament, un informe relatiu al compliment de la Moció 54/IV, i el compliment d'aquella Moció incloïa, doncs, que després del debat en el Consell General de Muntanya, com a òrgan de consulta i assessorament preceptiu de totes les qüestions relacionades amb la muntanya, etcètera, es tirava endavant la redacció d'aquest Pla estratègic.

Per tant, aquella Moció s'ha complert. El compliment d'aquella Moció és el que permet que tres anys després es pugui presentar aquest Pla estratègic.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula... (*El Sr. Gimeno i Sanz demana per parlar.*) Senyor Gimeno, per contradiccions a les seves paraules? Un minut.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Només perquè jo, d'això, no li he contradit res. En tot cas, agraeixo les explicacions, però si només me contesta això, vol dir que en la resta que he dit no s'ha sentit contradit, la qual cosa és una satisfacció per a mi.

Gràcies. (*Rialles.*)

El president

Té la paraula, pel Grup Popular, el diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, fa pocs mesos vàrem debatre en Ple proposicions de llei que varen presentar diferents grups de l'oposició, proposicions de llei que podien afectar el Pla territorial general, proposicions de llei que feien incidència a la possible creació d'un nou pla territorial parcial de l'alt Pirineu.

Més endavant –se n'ha fet referència aquí tant per l'il·lustre diputat senyor Ganyet com per l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín– es va presentar pel Grup Parlamentari Popular, va substanciar una interpellació l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, senyor Artur Mas, una interpellació que després presentàvem la Moció subsegüent, que, d'entre altres aspectes, garantia les quantitats globals destinades als plans comarcals de muntanya que actualment s'estan executant. És a dir, 97.000 milions de pessetes.

Fa ben pocs dies –cal dir-ho– el Govern ha informat, i era un dels punts de la Moció, no solament als diputats de la Comissió de Política Territorial, sinó a través del *Butlletí Oficial del Parlament*, a totes les il·lustres diputades i diputats d'aquesta cambra, informant de l'execució dels plans comarcals de muntanya en el període 1990-1995.

Avui el Grup Parlamentari Socialista, a través de l'il·lustre diputat senyor Joan Ganyet, ens presenta una moció

sobre la política de muntanya, i he fet aquestes consideracions inicials, perquè crec que aquesta Moció pot enllaçar amb les proposicions de llei que es varen presentar en el seu moment i varen ser rebutjades, i també amb la Moció que es va presentar en el seu moment i va estar aprovada per la unanimitat de tota aquesta cambra.

Moció que presenta el Grup Parlamentari Socialista, que almenys em veig obligat, des del Grup Parlamentari Popular, a fer una referència que enllaça amb una argumentació que farem en el primer punt d'aquesta Moció. Des del Grup Parlamentari Popular felicitem i encoratgem el Grup Parlamentari Socialista que continuï fent una tasca per conquestes del que és el Pirineu, del que és el territori del Pirineu, que ben segur tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra hi estarem d'acord. Però no podem acceptar, senyor Ganyet, el que vostès mateixos critiquen i des del Grup Parlamentari Popular també critiquem en moltes ocasions al mateix Grup Parlamentari que dóna suport al Govern, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i és fer d'algunes iniciatives parlamentàries, d'algunes actuacions, que es vulgui representar en exclusivitat una part del territori. I aquesta, de les seves paraules de la mateixa interpellació, i avui també des de la Moció, sobretot des de la interpellació, llegint el text d'aquesta, es desprèn el que seria assumir el que és una part important del territori de Catalunya des de la posició del Grup Parlamentari Socialista.

El Pirineu és important, és important perquè representa, segons com s'ho mirin, més del 30% del territori, i segons com ho analitzem, amb les lleis o amb la Llei de comarques d'alta muntanya, aprovada l'any 1983, arriba fins el 46% del mateix territori. I representa el 3% de la població, important, sens dubte, però el 3% de la població. I creiem que avui, no amb l'exclusivitat del Govern de la Generalitat sinó amb l'esforç de totes les Administracions, les locals, els consells comarcals i l'Administració de l'Estat, s'ha fet un pas endavant, i un pas que se n'ha fet referència també aquí mateix, en els posicionaments de diferents grups parlamentaris, i és que s'està guanyant població, i aquesta és una dada important.

I s'ha parlat d'estudis de diferents estaments privats, i s'ha parlat d'estudis de diferents comarques, que poden englobar les comarques d'alta muntanya, i s'ha parlat d'estudis que poden ser negatius en algunes comarques d'alta muntanya. Jo els podria parlar d'estudis, i d'aquests estudis, i d'aquests mateixos estudis, en comarques que poden ser o podrien semblar realment molt importants dins del territori de Catalunya. Per exemple, el Pla d'Urgell és la penúltima comarca de Catalunya en alguns estudis de diferents estaments privats, i no és una comarca que faci referència a comarques d'alta muntanya, sinó que és una comarca amb una agricultura i una ramaderia realment desenvolupada i m'atreviria a dir exemplar.

El Grup Popular, senyores i senyors diputats del Grup Socialista, no els pot donar un ple suport en aquesta Moció. En primer lloc, ens presenten un punt que parla del que abans li feia referència, i que diu el Grup Socialista. El Grup Popular li demanaria que retirés

d'aquest primer punt el següent, i li ho llegeixo textualment: «...en la Moció presentada pel Grup Socialista i adoptada». Li dic això perquè vostès tenen raó quan parlen que l'any 1994, en una moció que vostès van presentar, en la Resolució 54/IV, es va presentar i es va adoptar pel Parlament de Catalunya i es va consensuar en aquell moment ja que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió tenia majoria absoluta, que es presentés el Pla estratègic del Pirineu, però li dic que retiri aquesta part d'aquest primer punt perquè va ser adoptat pel Parlament de Catalunya i per la totalitat de tots els grups després d'estar consensuada. I creiem que faria un mal favor al mateix Parlament de Catalunya si no retirés aquest punt o en definitiva també es pogués sumar —que fa referència al mateix, n'ha fet referència l'il·lustre diputat senyor Isidre Gavín— a la seva esmena que ha presentat.

I fent referència a aquest mateix punt, a aquest primer punt, dir que el Govern de la Generalitat, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que li dóna suport, quan fa tres anys que han presentat, que es va presentar aquesta Moció i que es va adoptar en el Parlament de Catalunya, idea que tenia vostè raó, senyor Ganyet, és perquè ha estat la Direcció General de Planificació i Acció Territorial qui se n'ha encarregat, ha demostrat, sens dubte, altres anys inoperància i ineficàcia per poder presentar aquest Pla estratègic del Pirineu aquí.

El segon punt —i em perdonarà les meves paraules, senyor Ganyet— és despesa de la despesa i burocràcia elevada al nivell que vostè vulgui. El Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha passat de set a cinc direccions generals; li puc ben assegurar que el Grup Popular, fins i tot, reduiria aquestes, però és un pas endavant; és un pas endavant perquè hi ha una política restrictiva, hi ha una política que fa que algunes actuacions es puguin assimilar i es puguin, d'una manera o altra, ficar en algunes direccions generals enllaçades entre unes i unes altres. La Direcció General, recentment creada, d'actuacions concertades d'Arquitectura i Habitatge és la que coordinarà els plans que afecten el desenvolupament del territori, és a dir els plans comarcals, l'eina bàsica de la Llei d'alta muntanya de 1983. Per tant, des del nostre punt de vista és suficient amb el que hi ha si se sap administrar. No trobaran el Grup Parlamentari Popular en el que suposi més despesa, més burocratització, és a dir, més ineficàcia de la gestió pública.

El tercer punt de la Moció m'atreveixo a dir, concreta el primer de la que vàrem presentar el Grup Popular fa uns mesos, i que també n'han fet referència, però no podem acceptar-la en aquests termes. Sabem tots plegats que els plans comarcals no es compleixen, pel que a obres fa referència, en un cent per cent; i ja no es va fer amb els primers plans comarcals i no s'està fent amb els actuals. És per això que nosaltres vam parlar en aquell primer punt de la Moció que es garantís la totalitat i la globalitat de les inversions dels plans comarcals de muntanya; uns plans comarcals que estan molt bé i que se'n parla molt bé des del Govern i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió quant al fet que sigui un bon estudi. Jo diria que no es parli tant d'un bon estudi, que no es parli del que a vegades s'utilitza

com una eina de propaganda i de donar falses esperances als municipis i a la població; més valdria, senyors del Govern, que no estudiïn tant en aquests temes i compleixin més temes, com són els plans comarcals de muntanya. El Grup Popular va donar suport a uns pressupostos, als pressupostos de la Generalitat per al 1997, i hem de ser coherents i responsables amb la nostra actuació, com també volem que el Govern sigui coherent i responsable amb la mateixa Moció que es va aprovar aquí al Parlament de Catalunya.

I per últim, sens parla de la representativitat en el Consell General de Muntanya. Si aquest punt s'aproves, entre d'altres, obligaria que els alcaldes de les capitals de comarca estiguessin, els obliguéssim que estiguessin també en el mateix Consell General de Muntanya. Ja s'hi ha fet referència aquí, per diferents grups parlamentaris, que hi ha una representació dels consells comarcals. Fins i tot hi ha alcaldes de capital de comarca, com són l'alcalde de Sort, l'alcalde de Berga, l'alcalde d'Olot, que estan representants, que per part dels consells comarcals hi ha, i per part dels partits polítics, qui representen els mateixos consells generals de muntanya, i creiem que hem d'estar més vigilants que es compleixin les inversions, incidir en aquestes, que parlar de representacions i de direccions generals.

Per tant, senyor president, esperant que el Grup Socialista es pronunciï sobre les esmenes que han presentat d'altres grups, concretament el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i sobre la mateixa petició de retirada de part d'un text del primer punt, demanaríem, d'entrada, votació separada del primer i tercer punt de la Moció.

Gràcies, senyor president; senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Tal com acaba d'anunciar el diputat del Grup Popular, té la paraula el diputat proposant de la Moció per pronunciar-se sobre les esmenes presentades.

El Sr. Ganyet i Solé

Moltes gràcies, senyor president, i molt ràpidament per economia del temps. Anuncio l'acceptació de les dues esmenes presentades per Convergència i Unió; la primera, perquè no desvirtua la Moció, ja que es manté la presentació al Parlament dins l'any en curs del Pla estratègic; el que volíem és que no s'eternitzés la redacció d'aquest. I en relació amb la segona, perquè és una formulació congruent amb el punt tercer de la Moció, que pretén respectar el caràcter plurianual dels plans comarcals de muntanya, fugint de desviacions o desaparició d'inversions programades a iniciativa unilateral del Consell Executiu de la Generalitat.

He escoltat el senyor Fabregat amb l'atenció que es mereix, i li he de dir que no cal retirar cap part del primer punt de la Moció si es llegeix el text esmenat que es posa a votació. I amb relació al que ha dit el senyor Gavín, constatem que persisteixen les diferències conceptuals amb Convergència i Unió sobre el tractament que necessita l'alta muntanya. Deu ser..., deuen ser

qüestions de fons, potser, les que separen la dreta dels grups progressistes de la nostra societat.

Vull donar també un agraïment explícit a les paraules dels altres portaveus dels grups que han anunciat el seu vot positiu als diferents punts de la Moció.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Acabat el debat, i pronunciat el diputat sobre les esmenes, procedirem a la votació.

Si les meves previsions no m'indueixen a error, hauríem de votar els punts 1 i 3, que són objecte de les esmenes acceptades pel diputat senyor Ganyet, i separatament el punt 2, i també separatament, com a conseqüència de la posició del Grup Mixt, el punt 4. Estan conformes els portaveus amb aquestes votacions separades en els punts que acabo de dir? *(Pausa.)* Doncs, iniciarem la votació. Prego a les senyores diputades i senyors diputats que estiguin previnguts per iniciar la votació.

Votarem, en primer lloc, els punts 1 i 3 de la Moció.

S'inicia la votació.

Els punts 1 i 3 de la Moció han sigut aprovats per 105 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a la votació del punt número 2.

El punt número 2 ha sigut refusat per 46 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

I procedirem seguidament a votar el punt quart de la Moció.

S'inicia la votació.

El punt quart de la Moció ha sigut refusat per 42 vots a favor, 60 en contra i 4 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa

Procedirem a entrar en l'onzè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya i l'aplicació de la reforma educativa. Presentada pel Grup Socialista, té la paraula per exposar la Moció el diputat senyor Cadevall.

El Sr. Cadevall i Soler

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller —a qui agraeixo la presència en el debat d'aquesta Moció—, m'han encomanat defensar la Moció que correspon a la interpellació que va presentar el president del nostre Grup, el senyor Joaquim Nadal.

Primer de tot, vull fer una reflexió, que és que en aquesta Moció expressament no hi ha un punt zero que creiem que estaria justificat: aquest punt zero seria dema-

nar responsabilitats polítiques pel desconcert creat en època de preinscripció a les escoles públiques mentre les escoles privades tenien un model molt clar. Tenim dos motius per no sotmetre-ho a votació. El primer, perquè volem presentar una moció constructiva: en aquest moment estic fent una reflexió crítica, però voldríem que el text..., volem –i així ho hem intentat– que el text de la Moció a votar sigui plenament constructiu. I el segon és que no voldríem entrar en guerres internes del Departament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

És possible –alguns ciutadans de Catalunya poden pensar– que problemes de la coalició de Convergència i Unió poden interferir el bon govern de Catalunya i podrien interferir el govern del Departament d'Ensenyament. En tot cas, nosaltres diríem que ens resulta increïble, encara que fos veritat –i no ho podem negar, si el senyor conseller ho diu, i prego, per favor, que no s'ho prengui com una cosa personal; penso que és un fet que mereix una reflexió política–, ens resulta increïble que el senyor conseller no tingués notícia d'una convocatòria on el primer punt de l'ordre del dia, segons la convocatòria que es va entregar en començar la reunió, i que alguns directors d'institut han tingut l'amabilitat de donar-nos, diu: «Informació del model de formació professional, a càrrec del senyor Francesc Falgueras, assessor del conseller en temes de formació professional, i la Direcció General de Centres Docents». Per tant, el fet que el desmentiment es produís dient que el senyor conseller no tenia notícia d'aquesta reunió, ens sembla, a part de poc elegant, poc clar; potser haguera estat més senzill dir senzillament «hem presentat un model equivocat i estem disposats a reconsiderar-lo». Per tant, nosaltres desitjaríem que, si hi ha hagut manca d'informació, de comunicació, del que sigui, això no es produís en el futur, però no ho volem sotmetre a la votació d'aquest Ple del Parlament. I per tant, hem redactat una moció de mínims, perquè ens sembla una mica que hi havia una desorientació en el rumb, que cal rectificar, i cal rectificar amb seny; per això expressament hem evitat una moció maximalista.

En el primer punt demanem presentar en el termini de tres mesos el mapa i el model de la formació professional. Pensem que s'ha creat un desconcert en una època precisament molt dolenta i molt delicada, he dit, a l'època de preinscripció. I he dit també que el desmentiment ens semblava poc clar i, per tant, ens hi cap una sospita –potser infundada, per part del Grup de Convergència i Unió, poden dir, però cadascú té la seva opinió–; aquesta sospita és que el model que es va presentar als directors de la Delegació de Barcelona Comarques el 5 d'abril està guardat en un calaix esperant una nova primavera per sortir més adornat o per sortir a terminis. Però hi ha una manera que nosaltres puguem sortir d'aquest dubte, i la manera, doncs, és que s'expliqui al Parlament quin és el model. I raonablement no demanem que sigui l'endemà: és un tema complex, i oferim un termini de tres mesos.

En el punt segon demanem que es contesti de forma raonada, en el termini també de tres mesos, les alle-

gacions sobre la formació professional. Repassem una mica la història: es va presentar el mapa escolar el gener del 95, si no m'equivoco; es va donar com a termini per presentar les alegacions a les entitats interessades fins al juliol del 95; s'havien de contestar les alegacions a partir de setembre. I no per motius tècnics –perquè en algun calaix de la Conselleria hi havia la resposta preparada a totes les alegacions, excepte a sis casos conflictius..., en dir sis casos vull dir mitja dotzena, més o menys–, sinó perquè hi havia uns processos electorals. I no es va donar resposta a les alegacions fins després del març de 1996 –per tant, amb un gran retard–, i només es van contestar les alegacions que es referien a l'emplaçament, bàsicament, dels centres de primària i secundària; no es va contestar cap alegació de formació professional, i se'ns va prometre per part d'un conseller –i nosaltres respectem l'estatus institucional, no només les persones, que evidentment també ho fem, i per tant ens ho vam creure– que a partir del setembre de 1996. Per tant, en aquest moment, amb aquestes respostes que encara no han arribat, es porta un retard de set mesos. Doncs, bé, en aquesta proposta els donem tres mesos més per contestar les alegacions. Segons un resum de la mateixa Conselleria, es van presentar set-centes quinze alegacions, de les quals tres-centes dotze corresponen a consells escolars municipals i ajuntaments, i em sembla que mereixen prou respecte i se'ls ha de contestar –i també evidentment mereixen respecte els centres i les associacions de pares i mares que van presentar alegacions.

En el punt 3 es demana impulsar els estudis de formació professional adaptats a les necessitats de Catalunya: es demana que es tendeixi a una taxa d'escolarització del 20% per als cicles o cursos de formació professional de grau mitjà i el 25% per a cicles de grau superior. Mirin, aquestes xifres no són xifres extremades, algú fins i tot ens podria criticar per proposar xifres modestes; són exactament les xifres que un conseller d'Ensenyament en sessió en aquest Parlament s'havia proposat. Nosaltres encara rebaixem el que es proposa el conseller, i no diem que «es compleixi»: només diem que «es tendeixi» a escolaritzar un 20% en cicle mitjà i un 25% en grau superior. Per què fem una proposta tan realista, tan de mínims? Senzillament perquè se'ns ha encès el llum vermell; perquè en l'estudi del Cidem, o almenys en el primer esbós d'aquest estudi –que penso que això no ho han de rebre que ho usi com a arma de l'oposició, sinó com a arma constructiva–, es diu que en els centres enquestats el professorat només aconsella fer formació professional a un 5% dels alumnes que aproven, que superen amb èxit la secundària. Per tant, ja usant tots els mitjans, podríem anar al desastre, quant a una manca d'escolarització en la formació professional.

Ara bé, si hagués anat endavant aquest projecte de separar dels usuaris la formació professional i concentrar-la –per exemple, en el cas de Solsonès, Berguedà i Bages, només a Manresa–, bé, és que realment tindríem, si comptem el subcentre associat de la UNED a Cardona, com que saben que a Manresa hi ha una oferta universitària important, ens trobaríem en la situació que en aquestes comarques de l'interior de Catalunya la formació universitària, l'oferta universitària, estaria

més descentralitzada que l'oferta de formació professional, i això seria clarament desincentivador. Per això creiem que hi ha un problema, i per això creiem que tots hi hem de treballar, i demanem purament que «es tendeixi». I part d'aquesta tendència és informar els professors, informar els centres, informar els alumnes d'aquesta realitat. Per què? Perquè amb aquesta mateixa enquesta que he citat, del Cidem, podríem dir: bé, potser els alumnes que no superen amb èxit la secundària, com es deia aquest matí, podríem mirar de reconduir-los indirectament, després de la formació de garantia social, a la formació reglada... Però és que, aquesta enquesta, senyores i senyors diputats, saben què diuen que volen fer, una part important dels alumnes que no superen amb èxit la secundària? El que volen fer no és fer formació professional; el que volen fer –diuen– és anar a la universitat. És clar, això, podríem dir, és exemple d'una dificultat molt gran de mentalitat que ens trobem i, per tant, per això la nostra proposta és moderada: ens acontentaríem a treballar en aquest sentit d'aquesta escolarització, que era una proposta de la Conselleria.

El número 4: aquí proposem concretar en el termini de quinze dies l'oferta de formació professional al Parlament, perquè en aquest moment, pel que he dit, desconexem exactament l'oferta de l'any. S'ha dit que es respectaria allò de l'any passat, però..., o pocs dies abans o durant el procés de preinscripció ha resultat que hi ha hagut restriccions en l'oferta.

Molt ràpidament, en el punt cinquè demanem que es regulin els programes de garantia social, perquè pensem que l'oferta és insuficient i ha de ser més especialitzada.

En el punt sisè demanem informar el Parlament de les inversions, i que pugui fer el seguiment del Pla d'inversions, perquè en realitat no sabem exactament en aquest moment què pensen realment invertir l'any 1997.

I com que veig que el llum vermell s'ha encès, acabo dient que en el punt setè demanem buscar el consens social i polític i, al mateix temps, buscar-lo sense dogmatisme, amb una bona aplicació de la reforma, però, si cal, fent un estudi de l'aplicació de la formació nova, del nou sistema educatiu, a fi i efecte de poder millorar la seva aplicació.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor diputat. En aquesta Moció, hi han presentades diverses esmenes pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i també una pel Grup Popular. Per formular les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Jaume Jané.

El Sr. Jané i Bel

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per part meua em sembla seria molt poc elegant posar-me ara a comentar el punt zero, entre altres coses perquè no ha estat presentat, i evidentment que hauríem de trobar-hi moltes, moltes divergències. Per-

metin-me que comenci pel darrer punt de la Moció presentada, el punt setè.

Mirin, nosaltres estem disposats a votar-ho, perquè la creiem gairebé la part més important de tota aquesta Moció, i ens seria francament igual votar-la amb el «buscar», com el proponent ens indica, amb el «continuar», que nosaltres en la nostra esmena fèiem, o bé, encara millor, estaríem disposats a votar-la si el Grup proponent acceptés l'esmena del Grup Popular, amb la idea d'«aprofundir», perquè l'«aprofundir», per nosaltres, ens sembla que és, a més a més de la forma més encertada de dir-ho, la forma que ens compromet més a tots plegats. I per tant, aquest punt setè, que, repeteixo, crec, des de la nostra vessant, que és el més important d'aquesta Moció d'avui, estaríem disposats a votar-lo afirmativament, sigui quina sigui la solució que l'illustre diputat senyor Cadevall accepti al final.

Avui pràcticament anem fent una sessió molt monogràfica de temes d'ensenyament. Són diversos els grups, i el mateix conseller d'Ensenyament, que ens acompanya en aquests moments, que han anat parlant de garantia social, de formació professional, de beques i ajuts, de fiscalitat, de polítiques interdepartamentals, de finançament de l'ensenyament, i a més a més ara tots els grups tenim ocasió de fer-ho amb motiu d'aquesta Moció. Hem anat també contemplant al llarg de la sessió d'avui que ens movem en dos nivells molt importants: el nivell del pressupost i la necessitat urgent d'una avaluació del desplegament i dels resultats que anem obtenint en el sistema educatiu, i un altra pota molt important, una altra dimensió molt important, que és el tema de la informació. Avaluar i informar, en definitiva, ens han d'anar ajudant per fer una cosa que també haurem d'anar fent entre tots –o que estem fent entre tots, ens agradi o no ens agradi–, que és rectificar; i rectificar, en definitiva, és molt més difícil que planificar *ex novo*.

L'acord, jo crec, en aquest punt setè, com se'ns apunta, arribar a un acord en matèria d'ensenyament, jo crec –i ho hem manifestat en més d'una ocasió en aquesta cambra al llarg dels anys, de les darreres legislatures, no només en aquesta–, l'acord en matèria d'ensenyament, en matèria d'educació, és possible a Catalunya. Crec que entre tots els grups parlamentaris, entre tots els grups polítics, som capaços d'aconseguir-ho. La nostra societat, en definitiva, ens l'està exigint. Avui és notícia de primera plana a tots els diaris un acord amb aspectes molt més complicats i molt més difícils, que és acord sobre reforma laboral que sembla ser que les forces socials del país han anat aconseguint després d'un llarg procés.

(El president reprèn la direcció del debat.)

Jo, permetin-me que digui que darrerament hi han quatre *inputs* que els hauríem de tenir també en compte. Per exemple, la Diputació de Barcelona en la línia de la MUCE, ens presenta abans de la preinscripció una temàtica de valoració, unes jornades de portes obertes amb els centres públics, tot valorant la qualitat del seu professorat i la qualitat dels seus equipaments. Hi han unes darreres afirmacions de la tinent d'alcalde i responsable d'Ensenyament de la meua ciutat, de Barce-

lona, la senyora Vintró, en què afirma que la reforma és difícil però que val la pena. Hi ha un altre parell de preguntes a fer-nos tots plegats: com està el territori MEC?, com el va deixar el darrer Govern central, el Govern socialista?, com ho va encarrilant l'actual Govern central, el Govern del Partit Popular? I un quart *input*: que no oblidem que qui té més concretada l'aplicació del nou sistema educatiu a tot l'Estat espanyol en aquests moments és el País Basc, és Navarra i és també, sortosament, Catalunya, i això ens sembla que val la pena valorar-ho.

Les altres esmenes presentades. En el punt 1, nosaltres presentem la proposta d'addició del concepte de..., quan..., «presentar en el termini de tres mesos el Mapa», doncs, diem: «presentar en el termini de tres mesos la proposta de Mapa».

En el punt 2, de fet, al punt 2, nosaltres, en això dels tres mesos, el termini de tres mesos, proposem «abans de la fi de l'any 1997», i demanaríem que el Grup Socialista ens acceptés suprimir l'adverbi «finalment». Tampoc no en fariem qüestió, perquè la intencionalitat del conseller és manifesta, que contestarà de forma raonada totes les alegacions que s'hagin ja fet o que es puguin fer en el Mapa escolar i a la seva proposta.

El punt 3, estem disposats a votar-lo afirmativament sense cap esmena presentada i sense cap modificació.

En el punt número 4, ens sembla que «concretar en el termini de quinze dies l'oferta de formació professional per al curs 97-98» està sobrerament fet; que totes les direccions dels centres públics de casa nostra, doncs, ja estan fent la preinscripció amb aquesta oferta; s'hi estarà d'acord o no s'hi estarà d'acord, es valorarà ben feta o mal feta, però, concretada, ho està. I per tant, demanaríem la supressió d'aquest aspecte, «concretar en el termini de quinze dies l'oferta», i aleshores, segurament hauríem de fer a la nostra esmena –si fos acceptada– una esmena d'ordre tècnic, perquè si diem: «informar en el termini més breu possible el Parlament, el consell escolar i els ajuntaments», doncs, de què els hem d'informar? Doncs, els hem d'informar, precisament, de l'oferta de formació professional per al curs 97-98, que ja està feta. I per tant, doncs, si amb aquesta esmena tècnica se'ns acceptés la nostra esmena, també el votariem afirmativament.

Arribem al punt cinquè. El punt cinquè fa referència a garanties socials. Nosaltres, tal com se'ns presenta, no el podem votar afirmativament, però preferiríem deixar aquesta qüestió sense entrar en masses matisos, i després de la intervenció d'una de les interpellacions del dia d'avui, tant del grup que ha fet la interpellació com de qui l'ha contestada, el conseller d'Ensenyament, ens semblaria que ja tindríem ocasió sobrada en el proper Ple que vegem la previsible moció subsegüent referida a temes de garantia social perquè tots plegats arribéssim a la possibilitat de votar un text unànimement, per part de tots els grups de la cambra, per tant, en un tema tan importantíssim com són les temàtiques de garantia social. Per tant, demanaríem simplement al Grup Socialista que estudiés la conveniència o no-conveniència de retirar aquest punt de la Moció del dia d'avui per oferir una possibilitat d'un text valorat positivament per

tots els grups de la cambra en el proper Ple. Si no és així, nosaltres, evidentment, l'hauréu de votar no afirmativament, cas que –tal com més o menys se'ns ha anunciat– no fossin admeses les nostres esmenes en aquest punt.

El punt sisè. En el punt sisè hi ha una diferència de concepte, en tant que per part del Grup Socialista se'ns proposa facilitar el seguiment del compliment del Pla plurianual d'inversions, i nosaltres en aquest punt ampliïm la petició que ens fa el Grup Socialista; diem, textualment –la resta exactament igual que el Grup Socialista, en el seu punt sisè–, diem: «informar el Parlament de Catalunya de les inversions que es preveu executar durant l'any 1997; prendre les mesures per facilitar el seguiment del compliment de les inversions en centres docents previstes al Mapa escolar per part del Parlament i del Consell Escolar de Catalunya.» Ens sembla que ho ampliïm. Per què? Doncs, perquè nosaltres volem facilitar fins al màxim que el Govern ens faci possible el seguiment del compliment del pressupost ordinari, de l'acord del Govern que va donar peu a l'aval GISA, que pot ser ampliable en dates posteriors, i a la vegada d'altres possibilitats de finançament d'equipaments d'inversions en temàtiques d'ensenyament. Per tant, el que nosaltres fem és ampliar aquesta qüestió.

Ja m'he referit al punt 7, i no m'hi tornaré a referir. Ens sembla, doncs, que és el punt més important d'aquesta Moció, que és possible aconseguir-ho, i jo, permetin-me que em rellegeixi davant de vostès, per la nostra dimensió de parlamentaris, uns versos d'en Vicent Andrés i Estellés, del *Llibre de les meravelles*, que em diu –i qui vulgui apuntar-s'hi, que s'hi apunti–, em diu: «Allò que val és la consciència de no ser res si no s'és poble. I tu, greument, has escollit.»

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Francàs.

El Sr. Francàs i Porti

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument –i espero que amb claredat–, què és el que pretén el PP amb aquesta esmena? Doncs, jo crec que tres coses: ser pràctic, ser realista i ser prudent.

Ser pràctic perquè proposar un text que compti amb el suport del Govern és d'allò més pràctic, sobretot si al mateix temps pot comptar amb el suport i el vot afirmatiu del grup proponent i, molt possiblement, dels altres grups.

Ser realista perquè, evidentment, hi ha hagut diàleg, i per tant, la paraula «continuar» de CiU estaria perfectament aplicada; però no n'hi ha hagut prou, i per tant, la paraula «buscar» del grup proponent estaria ben aplicada, com diu el text del PSC. Per nosaltres seria molt més realista dir: «Hi ha hagut diàleg, però en falta molt més», i entenem que això ho diu molt bé la paraula «aprofundir».

I ser prudent perquè, si volem –que la volem– una aplicació adequada de la reforma i volem estimular els estudis dels seus resultats, no podem excloure –entenc que en l'esperit no, però sí en el text– el grup més important, el que seran els subjectes i agents de la reforma, com són els professionals. Entenc que, si deixéssim de banda els professionals, aniríem llestos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar la posició dels seus grups, aquells que no han presentat esmenes. Pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president; des de l'escó mateix. Aquestes darreres setmanes, hem viscut una nova situació de clar desconcert pel que fa a la política d'aplicació del nou sistema educatiu: l'anunci, segons fonts del mateix Departament d'Ensenyament, de propostes d'aplicació de la nova formació professional, un anunci que ha anat acompanyat d'un rebuig contundent de tota la comunitat educativa i que ha obligat el mateix conseller a rectificar i donar –sembla ser, i així ho desitgem– marxa enrere.

No obstant aquesta rectificació, la mala imatge vers l'ensenyament públic ha tornat a emergir. Declaracions i contradecaracions de diferents responsables d'ensenyament, dubtes sobre el model a aplicar, desautoritzacions públiques, no han fet més que incrementar la desconfiança de pares, mares i alumnat, que no saben quina serà l'oferta definitiva de llocs escolars, ni quin serà el seu futur a mitjà termini.

És en aquest context que es fa absolutament imprescindible definir amb tota claredat, i no només en aquest Parlament, sinó també en el si de la comunitat educativa, el mapa i el model de formació professional, així com l'oferta concreta per als propers cursos, una concreció que s'hauria d'emmarcar per part dels actuals responsables d'ensenyament en una definitiva política de suport a la reforma educativa pel que fa a l'ensenyament públic que vagi més enllà de paraules i gestos puntuals.

En aquesta línia, i per tot això, considerem encertada la proposta del Grup Socialista i, per tant, li donarem suport.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló i Valls

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats... Senyor Cadevall, jo ara podria acabar la meua intervenció dient que estem d'acord en tots i cadascun dels

punts que ha presentat el Grup Socialista en aquesta Moció, i podria acabar-hi perquè és estrictament veritat: hi estem d'acord. Però em permetrà que, a banda de reflexionar sobre algun punt dels que diu la Moció, reflexioni sobre algun altre fet que el nostre Grup no pot deixar al pap, i allò que es diu avui en dia «de molt bon rotllo».

A veure, la interpellació que es va produir al passat Ple i que va substanciar el diputat senyor Nadal va començar amb un plantejament amb el qual nosaltres no ens sentim gens identificats, que és el plantejament de dir: «Hi havia un pacte, s'ha trencat el pacte, això és un desastre.» Jo no sé si hi havia un pacte, el nostre Grup no sap si hi havia un pacte, el nostre Grup no havia participat mai en cap pacte, no se li havia ofert mai d'entrar en cap pacte i desconeix, per tant, l'existència de cap pacte. En conseqüència, tampoc el nostre Grup sap si s'ha trencat o no s'ha trencat un pacte. Però, en tot cas, el que sí que volem deixar clar és que estem d'acord a «continuar», a «buscar» i amb no recordo què..., i a «aprofundir» el consens. Però, pel nostre Grup, buscar el consens, continuar el consens i aprofundir el consens no és fer un pacte, no és fer un pacte, i per tant, que quedi clar que quan el nostre Grup voti a favor del punt setè no està fent un pacte; i quedi clar que el nostre Grup no aspirarà a tenir portades de diari explicant que s'ha trencat cap pacte; que quedi clar que nosaltres, si votem això, no és per pactar res en el món de l'ensenyament, que si un dia ho fem, ho farem, però no en base només a aquests sis punts, sinó en base a coincidències reals en política educativa; i si convé, en parlem llargament, però..., en parlem llargament. Aquests sis punts no seran un pacte i, per tant, el nostre Grup, malauradament, no podrà omplir primeres pàgines de diari dient després que el considera trencat.

I quedi clar perquè, en certs moments i en certes sensacions d'aquella interpellació i de les portades de diari que la van succeir, el nostre Grup no només no va entendre res sinó que continua sense entendre res. I ho havíem de dir, i com que ho havíem de dir ho hem dit, i hi insisteixo, el més bon rotllo que vostè vulgui i des de la coincidència de moltes coses en el camp de l'ensenyament i, sap, també, vostè perfectament, des de la divergència en altres coses, i ja hem parlat del desacord del nostre Grup en alguns dels plantejaments de la mateixa LOGSE.

Un cop dit això, aquella interpellació va ser, tret de l'aspecte concret i molt desafortunat en relació amb les informacions d'un cert model de formació professional que es van donar en aquella reunió a Barcelona, a la delegació territorial de Barcelona, però que en altres delegacions territorials no es van fer en reunió però sí que es va fer via comunicació telefònica en algun cas o alguna cosa d'aquest tipus, i que, molt desafortunades..., i que, en el tema de la planificació de la formació professional nosaltres hem d'explicitar avui aquí el nostre desacord en algunes de les preinscripcions que s'han fet en alguns municipis, on cicles formatius, com el Mapa escolar de Catalunya plantejava, no s'ofereixen per al curs que ve en alguns municipis. I en això estem en desacord, i el Departament ho sap perquè

aquesta mateixa setmana hi ha hagut reunions amb representants d'alguns municipis que portaven el suport de diversos grups de la cambra, i també el d'Esquerra Republicana, d'aquest aspecte.

Aquella interpellació va ser bon calaix de sastre perquè el tema de l'Ensenyament en permet molts. Va tractar diversos temes que avui altres grups de la cambra han tractat més monogràficament, i segurament que insuficientment perquè les interpellacions fins i tot són curtes per a temes monogràfics; d'això, en som conscients tots. I el que és cert –i el que és cert– és que, aquest matí ho han dit i jo voldria insistir-hi: formació professional i garantia social són dos dels aspectes menys desenvolupats fins ara de la LOGSE a Catalunya, són dos aspectes molt importants, perquè tots estàvem d'acord en cert moment que allò que era més necessari i urgent de reformar de veritat era, precisament, la formació professional. I jo recordo que, en els passos previs a la reforma, tots estàvem d'acord que allò que era més important i que seria la clau de volta de tot l'assumpte era la formació professional. Per tant, ens preocupen tots els interrogants respecte a això. És per aquest motiu, hi insisteixo, que votarem a favor dels seus aspectes, votarem a favor de l'article que fa referència, de la seva Moció, a la garantia social, i he de dir que és obligadament buit de molts continguts dels que hauria de tenir, i ho és en aquest sentit, que la interpellació va ser molt genèrica i la Moció ho ha de ser perquè tracta molts aspectes. També del punt sisè... Suposem que acceptaran l'esmena del Grup de Convergència, d'aquest famós Pla plurianual, del qual tomo a dir, una vegada més en aquest Parlament, que nosaltres no ens hem sentit tampoc responsables en l'acord que va permetre la seva votació. I per tant, tampoc no ens hem sentit responsables de les limitacions que tenia ni de la seva execució; aquest famós Pla plurianual ha quedat dinamitat primer per l'incompliment en els pressupostos inicials per a enguany i després per la famosa solució GISA que coneixem tots els diputats i diputades d'aquesta cambra més o menys i que la setmana que ve tindrem oportunitat de conèixer, esperem amb més profunditat, a través d'una compareixença del conseller d'Ensenyament a la Comissió de Política Cultural per aital motiu.

Aquests són, dic, els motius pels quals votarem a favor. La reflexió inicial que no ens volíem reservar i sentiment que en certs moments el consens és molt necessari, tot el consens. I el consens és, entre totes les forces del Parlament, però, de vegades, fins i tot un consens previ entre aquelles forces que, pel designi dels ciutadans i de les ciutadanes, ens ha hagut de tocar el joc de l'oposició.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula la senyora Carme Tolosana.

La Sra. Tolosana i Cidón

Gràcies, senyor president. De l'escó estant, per manifestar el nostre suport a la Moció presentada pel Grup Socialista, que podríem fer-hi matisacions, però penssem que quedaran recollides en les mocions subsegüents a les interpellacions que s'han substanciat en aquest Ple en el dia d'avui.

El president

Moltes gràcies. El senyor Cadevall se'ns ha de pronunciar sobre les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió i pel Grup Popular.

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, gràcies, senyor president. Acceptaríem l'esmena de Convergència i Unió...

El president

Vagi a poc a poc. Endavant.

El Sr. Cadevall i Soler

Acceptaríem l'esmena 1, de Convergència i Unió, al punt 1, perquè ens sembla que el Mapa és un instrument de programació flexible i es pot acceptar la paraula proposta. Acceptaríem també... A veure, no, perdó. L'esmena 2, al punt 2, no acceptaríem la primera, de modificació, però sí la segona, de supressió.

El president

Pot concretar-ho més, això?

El Sr. Cadevall i Soler

Sí, senyor president. No acceptaríem substituir «el termini de tres mesos» per «abans de la fi d'any», com està en el text alternatiu de Convergència; sí que acceptaríem, en canvi, suprimir la paraula «finalment» a la frase «donant compliment finalment al compromís adquirit». El motiu és molt senzill, que aquest segon l'acceptem. He dit que volíem evitar, en el text a votar, paraules crítiques i la paraula «finalment», encara que sigui molt el temps transcorregut, es podia entendre críticament. (*Remor de veus.*)

El president

Endavant. Guardin silenci si us plau.

El Sr. Cadevall i Soler

Passem al punt 3, que no té esmenes i no hi ha cap problema.

El punt 4. L'esmena número 3, de Convergència sí que la podríem acceptar...

El president

Amb l'esmena tècnica que ha introduït.

El Sr. Cadevall i Soler

...amb l'esmena tècnica que ha suggerit el senyor Jané, perquè si no afegim «que informin de la programació del curs 97-98», no sabríem de què ha d'informar el Parlament i el Consell Escolar de Catalunya.

El punt cinquè. Aquí sento també que és complicat. Acceptaríem la primera part de l'esmena de supressió, on se suprimeix la paraula «propis» en el context de «programes propis amb perfils...», etcètera.

Nosaltres, el motiu de posar la paraula «propis» és que pensàvem que potser estaven menys definits els programes propis del Departament, però, com han dit, hi haurà maneres d'aprofundir més en el tema i no val la pena ara de ser «quisquillós» amb aquestes coses i, per tant, no entràrem en la discussió. Estem d'acord amb aquesta supressió. No amb la segona supressió que demana Convergència: suprimir les paraules «tècnic i econòmic», en el context «amb el suport tècnic i econòmic del Departament d'Ensenyament», per una raó molt senzilla. La col·laboració de les entitats públiques que diu aquí, especialment dels ajuntaments, ens sembla molt necessària en els programes de garantia social perquè tenen moltes experiències de reinserció laboral, d'escoles-taller, etcètera.

Ara, a l'igual que estem segurs que si col·laboren empreses privades se'ls donarà un finançament per complir aquests objectius que pertanyen al Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya i no a les administracions locals, ens sembla que si les administracions locals col·laboren ho han de fer també amb suport econòmic, perquè penso que aquesta és la paraula conflictiva i no el suport tècnic, que segur que estan disposats a donar-lo.

Bé, finalment, el punt sisè. Aquí no podem acceptar l'esmena de Convergència, que demana canviar «la referència i control al Pla plurianual d'inversions aprovat pel Consell Executiu», vull recordar, em sembla que era el setembre del 1995, per «el seguiment del compliment de les inversions». Per una raó molt senzilla: em sembla que aquí en el Parlament no podem fer jocs de màgia i fer veure que no existeix un pla d'inversions que va aprovar el Consell Executiu.

És cert que, com ha dit el senyor Bargalló, aquest Pla d'inversions té un retard molt gran, però nosaltres ens neguem a acceptar aquesta esmena, perquè ens sembla que mentre no hi hagi un pla substituït, que substitueixi aquest o que hagi estat derogat pel Consell Executiu, ha de ser una mica la guia que hem de tenir, no només per al seguiment periodificat anual, que en això es porta un retard, sinó fins i tot, diríem, per a la correlació relativa de les inversions.

Finalment, el punt setè. Nosaltres estaríem disposats a acceptar l'esmena de Convergència i Unió, que diu...

El president

Del Grup Popular.

El Sr. Cadevall i Soler

No, no. Acceptem realment, o sigui, per ser clar, com prenc, amb la complexitat d'aquesta esmena, el neguit

del senyor president, acceptem l'esmena del Grup Popular, ho dic clarament i així no hi ha dubte. Però només, com que no ho he acceptat tot, un agraïment i una amabilitat al senyor Jané, dir que estaríem també disposats a acceptar la seva esmena que deia: «continuar buscant el consens».

Ara bé, per què ens sembla millor «aprofundir»? Perquè ens sembla que seria injust per part nostra no reconèixer que en el passat hi ha hagut acords, i encara que és molt respectable l'opinió de totes les diputades i diputats, voldria fer constar que no van ser només acords polítics entre dos grups, que es van traduir en una moció, perdó, una Proposició no de llei aprovada pel Parlament, i que, per tant, era una cosa que podien conèixer tots els ciutadans de Catalunya.

Llavors ens sembla que en aquest moment, els principis d'aquesta Proposició no de llei s'havien trencat i a nosaltres ens sembla que s'ha de tractar de reconduir, d'aprofundir el consens, fins i tot en l'aspecte que deia d'atendre els sectors professionals, moviments de renovació pedagògica, els que siguin, no?

Ara bé, a nosaltres ens sembla que en el dia d'avui no hem de fer la ficció que existeix un consens que voldríem, però que potser no existeix; que potser el que hem de fer avui és dir que voldríem treballar per aconseguir aquest consens, fer tots els passos necessaris, que això s'ha de basar amb una correcta aplicació de la reforma, i per això deia també que estem disposats a avaluar la reforma.

Per tant, jo ja he acabat l'exposició. (*Remor de veus.*)

El president

Acabi, acabi.

El Sr. Cadevall i Soler

Senyor president, jo ja he acabat l'exposició; si creu que haig de repetir el posicionament... (*Veus de: «No!»*) No? Naturalment, les explicacions.

El president

A veure si ens aclaram.

(*Pausa. Remor de veus. El Sr. Jané i Bel demana per parlar.*)

Senyor Jané, si vol il·lustrar la Presidència, faci el favor.

El Sr. Jané i Bel

Sí, president, només per demanar votació separada del punt cinquè i el punt sisè, i dir que l'esmena al punt setè nosaltres la considerem retirada, perquè ens sumarem a la votació del punt setè, com ja he anunciat.

Per tant, votació separada, president, només del punt cinquè i sisè, que es poden, per part nostra, votar junts.

El president

Hi ha alguna petició més de votacions separades? La senyora Nadal pel Grup Popular? No? Ningú més?

Per tant, procedim a votar, en primer lloc, els punts amb les esmenes acceptades pel senyor Magí Cadevall, els punts 1, 2, 3, 4 i 7, i després votarem els punts 5 i 6. D'acord.

Anem a votar –ho repeteixo– els punts 1, 2, 3, 4 i 7.

Iniciem la votació.

Els punts 1, 2, 3, 4 i 7 han sigut aprovats per 102 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Procedirem ara a votar els punts 5 i 6.

Iniciem la votació.

Els punts 5 i 6 han sigut refusats per 44 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català dels serveis socials i de la xarxa de responsabilitat pública

Passem ara al tretzè i últim punt de l'ordre del dia d'avui, Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del sistema català dels serveis socials i de la xarxa de responsabilitat pública, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula per exposar-la la diputada senyora Rosa Barenys. (*Remor de veus.*)

Prego a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

La Sra. Barenys i Martorell

Senyor president, senyores i senyors diputats, he de manifestar en aquest moment, en pujar a la tribuna, una vegada més, la insatisfacció i la preocupació després del resultat de la votació de l'última Moció i de l'actitud del Govern sobre el Decret 394, dit de preus, i així mateix preocupació –veurem si d'aquí a una estona també puc dir insatisfacció– sobre...

El president

Volen fer el favor de guardar silenci per respecte a l'orador, oradora en aquest cas?

La Sra. Barenys i Martorell

Gràcies, senyor president. També sobre el Decret 284/96, de regulació del sistema català de serveis socials. Insatisfacció i preocupació que no són únicament dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, sinó que també ho és de les administracions públiques –la majoria d'administracions públiques, és a dir, els ajuntaments, les administracions municipals– i els grups i els sectors socials que darrerament han demostrat, mitjançant queixes i manifestos, quina és la seva percepció de la situació.

Nosaltres creiem que el sistema català de serveis socials passa, per primera vegada des de la seva creació el 1986, per una crisi d'identitat, perquè el model que intenta desplegar el Govern, que porta més de deu anys

de retard, està cada vegada més lluny d'aquells principis que varen inspirar el sistema i els serveis socials. Principis rectors que són els que han de donar identitat a la política que des del Govern s'ha d'impulsar, principis que diem i afirmem que en la seva majoria estan oblidats, i els prego, si no ho creuen així, que revisin o facin una valoració objectiva d'aquests.

Recordem que un d'ells és la planificació i la coordinació de les actuacions, i que per donar-hi resposta ens trobem amb un tercer pas, contestat per aquells que tenen més responsabilitat en la seva aplicació, que són les administracions locals; un altre dels principis és la descentralització i la desconcentració, que està afectat per un descontent dels consells comarcals per la manca de recursos i de directives; la globalitat i la integració de polítiques que, a hores d'ara, és un objectiu difícil d'assolir mentre la Llei 4/94 no introdueixi el principi de subsidiarietat, i l'exercici de la responsabilitat pública, entenent que està afectada per la incapacitat que fins ara han demostrat el Govern i la Conselleria de Benestar Social per quantificar quines són les necessitats socials d'aquest país i per fer un càlcul econòmic del que costaria el desplegament del sistema català de serveis socials de responsabilitat pública.

El Decret 284/96, i posteriorment el Decret del qual ja hem fet el debat, el Decret 394, són per a nosaltres les gotes d'aigua que han fet vessar el got. En la substanciació de la interpellació nostra i les anteriors hem posat molt d'èmfasi i molts exemples que palesen aquesta situació de restricció dels drets socials que un i altre Decret produeixen. Creiem que en el conjunt d'aquestes normes, al darrere d'aquestes normes, hi ha una filosofia –i molt especialment en el Decret 284– de precarització dels drets socials establerts per la Llei a la qual he fet referència –la 4/94–, subjectant-los de manera indiscriminada a limitació pressupostària, sense deixar clar allò que el mateix Pla d'actuació social i la Llei estableixen, una planificació i una prioritització de les prestacions i serveis per evitar, precisament, aquesta discriminació.

Fixin-se que el Decret 394 –i no vull entrar una altra vegada en el seu debat, però com a exemple– diu, a l'exposició de motius, que, «entenent que els serveis socials no són de sol·licitud o recepció obligatòria per part dels beneficiaris, i que alhora són prestats pel sector privat, es determinen els serveis socials subjectes a preu públic». Jo els demano que reflexionin i s'adonin del que diu l'exposició de motius d'aquest Decret.

Què els proposem, com a conseqüència, en aquesta Moció? Que reconduixin, d'acord amb les lleis aprovades per aquest Parlament, el desplegament de la xarxa de serveis socials de responsabilitat pública, establint les garanties necessàries per assegurar que aquesta política s'apliqui equitativament i que l'accés als serveis i les prestacions econòmiques estigui garantit i respongui als objectius per als quals vam aprovat la Llei 26/85 per unanimitat en aquest Parlament. D'aquí l'afirmació de la Moció, que diu que la política de serveis socials respongui als principis rectors de la política social, que tenen per objectiu el desplegament de la xarxa bàsica de serveis socials de responsabilitat públi-

ca fent, seguidament, les següents propostes de modificació –d'aquest Decret, evidentment.

En el punt primer, demanem una modificació de l'article 5.3, de l'article 6.c i de l'article 10.3, que entenem que introdueixen aspectes no regulats per la Llei 4/94; per exemple, que l'accés als serveis socials es condicioni a l'existència de recursos disponibles, com per exemple el que estableix l'article 6, que condiciona l'accés als serveis socials a la condició –valgui la redundància– de veïnatge. Aquest és un tema que, quan vam debatre la Llei, vam discutir moltíssim: a la xarxa de serveis socials hi té accés tota persona que necessiti aquesta prestació i, en canvi, a les prestacions econòmiques es diu que hi té accés aquella persona que hi sigui veïna, que tingui la condició de veïnatge, deixant al marge els estrangers en situació d'illegalitat i els transeünts. El segon apartat proposa l'establiment d'un catàleg de les prestacions econòmiques que només de forma genèrica relaciona el Decret. Els que seguim de la vora aquesta qüestió sabem que les prestacions econòmiques vénen ja establertes pel Decret 39/88, que desplegava la Llei 26/85 –ara derogat, evidentment–, i com a conseqüència nosaltres considerem que en aquest moment en què tenim una Llei, la Llei 4/94, que defineix ben bé quines són les prestacions, aquesta relació s'ha d'establir, i s'ha d'establir en aquest Decret de la mateixa manera que ho vam fer en la Llei 4/94, establint o afegint la relació de les prestacions dels serveis que la Llei creava.

No obstant això, vostès, fa molt pocs dies –el 21 de febrer del 97– van publicar una Ordre en la qual ja estableixen un índex de les prestacions del sector de persones amb disminució, evidentment, molt reclamat des de feia molt de temps –nosaltres celebrem que hagin, al final, fet aquesta relació, que li podríem dir «catàleg»–, però nosaltres els demanem que, aquest catàleg, junt amb la relació de prestacions econòmiques per a la vellesa o per als altres sectors, sigui un annex de la Llei 4/94, es pugui discutir en aquest Parlament i, com a conseqüència, es procedeixi a aquesta modificació del Decret; i no únicament per això, sinó perquè, si no establim una relació d'aquestes prestacions econòmiques, estan supeditades a arbitrarietat per part del Govern; poden posar, poden treure mitjançant ordre aquelles prestacions que vostès creguin oportú. I així ho han fet, evidentment, amb el Decret 288/92, que crea el Programa de suport a la gent gran –entenem per «suport» la prestació econòmica per accedir als establiments d'iniciativa mercantil, ja sigui per optar a una residència o a un centre de dia–; vostès han establert una prestació econòmica –interpretem nosaltres– en detriment de la responsabilitat d'ampliació de la xarxa de responsabilitat pública, és a dir, de la responsabilitat de fer xarxa, mercantilitzant d'alguna manera, com dèiem l'altre dia, la política de serveis socials. Nosaltres no hi estem d'acord, i per això els demanem, per favor, que estableixin un catàleg de les prestacions econòmiques.

Un tercer punt de la Moció és el desplegament de l'article 46, en el sentit de definir les condicions per les quals ningú pot quedar exclòs de la prestació de serveis per insuficiència o manca de recursos. Aquest article s'ha invocat per part del conseller i per part dels

diputats que han intervingut avui en la rèplica de la Moció que hem substanciat, en el sentit que aquest Decret és el que defensa els drets dels ciutadans. Doncs, bé, si aquest Decret ha de defensar drets, diguem quines són aquelles condicions per les quals ningú quedarà exclòs de les prestacions socials.

I dos apartats més en el punt quart, en el qual demanem el desplegament dels diversos decrets que s'han de portar a terme com a conseqüència de la Llei 4/94. Vostès ja diuen en el PAS –i ho deia també el conseller en la seva intervenció– que això ja ho faran, que això ja està previst. Nosaltres els diem que ho facin ja. Han de fer els reglaments sectorials, han de fer el reglament de participació, és necessari que, com abans millor, perquè, com deia al començament, portem deu anys de retard en el desplegament de la Llei de serveis socials; creiem que la responsabilitat pública els obliga a agilitar aquests desplegaments per assegurar, evidentment, que els drets no siguin vulnerats, i els demanem que així ho facin. Volem assegurar, i crec que vostès també, perquè per això tenen responsabilitat pública en el seu exercici polític, una política distributiva...

El president

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

La Sra. Barenys i Martorell

Acabo, senyor president, estic de seguida.

...una política distributiva que estableixi una forma d'aplicació universal, verticalment entesa en el sentit de donar més a qui més ho necessiti, planificant i executant, en el marc d'aquesta filosofia, que és la dels principis inspiradors de serveis socials, aquelles responsabilitats que deriven de l'aplicació i el desenvolupament de la Llei 4/94 i de la 26/85, de serveis socials.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. No hi ha esmenes presentades a aquesta Moció. Per tant, poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que ho desitgin. En primer lloc, el Grup Mixt. El diputat senyor Bosch té la paraula.

El Sr. Bosch i Garcia

Gràcies, senyor president, des de l'escó i brevíssimament, només per anunciar el vot favorable del Grup Mixt a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. També de l'escó estant. El Decret 294/96, que és l'instrument normatiu que regula i ordena el sistema de serveis socials, s'ha revelat com

a ineficàç per a servir l'objectiu de desplegar la xarxa de serveis socials de titularitat pública. Aquest Decret havia de venir a assegurar, a través de la necessària racionalització, coordinació i descentralització dels recursos, una redistribució igualitària de les prestacions per fer front a les necessitats bàsiques —que són moltes— dels col·lectius i persones beneficiàries, cercant les prioritats organitzatives i econòmiques que fessin possible la universalitat del servei. Com sigui que nosaltres pensem, com a Grup interpellant, que l'orientació que segueix el Govern en aquesta matèria no és l'adequada, ens va semblar escaient el plantejament fet per aquest Grup, que —ho reitero— compartim.

Respecte a la Moció, un parell de comentaris molt breus. Pel que fa al primer punt, sobre el dret de l'accés a les prestacions, estem totalment d'acord que els serveis socials són prestacions d'inexcusable i imprescindible dispensació, ja que serveixen per satisfer les necessitats més bàsiques i peremptòries. Així és, per definició, una xarxa bàsica de titularitat pública. I en conseqüència, creiem que no es pot condicionar l'accés a la satisfacció d'un preu que autoritza aquest Decret.

I pel que fa referència al segon punt, també creiem positiu que, pel que respecta a les prestacions públiques, existeixi un autèntic catàleg dels serveis de la xarxa bàsica, amb les seves prestacions econòmiques corresponents, per evitar que se'n faci una utilització o un plantejament arbitrari, en el sentit —ja apuntat per la diputada senyora Barenys— que en una convocatòria hi pot haver unes prestacions i en una altra n'hi pot haver unes altres, sense conèixer els usuaris a què tenen dret.

Per tant, anuncio, doncs, el vot favorable del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana a la Moció del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Lora.

El Sr. Lora i Lillo

Sí, gràcies, senyor president. Per nosaltres, per Iniciativa - Els Verds, queda clar que a la normativa, als darrers decrets aprovats pel Govern, hi ha una tendència, existeix una tendència a trencar el model de reconeixement col·lectiu de drets i anar cap a un model cada cop més assistencial, sense el desenvolupament de la xarxa pública. Així, votarem favorablement la Moció presentada pel Grup Socialista.

Tal com diu la Moció, l'article 5.3 del Decret 284/96 condiona l'exercici de drets reconeguts a la Llei de descentralització de serveis socials a l'existència de recursos pressupostaris, i això orienta la política cap a una direcció diferenciada a la universalització i a la seguretat del desplegament de la xarxa pública.

Respecte a l'apartat c de l'article 6 i el punt 3 de l'article 10, són normatives orientatives, primer col·locant l'obligació de l'usuari d'abonar el preu d'acord amb la normativa, i segon, definint serveis no periòdics que

quedaran influïts per les disponibilitats pressupostàries. Aquestes mesures tenen molta relació amb el debat de decret de preus de la Moció, però en tot cas hi ha dues raons que defineixen la nostra posició, que d'alguna manera la primera és que hem d'obrir un debat sobre finançament, un debat ciutadà, un debat social i un debat institucional, sobre com financem els serveis socials i assegurem el desplegament de la xarxa pública.

Així, votarem favorablement la proposta del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el diputat senyor Herranz..., no, el diputat senyor Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que el Partit Popular té una clara preocupació pel correcte desenvolupament dels serveis socials a Catalunya.

Pel que fa al punt número 1, és clar que tota prestació ve condicionada a la disponibilitat de recursos per dotar-la i, per tant, i tocant de peus a terra, no podem fer demagògia dient que s'estendrà a tothom, que ja ens agradaria, sinó que per fer força s'hauria de supeditar als recursos existents. Així mateix, no pot subestimar-se la col·laboració d'institucions privades sense ànim de lucre a l'enfortiment de la xarxa pública.

La modificació de l'article 11 no ens sembla massa justificada, donat que l'esperit és present en el punt primer de l'article vuitè.

Pel que fa al punt c, té dues acceptacions: és evident que ha de ser per a tothom, però no és raonable suprimir el veïnatge, donat que, quan la xarxa estigui consolidada, un factor a tenir en compte és precisament aquest.

Els altres punts diguem que són redundants, donat que en altres ocasions ja hem discutit aquest tema i hem aclarit la nostra postura, al·legant que les solucions han de sortir del diàleg i de la negociació, més que de la imposició normativa.

És per tot això que, tot i augmentant la insatisfacció de la senyora Barenys, hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Codina.

El Sr. Codina i Castillo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a la tribuna per fer el posicionament del nostre Grup, bàsicament perquè, després de la intervenció de la diputada Barenys, em sembla que, per respecte a ella i al seu Grup, preocupats sempre per aquestes qüesti-

ons, ho havia de fer –perquè, d'altra manera, la intervenció que fa un moment acaba de fer el senyor Bonet me l'hauria pogut fer també meva–, o senzillament perquè en la introducció de la mateixa Moció, senyora diputada, ja dóna per segur i dóna per establert que hi ha hagut –si se'm permet– una mala gestió, i fins i tot, més enllà, una manca de bona voluntat per part del Govern en redactar dos decrets que podien entrar en contradicció i que al final els perjudicats en serien els nostres ciutadans.

Però em sembla... I deia que ho vull fer des de la tribuna, senyora diputada, perquè s'ho mereix i perquè li vull donar un toc més solemne. Perquè si sovint vostè i jo ens hem discutit, hem contraposat els diferents punts de vista, vostè en representació del seu Grup i jo en representació del meu, de fa molts anys –i això segurament ens hauria de donar més coneixement i, per tant, més facilitat, diríem, per conèixer per on va un i per on va l'altra–, jo li he de reconèixer, senyora diputada, que, com més anys passen amb vostè, més em costa fer-li torns en contra, perquè sé què hi ha al darrere, sé que hi ha la defensa d'un interès, d'una ideologia, d'una manera d'entendre els serveis socials i, per tant, a mi em costa. Però amb la mateixa sinceritat li dic que en aquesta oportunitat, senyora diputada, crec, estic segur que li puc donar arguments per tranquil·litzar-la. Perquè en el fons, del que estic convençut, senyora diputada, és que no és tant que avui vostè ens presenti una moció subsegüent d'una interpellació, en què mostra el seu desacord i en algun moment el seu malestar per la forma amb què s'està executant la política de serveis socials pel Govern de la Generalitat..., i avui, senyora Barenys, el que fa és concretar en aquesta acció el descontentament, repeteixo, la seva disconformitat, amb una acció política que, legítimament, vostè no hi està d'acord.

Jo podria –i de fet ho intentaré fer, encara que sigui breument– anar contraposant, anar rebatent els seus arguments en cadascun dels punts de la Moció, però vostè convindrà amb mi, senyora diputada, que, quan sovint estem d'acord amb els problemes i en desacord amb la forma d'afrontar-los, no és tant que baixem al detall d'un punt concret...

El president

Guardin silenci, si us plau.

El Sr. Codina i Castillo

...d'una moció determinada, com és el cas d'avui, sinó que és una evidència que vostè i jo –vostè en representació del seu Grup i jo del meu– difícilment, a l'hora de concretar, hi ha moments que puguem trobar punts d'acord.

I hi ha un grup d'aquests punts de la Moció que vostè avui presenta que estan en relació amb el que en podríem dir un dels debats més importants que va haver-hi en el moment de la discussió de la Llei que vam anomenar de descentralització dels serveis socials. I avui em sap greu que no hi hagi la companya diputada senyora Mayol, perquè realment tenia una actitud molt belligerant pel que feia referència a si els serveis soci-

als, o part dels serveis socials, qui pugui se'ls ha de pagar o no se'ls ha de pagar. I vostè avui trasllada aquesta inquietud a uns quants dels punts de la seva proposta. Tot i que deixi'm que li recordi, amb la mateixa sinceritat, que en aquell debat el Grup Socialista, a través del diputat Pérez de Tudela, presentava unes esmenes que anaven molt en la línia de dir: «Bé, tot i que no hi estem absolutament d'acord, compremem...» I amb aquelles esmenes hi donava peu, que el Govern, fos qui fos en el moment que fos, pogués aplicar unes tarifes de preus en el moment de donar serveis –en aquest cas, els serveis socials. I per tant, li reconec que, quan vostè fa referència a aquestes qüestions relacionades amb els preus, ho hagi de fer amb una certa cura, per aquest posicionament: que, tot i que no era al cent per cent el que vostès volien, després d'una transacció la Llei va quedar suficientment, diríem, al gust, en aquest aspecte, al gust de tothom.

Jo li diria, senyora diputada, que cadascun dels punts que vostè després ha anat desenvolupant tenen resposta tant en el Decret 284/96 com en l'anterior, que va ser el 17/1994, i que jo crec que a vostè avui –una vegada més, ho repeteixo– la inquieta més una acció política amb la qual vostè no està d'acord que no pas aquestes concrecions que vostè ens porta avui en la Moció. Perquè li he de dir que tant el Decret... –sobretot el 96, posterior–, que tant un com l'altre, que desenvolupen les lleis..., el conjunt de lleis dels serveis socials –el text refós, per una banda, i el text a què abans feia referència, de la Llei de descentralització–, no l'haurien de preocupar gens ni mica, perquè, *stricto sensu*, i amb els decrets a la mà, garanteixen sobretot allò que a vostè més la preocupa, que és que els ciutadans que tenen menys condicions econòmiques tinguin la garantia d'accedir als serveis socials. I això, amb el Decret a la mà, vostè sap que està garantit.

Per altra banda, senyora diputada, la preocupació, les preocupacions que al llarg de la seva manifestació s'han anat posant de manifest, estic segur que amb un punt de confiança més de la que vostè té en el Govern, doncs, la tranquil·litzaria, a vostè i al sector, suficientment. Perquè li repeteixo que, amb l'esperit i amb la lletra a la mà dels decrets, tots i cadascun dels punts que a vostè la preocupen fins i tot en algun aspecte van més enllà, i li haurien de donar més tranquil·litat que no pas la que des de la seva disconformitat –legítima, per altra banda– vostè ens expressava avui.

Nosaltres, avui, aquesta proposta, aquesta Moció que vostè ens fa, la votarem en contra. Sap que sovint hem intentat acords i hem procurat trobar punts de coincidència i que des del debat parlamentari això fos possible; avui, senyora diputada, això no ho serà. I li deia abans que cada vegada em costa més fer torns en contra de les seves intervencions, però avui també, amb aquesta mateixa legítima confiança, permeti'm que li digui que avui, senyora Barenys, no només penso que vostè, per excés, ha errat el tret, sinó que, des de la tranquil·litat que em dóna parlar..., la seguretat que aquestes inquietuds que a vostè la preocupen, i que si fossin certes a mi també em preocuparien..., ens hauríem de tranquil·litzar. I per tant, el vot en contra del con-

junt de la Moció, senyora Barenys, el faig des de la més absoluta tranquil·litat, perquè sé que el sector..., i aquestes qüestions, repeteixo, que a vostè la preocupen, i a mi també, estan absolutament garantides.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

No havent-se presentat esmenes, procedirem a votar aquesta Moció, que és l'últim punt de l'ordre del dia.

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 35 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció.

I per tant, tal com he indicat abans, havent acabat l'últim punt de l'ordre del dia, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre.